

หนังสือที่ระลึก ครบรอบ 25 ปี

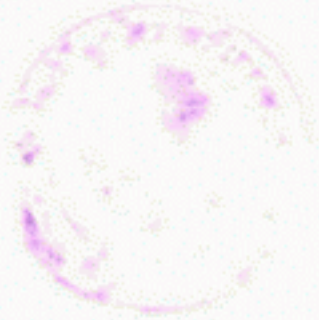
๐๐๑๑-8256๐

ห้องสมุดสถานศึกษา	ราชภัฏบุรีรัมย์
วันที่รับ
วันลงทะเบียน	25 ส.ค. 2540
เลขทะเบียน	108685
เลขเรียกหนังสือ	378.05 ๒๒.๒๒๓

สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์

๒๒

1-4 ธันวาคม 2539

คณะผู้จัดทำ

สุกิจ สุวานิช

อนุ ยอดพรหมมินทร์

วิรุฬ ไทรทอง

ประสงค์ เปนะนาม

ดารารัตน์ นิพรัมย์

สุภาณี จันปิตุ

ชาญ สีวโรสง

ขวัญชัย สมสุข

ภาควิชาคอมพิวเตอร์

เฉลย ภูมิพันธ์ุ

บรรณาธิการ

ที่ปรึกษา

ที่ปรึกษา

ที่ปรึกษา

รูป

พิมพ์

ออกแบบ

ช่วยออกแบบ

สถานที่

ปก

สารบัญ

บทบรรณาธิการ	1
สัญลักษณ์ประจำสถาบัน	5
ทำเนียบผู้บริหารสถานศึกษา	6
คณะกรรมการประจำสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์	7
คณะกรรมการบริหารประจำสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์	9
สถาบันของเรา	12
เส้นทางสู่ราชภัฏ	13
ประวัติสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์	15
ปัจจุบันเราคือสถาบันราชภัฏ	17
สายใยแห่งความรักและความผูกพัน	20
อธิการ บัณฑิต วงษ์แก้ว	24
5 ปี ที่บุรีรัมย์ ความทรงจำล้ำค่า	27
2 ปี 2 เดือน แห่งความหลังที่ยังทรงจำ	35
2 ปี ที่บุรีรัมย์	37
4 ปี ที่บุรีรัมย์	39
จากอธิการบดี	42
เหตุเกิดที่วิทยาลัยครู : สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์	45
อดีตที่ไม่เคยลืม	47
งานกิจการนักศึกษาสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ : จากอดีตสู่ปัจจุบัน	49
25 ปี วิทยาลัยครูสู่สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์	51
วิทยาลัยครู สถาบันที่ภูมิใจ	54
ความรักติดอันดับ	58
ความฝันของอาจารย์คอมพิวเตอร์	60
25 ปี วิทยาลัยครู ที่ผ่านมามันแทนเพื่อน	61
จากนักศึกษาสู่อาจารย์	63
จากความรู้สึกประทับใจของอาจารย์สาว(แรก)	65
จากวันนั้นถึงวันนี้	66
ศิษย์เก่าดีเด่น	68

25 ปี ที่ผ่านมา ดูเหมือนเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่นานมานี้เอง บางครั้งก็แจ่มชัด บางครั้งก็ลางเลือน ตามระดับของความประทับใจของแต่ละคน การเล่าเรื่องความหลัง เป็นความสุขอย่างหนึ่งของคนแก่ เพราะคนฟังที่อายุยังน้อย จะแสดงความแปลกประหลาดใจให้คนแก่ที่เล่าเกิดความภาคภูมิใจเสมอ

**“เจ้ารู้ไหมว่า สถาบันของเราที่มีตึกเรียนมากมาย
มีต้นไม้ร่มครึ้มในวันนี้ เคยเป็นสนามบินอันโล่งเตียนมาก่อน”**

แล้วคนแก่ก็จะยิ้มพราว เมื่อเด็ก ๆ อุทานขึ้นว่า **จริงหรือปู่ แล้วปู่เห็นเครื่องบินหรือเปล่า มีกี่เครื่องครับปู่**

สายตาอันฝ้าฟางของปู่เหม่อมองไปข้างหน้า แม้ภาพในปัจจุบันจะเห็นไม่แจ่มชัดนัก แต่ภาพในใจของปู่ไม่เคยเลือนลางไปตามกาลเวลา เรื่องราวที่พรังพรู ดูเหมือนเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง มันมีทั้งความสุข ความทุกข์ สมหวัง เสียใจ เสียใจหวัหวั และร้องไห้และทั้งหมดมันคือชีวิต มันคือลมหายใจของคนแก่หลายคน ที่มาหลอมรวมกัน ณ สถาบันแห่งนี้ หลายคนหลายคู่ มีความผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง และอีกหลายคนหลายคู่มีเรื่องกระทบใจ หมางเมินต่อกันเนิ่นนานมา แต่ถึงอย่างไร เราก็ตัดกันไม่ตาย ชายไม่ขาด ใครจะย้ายก็ต้องตามไปส่ง ใครจะมอดม้วยลงก็ต้องตามกันไปเฝ้า

ขอเชิญท่านผู้อ่านติดตามเรื่องราวของสถาบัน และบุคคลในมุมมองของคนเขียนหลายวัย ตัวอักษรเหล่านี้คงสร้างภาพตามจินตนาการได้กว้างไกลกว่ารูปภาพจริง ๆ อาจจะเหลี่ยมกันบ้าง ซ้อนกันบ้าง ชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง ก็เป็นสิ่งมีค่าควรแก่การบันทึกไว้ให้คนรุ่นหลังทราบ

ขอกราบของพระคุณท่านผู้เขียนทุกท่านที่ร้ายเรียงตัวหนังสือขึ้นมาในเวลาอันจำกัด มันไม่เป็นเพียงประวัติส่วนตัวของบุคคลใดบุคคลหนึ่งเท่านั้น แต่มันเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์และลมหายใจของสถาบันของเรา **ราชภัฏบุรีรัมย์**

สุกิจ สุวานิช

บรรณาธิการ

สัญลักษณ์ประจำสถาบัน

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานนามสถาบันราชภัฏแทนชื่อวิทยาลัยครูเมื่อ 14 กุมภาพันธ์ 2535 ได้ทรงกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานให้สถาบันราชภัฏใช้พระราชสัญลักษณ์ประจำพระองค์เป็นสัญลักษณ์ประจำสถาบันราชภัฏอีกด้วย

สีของสัญลักษณ์

	สีน้ำเงิน	แทนค่า	สถาบันพระมหากษัตริย์ผู้ให้กำเนิด และพระราชทานนาม “สถาบันราชภัฏ”
	สีเขียว	แทนค่า	แหล่งที่ตั้งของสถาบันฯ 36 แห่งในแหล่งธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สวยงาม
	สีทอง	แทนค่า	ความเจริญรุ่งเรืองทางภูมิปัญญา
	สีส้ม	แทนค่า	ความคิดอันบริสุทธิ์ของนักปราชญ์แห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ

ที่มาของรูปแบบตัวอักษรราชภัฏสัญลักษณ์

อักษรไทยในราชภัฏสัญลักษณ์มีโครงสร้างในลักษณะใกล้เคียงระบบสากล คือใช้อักษรโรมันแบบ Gothic หรือตัวอักษรอังกฤษแบบ Old English และอักษรขอม เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบตัวอักษรให้สามารถแทนค่าความรู้สึกในการสื่อสารร่วมสมัย และแสดงความสูงส่งแห่งสถาบันพระมหากษัตริย์

กำเนียบผู้บริหารสถานศึกษา

อาจารย์วิชา อุตศาสตร์

(พ.ศ. 2514 - 2519)

ดร.บัณฑิต วงษ์แก้ว

(พ.ศ. 2519 - 2523)

รศ.ดร.ทองคูณ หงส์พันธ์

(พ.ศ. 2523 - 2528)

ผศ.ไพฑูรย์ เจริญพันธุ์วงศ์

(พ.ศ. 2528 - 2530)

รศ.วันชัย วัฒนกุล

(พ.ศ. 2530 - 2532)

รศ.ประหัต ลักษณะงาม

(พ.ศ. 2532 - 2536)

ผศ.ดร.ปราโมทย์ เบญจกาญจน์

อธิการบดีคนปัจจุบัน (พ.ศ. 2536 - ปัจจุบัน)

คณะกรรมการสภาประจำสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์

นายสวัสดิ์ คชเสนี
นายกสภาฯ

นายปราโมทย์ เบญจกาญจน์
อุปนายกสภาฯ

นายคำเตื่อง ภาษี
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

นายธรรมสถิตย์ อีระกุล
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

ร.อ.วีระพันธ์ จังคะศิริ
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

นายสนธยา ไกรรณภูมิ
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

นายวิรัตน์ วงศ์ทิมารัตน์
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

นายวิชัย ศิริเอี่ยมมแสง
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

นายคำพันธ์ ตงนิล
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

พล.ต.ต.ธีระ ชำนาญหมอ
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

นายแสงศิลป์ พลาพันธ์กุลธร
ตัวแทนผู้บริหาร

นายประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์
ตัวแทนผู้บริหาร

นายพงศ์เพชร สังข์ศักดิ์ดา
ตัวแทนผู้บริหาร

นายเฉลิมชัย สุขะเดชะ
เลขานุการ

นายเที่ยง ตังบุตรตรี
กรรมการเลือกตั้ง

คณะวิชาครุศาสตร์

นายวิศิษฐ์ นางำปา
กรรมการเลือกตั้ง

นายจีระศักดิ์ ทองสร้อย
กรรมการเลือกตั้ง

นายสุกิง สุวานิช
กรรมการเลือกตั้ง

คณะกรรมการบริหารประจำสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์

ผศ.ดร.ปราโมทย์ เบญจกาชจน
อธิการบดี

รศ.ประสิทธิ์ สุวรรณารักษ์
รองอธิการบดี

ผศ.ดร.เจलय ภูมิพันธ์
รองอธิการบดี

นายสุภาพ สมศรี
รองอธิการบดี

ผศ.ดร.จุมพล วิเชียรศิลป์
รองอธิการบดี

ผศ.วุฒินันท์ รามฤทธิ์
รองอธิการบดี

ผศ.อนุ ยอดพรหมมินทร์
ผู้ช่วยอธิการบดี

ผศ.สงวน สหวงษ์
ผู้ช่วยอธิการบดี

ผศ.น้อย สุปิงคลัง
ผู้ช่วยอธิการบดี

นายแสงศิลป์ พลานันทกุลธร
ผอ.สำนักส่งเสริมวิชาการ

ผศ.สมเกียรติ กัลยพุกษ์
ผอ.สำนักวางแผนและพัฒนา

ผศ.รัตติกง รัตกุล
ผอ.สำนักกิจการนักศึกษา

ผศ.โลวิธน์ โสภภาพ
ผอ.ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม

ผศ.อนันต์ ลิขิตประเสริฐ
ผอ.สำนักวิจัย

ผศ.เฉลิมชัย สุขะเดชะ
ผอ.สำนักงานอธิการบดี

นายประติษฐ์ รินทอง
นายกสโมสรอาจารย์

ผศ.พงศ์เพชร สิงย์ศักดิ์ดา
คณบดีคณะครุศาสตร์

ผศ.ประเสริฐ กู๋เงิน
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ผศ.อาลัย จินทรพานิชย์
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

นายสันติ ปานน้อย
คณบดีคณะวิทยาการจัดการ

ผศ.เที่ยง ตังบุตรศรี
กรรมการคณาจารย์

คณะวิชาครุศาสตร์

ผศ.วิศิษฐ์ นางำปา
กรรมการคณาจารย์

ผศ.จิรศักดิ์ ทองสร้อย
กรรมการคณาจารย์

ผศ.สุกิจ สุวานิช
กรรมการคณาจารย์

สถาบันของเรา

เส้นทางสู่ราชภัฏ

เมื่อมีการประกาศตั้งกระทรวงธรรมการ หรือ กระทรวงศึกษาธิการใน วันที่ 1 เมษายน พุทธศักราช 2435 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.5) แล้ว การศึกษาไทยในระบบโรงเรียนได้ก้าวหน้าสืบมา ส่งผลให้มีการประกาศตั้งสถาบันผลิตครูและมีการพัฒนามาตามลำดับ พอสังเขปดังนี้

12 ตุลาคม 2435 ตั้งโรงเรียนฝึกหัดอาจารย์ ณ โรงเรียนเด็ก ถนนบำรุงเมือง กรุงเทพมหานคร

พุทธศักราช 2446 ตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูเพิ่มขึ้น

29 กันยายน 2497 ประกาศตั้งกรมการฝึกหัดครู เพื่อทำหน้าที่ผลิตครูและอบรมครูที่ยังขาดวิทยฐานะครูให้มี วุฒิทางครู และผู้ที่มีวุฒิทางครูได้รับวุฒิสูงขึ้น

9 มิถุนายน 2514 มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องการจัดตั้งวิทยาลัยครู เพิ่มเติมอีก 3 แห่ง คือวิทยาลัยครูภูเก็ต วิทยาลัยครูลำปาง และวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ โดย นายสุกิจ นิมมานเหมินทร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ในสมัยนั้น

14 กุมภาพันธ์ 2518 มีการประกาศ ใช้ พ.ร.บ. วิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 กำหนดหน้าที่ 5 ประการ คือ ผลิตครูถึงระดับปริญญาตรี ค้นคว้าศึกษาวิจัย ฝึกอบรมบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ทำนุบำรุงส่งเสริมและพัฒนา วัฒนธรรมแห่งชาติให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน 20 กรกฎาคม 2519 มีพระราชกฤษฎีกายกฐานะสถาบันฝึกหัดครูเป็นวิทยาลัยครูตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ.2518 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2519 โดยมีผลทำให้วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ยกฐานะเป็นวิทยาลัยครู อันดับที่ 22 ภายใต้พระราชบัญญัติดังกล่าว

27 กันยายน 2527 ประกาศใช้ พ.ร.บ. วิทยาลัยครู (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2527 แก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.บ.วิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 กำหนดให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันการศึกษาและวิจัยมี วัตถุประสงค์ให้การศึกษาวិชาการในสาขาวิชาต่าง ๆ สามารถผลิตบัณฑิตเพิ่มจากสายศึกษาศาสตร์ (ค.บ.) อีก 2 สายคือ สายวิทยาศาสตร์ (วท.บ.)และสายศิลปศาสตร์ (ศศ.บ.) รวม 3 สาย หลายโปรแกรมวิชาตามความต้องการของท้องถิ่นได้อย่างกว้างขวาง แต่คนทั่วไปยังคิดว่าวิทยาลัยครูผลิตบัณฑิต เฉพาะสายครูเท่านั้น บัณฑิตจากวิทยาลัยครูจะต้องประกอบ

วิชาชีพครูอย่างเดียว จุดนี้จึงทำให้ผู้ที่จบการศึกษาในสาย วิทยาศาสตร์ บัณฑิต (วท.บ.) และศิลปศาสตร์บัณฑิต (ศศ.บ.) ขาดโอกาสในการได้งานทำ

ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นต้องเปลี่ยนชื่อให้ สอดคล้องกับการดำเนินงานที่ได้ขยายตัวไป และสอดคล้อง กับความเป็นสากลเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องและเพื่อประโยชน์ ต่อนักศึกษาในสถาบันกรมการฝึกหัดครู จึงขอพระราชทาน นามวิทยาลัยครูใหม่

14 กุมภาพันธ์ 2535 ได้รับพระราชทานนามจาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า **"สถาบันราชภัฏ"** แทน **"วิทยาลัยครู"**

19 มกราคม 2538 มีการประกาศใช้ พระราช บัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 และมีผลบังคับใช้ ตั้งแต่วันที่ 25 มกราคม 2538 โดยมาตรา 7 ระบุว่าให้สถาบัน ราชภัฏ เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาวិชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนา เทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริม วิทยฐานะครู

คณะกรรมการได้ตั้งข้อสังเกตในการผ่าน กฎหมาย ฉบับนี้ไว้ 4 ประการ ซึ่งก็จะเป็นจุดสำคัญที่รัฐบาลต้องเอาใจ ใส่ดูแล คือ

1. โดยที่สถาบันราชภัฏกระจายอยู่ทุกภูมิภาค มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาและสร้างความเจริญของ ท้องถิ่นต่าง ๆ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีความคล่องตัวใน การดำเนินงาน สมควรที่จะดำเนินการในชั้นปฏิบัติ ที่จะให้

บุคคลในท้องถิ่นได้เข้ามามีบทบาทในสถาบันแต่ละแห่งมากยิ่งขึ้น และในอนาคตควรจะยกฐานะสถาบันราชภัฏแต่ละแห่งให้เป็นนิติบุคคล ซึ่งเป็นเจตนาที่เราต้องการอยู่ เพราะเราเป็นมหาวิทยาลัยท้องถิ่น เปิดสอนได้ถึงปริญญาเอก และคนท้องถิ่นจะมีบทบาทในการร่วมบริหารมหาวิทยาลัยมากขึ้น เนื่องจาก พ.ร.บ. กำหนดให้มีสภาประจำสถาบันราชภัฏ ซึ่งนายกสภาสถาบันราชภัฏสามารถสรรหาได้จากผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่น และจะมีผู้ทรงคุณวุฒิในท้องถิ่นอีก ท่าน เป็นกรรมการ นอกจากนี้ก็จะมาจากผู้บริหารของสถาบัน 4 แห่ง และมาจากผู้แทนคณาจารย์อีก 4 ท่าน รวมทั้งหมดเป็น 17 ท่าน ที่จะบริหารมหาวิทยาลัยท้องถิ่น แห่งนี้ และถ้าบริหารมหาวิทยาลัย

ท้องถิ่นจนสามารถอยู่ตัวได้แล้วอยากจะเป็นอิสระหรือเป็นนิติบุคคล ก็ร่างกฎหมายเพื่อจะขอเป็นนิติบุคคลอย่างที่เราต้องการได้ ดังนั้นก็จะอยู่ที่การบริหาร

2. เมื่อ พ.ร.บ. ฉบับนี้ประกาศใช้แล้ว การดำเนินงานของสถาบันราชภัฏแต่ละแห่งจะมีการขยายบทบาทและหน้าที่เพิ่มขึ้น เพื่อรองรับความเจริญของจังหวัดต่าง ๆ ดังนั้น

รัฐบาลควรจัดสรรกำลังคนและกำลังงบประมาณสนับสนุนสถาบันราชภัฏให้สามารถปฏิบัติหน้าที่เพื่อสร้างความเจริญก้าวหน้าให้กับท้องถิ่นได้อย่างเต็มที่

3. วัฒนธรรมท้องถิ่นมีความสำคัญเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องเกี่ยวกับศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม สถาบันราชภัฏจึงควรให้ความสำคัญ และมีบทบาทในการศึกษาและพัฒนาเรื่องเป็นพิเศษ

4. สถาบันราชภัฏจะต้องคงความชำนาญในด้านวิชาชีพครู โดยมุ่งพัฒนาการผลิตครู การฝึกอบรม และส่งเสริมวิทยฐานะครูให้เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ

สภาฯ เสด็จ เหน็บสภามูลนิธิ เบนต้าว ๘-10 ๒๕๓๕

บทส่งท้าย เมื่อมาถึง ณ จุดนี้ ณ วันนี้ ถือได้ว่าพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 นับเป็นความสำเร็จร่วมกับของทุกส่วนงาน และทุกคนที่ล้วนแต่มีความสำคัญเท่าเทียมกัน ในที่สุดนี้ การเปลี่ยนแปลงจากพระราชบัญญัติวิทยาลัยครูมาเป็นพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏนั้น คือการเปลี่ยนแปลงตนเอง ในกระบวนการคิดและวิธีทำงานใหม่ ๆ เพื่อเข้ามาสู่มาตรฐานใหม่ ๆ และใช้สถาบันเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่น และทรัพยากรมนุษย์ การดำเนินงานของชาวราชภัฏทั้งหมดเป็นงานที่ท้าทายความสามารถและปัญญา

ประวัติสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนาม สถาบันราชภัฏ แก่วิทยาลัยครูทั่วประเทศ 36 แห่ง ในส่วนสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ซึ่งแต่เดิมเป็นวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ในสังกัดกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการตั้งอยู่เลขที่ 439 ถนนจระ (บุรีรัมย์-นางรอง) เยื้องศาลากลางจังหวัดบุรีรัมย์ (ในเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์) ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

- ทิศเหนือ จดถนนจระ (บุรีรัมย์-นางรอง) ตรงข้ามกับโรงเรียนเทศบาล และวิทยาลัยเทคนิคบุรีรัมย์
- ทิศตะวันออก จดถนนบุรีรัมย์-ประโคนชัย
- ทิศตะวันตก จดตำรวจปฏิบัติภารกิจพิเศษและสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทจังหวัดบุรีรัมย์
- ทิศใต้ จดที่ดินเอกชน และรอบเมืองสายนอก (ตรงข้ามกับวิทยาลัยเกษตรกรรมบุรีรัมย์)

เนื้อที่ทั้งหมดของวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ เดิมมี 291 ไร่ 1 95 ตารางวา และในเดือนธันวาคม 515 จังหวัดบุรีรัมย์ได้เพิ่มที่ดินทางด้านทิศใต้ให้อีก เดิมที่ดินแปลงนี้ กองทัพอากาศใช้เป็นสนามบิน เมื่อกองทัพอากาศเลิกใช้แล้ว ได้ยกที่ดินส่วนหนึ่งซึ่งอยู่ทางด้านตะวันตก ให้เป็นที่ทำการของสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท และหน่วยตำรวจปฏิบัติภารกิจพิเศษส่วนที่เหลือทั้งหมดทางด้านตะวันออก จังหวัดได้ยกให้กรมฝึกหัดครูกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อจัดตั้งเป็นวิทยาลัยครูต่อไป

วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้ก่อตั้งขึ้นมาด้วยความประสงค์ของทางราชการ ประชาชนชาวจังหวัดบุรีรัมย์ในสมัยที่นายสรุฒิมิบุญญาอนุสาสน์ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของประเทศชาติที่กำลังขาดแคลนครูอยู่มาก วิทยาลัยครูได้งบประมาณ 9 ล้านบาท ในบึงประมาณ 2515 เพื่อก่อสร้างอาคารเรียน 1 หลัง หอนอนชาย หญิง 3 หลัง โรงฝึกงาน 1 หลัง ตลอดจนบริการไฟฟ้า ประปา และถนนที่จำเป็นในระยะเริ่มแรก

การก่อสร้างวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ได้เริ่มดำเนินการตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2514 ซึ่งปรากฏว่าในปีการศึกษา 2515 วิทยาลัยครูสามารถเปิดทำการสอน และรับนักศึกษาฝึกหัดครูระดับ ป.กศ. 1,358 คน คือ ภาคปกติ 455 คน และภาคนอกเวลา 893 คน มีอาจารย์ประจำ 44 คน ผู้รักษาราชการตำแหน่งอาจารย์ใหญ่คนแรก คือ **นายวิชา อัดศาสตร์**

ปีการศึกษา 2515 เริ่มเปิดสอนระดับ ป.กศ. ชั้นสูงทั้งภาคปกติและภาคนอกเวลา

พ.ศ. 2519 วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ได้รับการยกฐานะตามพระราชกฤษฎีกา การยกฐานะสถาบันฝึกหัดครูเป็นวิทยาลัยครู พ.ศ. 2515 (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2519 จึงเปิดสอนระดับ ป.กศ. ตามหลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2519 ของกรมการฝึกหัดครู เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2519 และหลักสูตร ป.กศ. ชั้นสูง ตามหลักสูตรการฝึกหัดครูของสภาการฝึกหัดครู พ.ศ. 2519 ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2519 ซึ่งเป็นระบบทวิภาค โดยมีนายวิชา อัดศาสตร์ รักษาการในตำแหน่งอธิการและเป็นอธิการคนแรก อธิการคนต่อมาคือ นายบัณฑิต วงษ์แก้ว

พ.ศ. 2521 กรมการฝึกหัดครูได้อนุมัติให้วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ เปิดการสอนระดับปริญญาตรีครั้งแรกโดยเริ่มเปิดในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2521 ใน 3 สาขาวิชาเอก คือ ภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษา และพลศึกษา และอนุมัติให้เปิดสอนระดับครูประจำการอีก 3 สาขาวิชาเอก คือ ภาษาไทย สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ทั่วไป ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2521 วิทยาลัยครูบุรีรัมย์และจังหวัดร้อยเอ็ดได้เริ่มโครงการอบรมครู และบุคลากรทางการศึกษาประจำการเพื่อส่งเสริมวิทยฐานะตามหลักสูตรสภาการฝึกหัดครู พ.ศ. 2519 โดยเปิดศูนย์อบรมที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ สำหรับรุ่นที่ 1 เปิดอบรมระดับ ป.กศ. 1 ห้องระดับปริญญาตรี (ค.บ.) 6 ห้องวิชาเอกที่เปิดสอนในภาคปกติรวม 2 ห้อง ปีการศึกษา 2522 เปิดอบรมที่จังหวัดร้อยเอ็ดอีก 1

วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ได้ก่อตั้งขึ้นมาด้วย
ความประสงค์ของทางราชการ ประชาชนชาวจังหวัดบุรีรัมย์
ในสมัยที่นายสรุจ ภูมิ บุญญาสาสน์ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด
ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของประเทศชาติที่กำลังขาดแคลนครูอยู่มาก

แห่ง และในปีการศึกษา 2523 เปิดรับบุคลากรรุ่นที่ 3 ของจังหวัดบุรีรัมย์ และร้อยเอ็ดอีกจำนวน 880 คน

พ.ศ. 2523 รศ.ดร.ทองคุณ หงส์พันธุ์
ดำรงตำแหน่งอธิการ เป็นคนที่สามต่อจากนาย
บัณฑิต วงษ์แก้วซึ่งได้เดินทางไปศึกษาต่อ ณ
ต่างประเทศ

ปีการศึกษา 2524 กรมการฝึกหัดครู
ได้อนุมัติให้วิทยาลัยครูเปิดรับนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี เป็นครั้งแรกโดยมีวิชา
เอกภาษาไทย และวิชาเอกวิทยาศาสตร์ทั่วไป
และเพิ่มวิชาเอกในระดับ ป.กศ.ชั้นสูง อีก 3 วิชา
เอกคือ บรรณารักษศาสตร์ พัฒนชุมชนและ
สหกรณ์ ในขณะที่เดียวกันก็ได้ดรับนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา

ปีการศึกษา 2527 วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ เปิดรับนักศึกษา 3 ระดับ คือ ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงวิชา
เทคนิคการอาชีพ เป็นปีแรก มี 4 สาขา คือ เทคนิคการอาชีพการอาหาร เทคนิคการอาชีพก่อสร้าง เทคนิคการอาชีพกลีกรรม
และเทคนิคการอาชีพศิลปกรรม

พ.ศ. 2528 ผศ.ไพฑูรย์ เจริญพันธุ์วงศ์ ดำรงตำแหน่งอธิการวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ แทน รศ.ดร.ทองคุณ หงส์พันธุ์

ปี พ.ศ. 2530 รศ.วันชัย วัฒนกุล ดำรงตำแหน่งอธิการวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ แทน ผศ.ไพฑูรย์ เจริญพันธุ์วงศ์

ปีการศึกษา 2532 รศ.ดร.ประหยัด ลักษณะงาม ดำรงตำแหน่งอธิการวิทยาลัยครูบุรีรัมย์แทน รศ.วันชัย วัฒนกุล

ปีการศึกษา 2537 ผศ.ดร.ปราโมทย์ เบญจกาญจน์ ดำรงตำแหน่งอธิการวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ และดำรงตำแหน่ง
อธิการบดีคนแรกของสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ตั้งแต่ พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา

ปีการศึกษา 2538 วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้ตั้งเป็นสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ตามพระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538
สถาบันแห่งนี้เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง สามารถเปิดสอน
ได้ตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตร ระดับอุดมศึกษาจนกระทั่งปริญญาเอกและเป็นสถาบันทำการวิจัยให้บริการทางวิชาการแก่สังคม
ปรับปรุงถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู

ปัจจุบันเรา คือ สถาบันราชภัฏ

ผศ.สงวน สหวงษ์

ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายฝึกอบรมและพัฒนานักวิชาการ

ในช่วงเวลา 25 ปี วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ได้เปลี่ยนแปลงมาโดยลำดับ ตามระบบราชการและสภาพความเจริญก้าวหน้าด้านการศึกษา จนเข้าสู่สถานภาพใหม่เป็นสถาบันราชภัฏ สถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น

นับตั้งแต่ วันที่ 25 มกราคม 2538 อันเป็นวันที่พระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ พ.ศ. 2538 มีผลบังคับใช้ วิทยาลัยครูสถาบันการศึกษาเก่าแก่ของไทยก็เหลือไว้เพียงอดีต วิทยาลัยครูทั้ง 36 แห่งทั่วประเทศได้เปลี่ยนฐานะเป็นสถาบันอุดมศึกษาในรูปแบบเดียวกันกับมหาวิทยาลัยโดยทั่วไป

พระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ มีเจตนาให้สถาบันราชภัฏเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น โดยทำหน้าที่ให้การศึกษาระดับปริญญาตรีและวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุงถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยี อนุรักษ์ศิลป วัฒนธรรมผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู

จะเห็นว่าสถาบันราชภัฏมีบทบาทภาระหน้าที่กว้างขวางครอบคลุมหลายด้าน สิ่งที่ยากจะเน้นเป็นพิเศษ คือ ความเข้าใจของบุคคลทั่วไปที่ว่าสถาบันนี้ (ทั้งที่เป็นวิทยาลัยครูและเป็นสถาบันราชภัฏ) ผลิตแต่ครูอย่างเดียวมันไม่ถูกต้องที่จริงแล้วได้เปิดสอนเพื่อผลิตในสาขาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 เมื่อครั้งที่เป็นวิทยาลัยครู

ด้วยซ้ำ ทั้งนี้เพราะอาจจะเป็นเพราะชื่อที่เป็นวิทยาลัยครู จึงทำให้เข้าใจเช่นนั้น

ปัจจุบันสถาบันราชภัฏ เปิดสอน 3 สาขา คือสาขาวิทยาศาสตร์ ศิลปศาสตร์และครุศาสตร์ โดยแยกดำเนินการเป็น 4 คณะ คือ คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์และคณะวิทยาการจัดการ แต่ก็มีบางแห่งที่ได้เปิดคณะอื่น ๆ เพิ่มขึ้น

อีกประการหนึ่ง แต่เดิมเมื่อครั้งเป็นวิทยาลัยครูสามารถสอนได้แค่ปริญญาตรีแต่พอเป็นสถาบันราชภัฏสอนได้ตั้งแต่ปริญญาตรีถึงปริญญาเอก ซึ่งสถาบันราชภัฏแต่ละแห่งก็ได้เตรียมการที่จะเปิดสอนในระดับปริญญาโทกันอยู่ บาง แห่งก็ได้เปิดรับนักศึกษาแล้ว เช่น สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี สำหรับสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์คาดว่าจะเปิดรับนักศึกษาปริญญาโทได้ในปีการศึกษา 2540

เมื่อเป็นสถาบันราชภัฏ จะมีความคล่องตัวในการบริหารงานมากขึ้น แต่ละแห่งสามารถหารายได้เป็นของตนเอง จะต้องดำเนินการจัดตั้งและของงบประมาณด้วยตนเอง สามารถกำหนดส่วนราชการในสถาบัน กำหนดระเบียบข้อบังคับ แต่งตั้งบุคคลในตำแหน่งต่าง ๆ และสามารถอนุมัติผู้สำเร็จการศึกษา อนุมัติปริญญา โดยไม่ต้องขออนุมัติจากส่วนกลางเหมือนที่ผ่านมา

ทั้งนี้โดยมีสภาประจำสถาบันเป็นองค์กรบริหารระดับสถาบัน

จะเห็นว่าสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ในขณะที่มีอายุครบ 25 ปี ในปีนี้ ได้เจริญเติบโตจากจุดเริ่มต้นมาโดยลำดับ ดำเนินภารกิจต่างๆ อย่างครบถ้วนและพยายามปรับปรุงขยายการศึกษานำความรู้เทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ มีจำนวน อาจารย์ นักศึกษาและบุคลากรอื่น ๆ ตลอดจนอาคารสถานที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น และมีผู้สนใจที่จะเข้าศึกษาจำนวนมากทั้งภาคปกติและ กศ.บป. (เรียนวันเสาร์-อาทิตย์)

ทำให้ขณะนี้สถาบันมีนักศึกษากว่า 8,000 คน

นับได้ว่าเมื่อถึงวันนี้ เราได้ก้าวมาสู่สถาบันอุดมศึกษาที่สมบูรณ์ มีศักยภาพเป็นที่ยอมรับของสังคมในระดับที่ไม่น้อยหน้าสถาบันอื่น อย่างไรก็ตามเราก้ยังมีข้อจำกัดมีปัญหาด้านต่าง ๆ จำนวนอาจารย์ยังไม่เพียงพอ โดยเฉพาะสาขาขาดแคลน ตลอดจนอาคารเรียน อาคารสนับสนุน และเครื่องมือเครื่องมืองต่าง ๆ ก็ยังขาดอยู่มากเช่นกัน ทำให้ไม่สามารถสนองตอบความต้องการของสังคมได้เต็มร้อย แต่เราก็ได้พยายามอย่างเต็มที่ ที่จะให้บริการให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งสภาพปัญหาดังกล่าวขณะนี้ก็มีแนวโน้มที่จะลดลงจากการสนับสนุนของรัฐ

ตัวเลขปัจจุบัน

อัตรากำลังอาจารย์และข้าราชการ สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์

1. ประเภทของบุคลากร

ประเภทของบุคลากร	จำนวนที่ปฏิบัติงาน	ปฏิบัติจริง	ศึกษาต่อ	ไปช่วยราชการ	มาช่วยราชการ	ช่วยและศึกษาต่อ
1. ข้าราชการพลเรือนสามัญ	11	11	-	-	-	-
2. ข้าราชการครู	194	163	4	27	-	2
รวม	205	174	4	27	-	2

2. วุฒิการศึกษาและตำแหน่งทางวิชาการสำเร็จการศึกษา

- ระดับปริญญาเอก	10	คน
- ระดับปริญญาโท	124	คน
- ระดับปริญญาตรี	64	คน

- ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี	6	คน
- ระดับสูงกว่าปริญญาตรี	1	คน

ตำแหน่งทางวิชาการ

- ผู้ช่วยศาสตราจารย์	87	คน
- รองศาสตราจารย์	5	คน

จำนวนลูกจ้างประจำ

1. ลูกจ้างประจำ	50	คน
2. ลูกจ้างชั่วคราว	58	คน

จำนวนนักศึกษา

1. นักศึกษาภาคปกติ

หลักสูตร	จำนวนโปรแกรมวิชา	จำนวนนักศึกษา (คน)
ครุศาสตร์บัณฑิต 4 ปี	48	1,749
ครุศาสตร์บัณฑิต 2 ปี(หลังอนุป)	4	133
วิทยาศาสตร์บัณฑิต 4 ปี	3	155
วิทยาศาสตร์บัณฑิต 2 ปี(หลังอนุป)	2	106
ศิลปศาสตร์บัณฑิต 4 ปี	7	487
ศิลปศาสตร์บัณฑิต 2 ปี(หลังอนุป)	1	87
อนุปริญญาวิทยาศาสตร	8	390
อนุปริญญาศิลปศาสตร	1	36
รวม	74	3,143

2. นักศึกษาภาค กศ.บป.

หลักสูตร	จำนวนโปรแกรมวิชา	จำนวนนักศึกษา (คน)
ครุศาสตร์บัณฑิต	15	2,379
ศิลปศาสตร์บัณฑิต	1	663
วิทยาศาสตร์บัณฑิต	3	94
อนุปริญญาศิลปศาสตร	4	984
อนุปริญญาวิทยาศาสตร	7	1,140
รวม	30	5,260

รวมนักศึกษา ภาคปกติ และกศ.บป. 104 โปรแกรมวิชา
จำนวน 8,403 คน

อนาคตไม่ไกลเกินรอ

เป็นที่น่ายินดีที่ระยะนี้สถาบันราชภัฏได้เป็นที่สนใจ และมีผู้กล่าวถึงมากขึ้น ประกอบกับสถาบันราชภัฏมีผลงาน และได้เสนอบทบาทในฐานะสถาบันอุดมศึกษาอย่างโดดเด่น ทำให้สังคมรู้จักและมองเห็นความสำคัญ ทั้งประเทศชาติก็มองเห็นความจำเป็นที่จะต้องเร่งพัฒนาคุณภาพของประชากร ซึ่งสถาบันราชภัฏย่อมจะมีบทบาทเข้าไปเกี่ยวข้องอย่างมาก อาจจะช่วยเหตุผลเหล่านี้สถาบันราชภัฏจึงได้รับการสนับสนุน จากภาครัฐทั้งในด้านอัตรากำลัง งบประมาณสำหรับพัฒนา ในด้านอื่น ๆ ตลอดจนการเพิ่มจำนวนสถาบันราชภัฏจากเดิมใน จังหวัดต่าง ๆ ให้สามารถบริการได้ทั่วถึง ดังที่ทราบกันดีอยู่แล้ว

สำหรับสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ เป็น 1 ใน 36 แห่ง ของที่มีอยู่ในปัจจุบัน ย่อมมีสภาพต่าง ๆ เช่นเดียวกับที่ได้ กล่าวข้างต้น ในปีงบประมาณ 2540 เป็นปีทองของบุรีรัมย์ก็ว่าได้ นอกจากเราจะได้รับอัตราราชการเพิ่มอีก 49 อัตรารายยังได้รับงบประมาณในการปรับปรุงและสร้างอาคารใหม่ ๆ รวมทั้งสิ้นประมาณ 215 ล้านบาท โดยเราได้อาคารเรียนรวมสูง 15 ชั้นอาคารวิทยบริการ (หอสมุด) 6 ชั้น อาคารดนตรี

นาฏศิลป์ 3 ชั้น อาคารที่พักอาจารย์ 6 ชั้น และอาคารเซรามิกส์อีก 1 หลัง นอกจากนี้ยังได้รับงบประมาณสำหรับสร้างถนนคอนกรีตอีกหลายสาย และมีอาคารสำคัญที่กำลังก่อสร้างใกล้จะเสร็จอีก 2 เดือนข้างหน้าอีก 1 หลัง คืออาคารอเนกประสงค์ซึ่งเป็นโรงแรมเพื่อเป็นที่ฝึกงานของนักศึกษาโดยจัดบริการให้เข้าพักเหมือนโรงแรมทั่วไป

ในส่วนการพัฒนาคุณภาพของบุคลากร โดยเฉพาะอาจารย์ก็ได้รับการส่งเสริมให้เลื่อนตำแหน่งทางวิชาการ สนับสนุนให้ไปศึกษาต่อและดูงานในต่างประเทศโดยการสนับสนุนทุนจากรัฐบาลและทุนที่สถาบันได้จัดหาและตั้งเป็นกองทุนเพื่อการนี้โดยเฉพาะซึ่งคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้จะทำให้สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ มีความสมบูรณ์และสามารถสร้างสรรค์ พัฒนาท้องถิ่นให้มีความเจริญก้าวหน้า สมกับที่ได้ชื่อว่า **“เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น”** อย่างแท้จริง

สายใยแห่งความรักและผูกพัน

ศ.อนุ ยอดพรหมวินทร์

สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ของเราเริ่มก่อตั้งเมื่อมีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง จัดตั้งวิทยาลัยครู ลงวันที่ 18 มิถุนายน 2514 ให้ตั้งเป็นสถานศึกษาฝึกหัดครู สังกัดกองโรงเรียนฝึกหัดครู กรมการฝึกหัดครู ตั้งแต่วันที่ 9 มิถุนายน 2514 จากคำบอกเล่าของท่านอธิการวิชา อุตศาสตร์ ซึ่งเป็นอธิการคนแรกของเรา (ตอนแรกเริ่มเรียกว่าผู้อำนวยการ มาเปลี่ยนเป็นอธิการในปี 2519) สถานที่ที่ก่อตั้งสถาบันฯ ของเราเป็นพื้นที่ของสนามบินเก่า เป็นที่ราบโล่งเตียน ไม่มีต้นไม้ใหญ่เลยแม้แต่ต้นเดียว มีอาคารอยู่ 1 หลัง หลังคาสีเขียว ซึ่งได้ใช้เป็นอาคารสำนักงานหลังแรกของสถาบันฯ (ปัจจุบันนี้คืออาคารร้านสหกรณ์) ทางกรมการฝึกหัดครูได้ส่งท่านอธิการพร้อมด้วยคณะบุกเบิก ซึ่งประกอบด้วย อ.เจนวิทย์ ผาสุข (ขณะนี้คือ ศ.เจนวิทย์ ผาสุข อธิการบดีสถาบันราชภัฏกำแพงเพชร) อ.พล คำบึงส์ (ดร.พล.คำบึงส์ อธิการบดีสถาบันราชภัฏอุดรธานี) อ.เฉลิม บุญเสริม ซึ่งขณะนี้รับราชการอยู่ที่กรมอาชีวศึกษา และ อ. ณรงค์ วิชาเทพ ซึ่งขณะนี้อยู่ที่สถาบันราชภัฏนครราชสีมา ให้เดินทางมาดูแลการก่อสร้าง

คณะบุกเบิกลงรถไฟที่สถานีบุรีรัมย์ พักที่โรงแรมไมตรีจิต ทุกวันจะต้องเดินหรือไม่ก็นั่งสามล้อมาที่สถานที่ก่อสร้าง เมื่อพบว่าที่ดินของเราโล่งเตียนและแห้งแล้ง สิ่งแรกที่ท่านอธิการและคณะต้องลงมือก่อนก็คือ เรือน้ำ และต้นไม้ จึงขอต่อน้ำจากเทศบาล โดยใช้ท่อขนาด 6" และลงมือปลูกต้นไม้ ต้นไม้ต้นแรกที่ลงในพื้นที่แห่งนี้คือต้นก้ามปูใหญ่ ระหว่างอาคาร 6 และห้องสมุด ต้นไม้อื่น ๆ จะลงตรงพื้นที่ทางเข้าทั้ง 2 ฝั่งมากที่สุด ตั้งใจว่าจะทำให้เป็นป่าธรรมชาติให้ได้ ไม้ที่ปลูกจะเลือกให้เป็นไม้โตเร็ว มีต้นนนทรี ต้นราชพฤกษ์ เป็นหลัก ต่อมาก็มีพวกกระถินณรงค์และอื่น ๆ ตามมา การปลูกป่าเสร็จสิ้นลงในปี 2515 ระยะแรกต้นไม้จะมีปัญหาขาดน้ำ จึงซื้อโหมมาฝึงบรรจุน้ำไว้หล่อเลี้ยงต้นไม้ นี่ก็จุดเริ่มต้นของความร่มเย็นที่เป็นที่ภาคภูมิใจของพวกเราจนถึงทุกวันนี้

ทางด้านการก่อสร้าง สิ่งแรกที่ลงมือทำคือการวางแนวถนน นอกจากคณะบุกเบิกทั้ง 5 ของเราแล้ว ท่านรองอธิบดี สมพงษ์ ศิริเจริญ ได้มาช่วยดูแลอย่างใกล้ชิด บางครั้งถึงลงมือขับรถแทรกเตอร์ด้วยตัวเอง (รถแทรกเตอร์ที่ใช้ได้รับความอนุเคราะห์จาก รพช.) วิธีการก็คือ คณะบุกเบิกจะต้องกำหนดแนวถนนที่ต้องการ แล้วออกเดินไปตามแนวนั้น โดยมีรถแทรกเตอร์ตามหลังมาเกรดที่ให้เกิดแนวขึ้น ดัง

นั้นผู้เดินก็จะหยุดไม่ได้ ต้องเดินฝ่าดงหญ้าเจ้าชู้ ซึ่งหนาแน่นไปตลอดทั้งวัน เย็นลงจึงต้องมาจัดการกับหญ้าเจ้าชู้ที่อยู่กับเสื้อผ้า และผิวหนังที่แสบคันเพราะฤทธิ์ของมัน

ในช่วงปี 2515 อธิบดีกรมการฝึกหัดครู ได้ดำเนินการขอที่ดินจาก โรงเรียนเกษตรกรรมบุรีรัมย์จำนวน 9 ไร่ ให้กับสถาบันฯ ที่ดินผืนนี้จะช่วยให้ที่ดินของเราเชื่อมต่อกับถนนสายบุรีรัมย์-บรบือ และ มีการขอซื้อที่ดินจำนวน 17 ไร่ 21 6/10 ตารางวา จากเอกชนเพื่อเชื่อมกับถนนสายบุรีรัมย์-ประโคนชัย

เมื่อได้เริ่มปลูกต้นไม้ วางแนวถนนแล้วปัญหาของเรา มีจากสัตว์เลื้อย คือ ควายของชาวบ้านจะเข้ามา รบกวนต้นไม้ของเรา จึงคิดจะปลูกรั้วมะขามเทศตามแนวถนนจ๊ะ คณะบุกเบิกได้ขอเมล็ดมะขามเทศมาจากชาวบ้าน อ.ณรงค์ วิชาเทพ

คณะบุกเบิกโรงเรียนไฮสแตนบุรีรัมย์ พักที่โรงแรมไตรจิต ทุกวันจะต้องเดิน
หรือไต่บันไดลงมาจากสถานที่ก่อสร้าง เมื่อพบว่าที่ดินของเราโล่งเตียนแห้งแล้ง
สิ่งแรกที่ท่านอธิการและคณะต้องลงมือก่อนก็คือ เรืองน้ำ และต้นไม้

และ อ.เจนวิทย์ ผาสุข ลงมือเดินขุดไปตามแนว มี อ.พล และ
ท่านอธิการวิชาเดินตามหยอดเมล็ดจนสำเร็จ และรั้วกิ่งอก
สมใจ แต่ปรากฏว่าควายเห็นว่ายอดอ่อนของมะขามเทศก็น่า
สนใจเช่นกัน จึงทำให้เราไม่พบต้นมะขามเทศมากนัก แต่ก็ยัง
คงปรากฏให้เห็นอยู่บ้างทางด้านสนามกีฬา

อาคารแรกที่ก่อสร้างก็คือ อาคาร 1 และพร้อม ๆ
กันก็เริ่มสร้างหอพักนักศึกษา นักเรียนรุ่นแรกมีหอพักอยู่และ
อาจารย์รุ่นแรกจำนวน 50 คน ก็อยู่หอพักนักศึกษาด้วย

เนื้อที่ของสถาบันได้ถูกจัดแบ่งออกเป็นโซนต่าง ๆ คือ
โซนป่า โซนอาคารเรียน โซนหอพัก โซนบ้านพัก โซนเกษตร
และสนามเด็กเล่นซึ่งก็ยังคงปรากฏอยู่จนทุกวันนี้
(ได้ทราบว่า อ.เทียนชัย ให้ศิริกุล ได้มาพิจารณา
ปรับปรุงอีกเล็กน้อย) จะเว้นก็ แคสวนป่า ซึ่งขณะนี้
ได้กลายเป็นศูนย์วัฒนธรรมและองค์พระไปส่วนหนึ่ง
แต่เราก็มีป่าทดแทนขึ้นในเขต ที่อยู่อาศัย และ
ระหว่างอาคาร

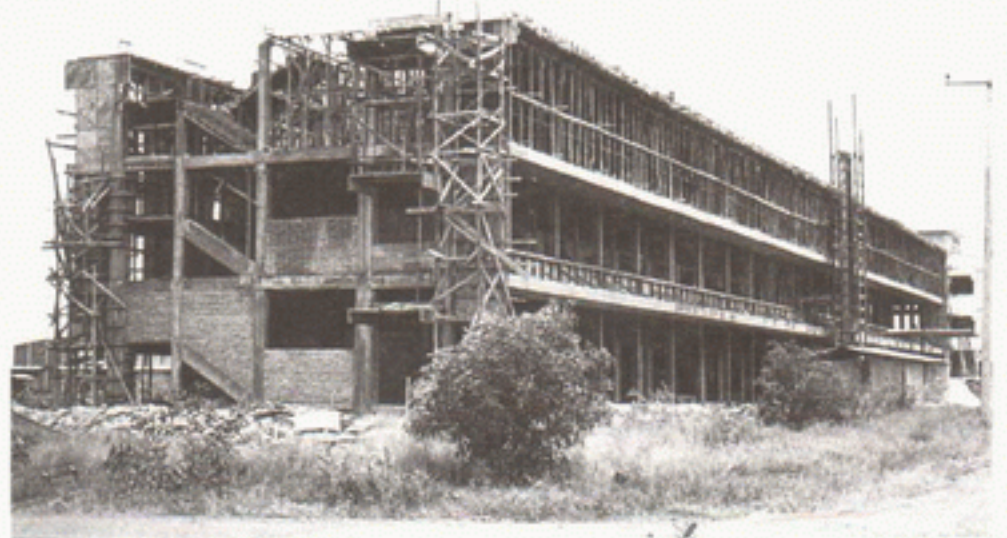
บ้านพักหลังแรกที่สร้างคือบ้านพักอธิการบดี
ในปัจจุบัน แล้วหลังอื่น ๆ ก็ตามมา (ดูได้จากเลขที่
บ้านซึ่งเรียงลำดับอยู่แล้ว)

ท่านอธิการและคณะบุกเบิก ที่มาคุมการก่อสร้าง
ยังจำได้ดีถึงความร่วมมือร่วมใจที่ได้รับจาก
ประชาชนและข้าราชการในท้องถิ่น นับตั้งแต่ท่านผู้ว่า
ราชการจังหวัด(นายสุรวุฒิ บุญญานุสาสน์) ท่านกำนันสวัสดิ์
คชเสนี (นายกสภาประจำ สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์คนแรกและ
คนปัจจุบัน) ครูพูน มณีวรรณ ซึ่งเป็นประธานสภาจังหวัดใน
ขณะนั้น คุณดนัย นพสุวรรณวงศ์ และผู้ที่ดูแลให้การก่อสร้าง
ปลอดภัยจากการรบกวนจากกลุ่ม (ที่ไม่ค่อยดี) ทั้ง
ปวงคือ กำนันชัย ชิตชอบ (สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์
ในปัจจุบัน) ทั้งหมดนี้ทำให้การก่อสร้างไม่เคยประสบ
ปัญหาใด ๆ เลย

สถาบันของเรานั้นได้รับความเมตตาจากบุคคลต่าง ๆ
มาตั้งแต่เริ่มแรกเชื่อไหมว่าแม้แต่สิ่งที่ไม่น่าเชื่อว่า จะมีผู้
แก้ไขให้ได้ เมื่อแรกตั้งหม้อแปลงไฟอันแรก (ข้างบ้านอธิการบดี)
ซึ่งราคาถือว่าแพงมากในสมัยนั้น เกิดปัญหาที่ร้ายแรงคือฟ้า
มักจะผ่าอยู่เสมอ ท่านอธิการได้เล่าเรื่องนี้ให้หลวงพ่อหรือ วัตร
อุทุมพร อ.กานเชิง พัง ท่านรับจะช่วยและได้มาทำพิธีซึ่ง

ประกอบกันทั้งทางวิทยาศาสตร์และไสยศาสตร์ให้ โดยฝัง
แผ่นทองแดงลงในดินทั้ง 4 มุมของเนื้อที่และสวดมนต์เหยียบ
ทับไว้ และตั้งแต่นั้นมาหม้อแปลงก็ปลอดภัยไม่ถูกฟ้าผ่าอีกเลย

ในที่สุดการก่อสร้างเบื้องต้นก็สำเร็จลงทันกำหนดรับ
นักศึกษาในปีการศึกษา 2515 (แต่เราเคยมีนักศึกษาที่ฝาก
เรียนที่อื่นมาแล้วจำนวน 250 คน ตั้งแต่ปี 2513) เรื่องเกี่ยวกับ
นักศึกษาปรากฏว่า วิทยาลัยใหม่แห่งนี้เป็นที่ชื่นชมของ
ชาวบ้านมาก จึงมีลูกหลานที่พร้อมมาเรียนมากมาย กำนันชัย
ชิตชอบ เป็น คนหนึ่งที่รวบรวมนักศึกษาไว้ให้วิทยาลัยใหม่ได้
เป็นจำนวนมาก สภาพของสถาบันของเราขณะนั้นเหมือน

ครอบครัวโดยแท้จริง มีแม่ครัว ซึ่งทำอาหารเลี้ยงนักศึกษา
และอาจารย์หอพัก (ซึ่งก็คืออาจารย์รุ่นแรก) 2 คน คือ
ป้าวิไล และป้าเฉลียว มีรถใช้ 2 คัน คือ รถโฟล์ค ตู้สี่แดง
และกระบะฟอร์ดหัว แดงโมเสเขียว พนักงานขับรถคู่แรกคือ
นายสุรโพธิ์ เครือณรงค์สันติ และ นายสมพงษ์ จงอ่อนกลาง

นักศึกษาที่เรารับเข้ามารุ่นแรกเป็นนักศึกษาระดับ
ป.กศ.ต้น งานวิชาการของเราเริ่มต้นโดยทันทีโดยทุ่มงบประมาณที่
ห้องสมุด ซึ่งขณะนั้นผู้ดูแลห้องสมุดอยู่คือ อ.เดชและอ.ภาวนา
นั่นเอง (พศ.เดช-อ.ภาวนา เพื่อน้อย) ความพยายามของเรา
คือพยายามให้มีหนังสือทุกฉบับที่เขาใช้กันอยู่ในห้องสมุดของ
วิทยาลัยอื่น ๆ ท่านอาจารย์สุภวิงศ์ อุตศาสตร์ ซึ่งเป็น
ภรรยาท่านอธิการและมาประจำอยู่ที่ภาควิชาภาษาอังกฤษ ได้
ใช้ความสามารถในการประสานงานขอห้องปฏิบัติการทาง
ภาษามาได้ทั้ง ๆ ที่มีการยื่นขอจากหลายแห่ง ชุดแรกเราได้

(ขณะนั้นบวชเป็นพระภิกษุอยู่) และให้เข้ารับการอบรมการทำหนังสือ ต่อมาก็จัดหาเครื่องครัวและเครื่องมือตัดศีกษาอีกด้วย

งานบริการชุมชนของเราเริ่มต้น มีการจัดโครงการครูชนบท จัดสอนตัดเสื้อผ้า ตักโครเซตให้กับสตรีชาวชนบท หลังฤดูการทำนา โดยขอใช้สถานที่ที่วัดบ้านบัว

งานกีฬาของเราเริ่มฉายแสง เริ่มจากคณะอาจารย์รุ่นแรกของเราประกาศศีกดาควาตรงวัลชนะเลิศได้ทุกประเภท ในงานกีฬาอาจารย์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้นำทางกีฬาขณะนั้นคือ อ.มยุรี อ.ชัยวิทย์(ผศ.มยุรี-อ.วณิช ภูงามทอง)ซึ่งนำทีมหญิง ชาย มีอาจารย์อื่น ๆ อาทิ อ.น้อย (ผศ.น้อย สุปิงคลัด ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิจัย) อ.ภูมิจิต อ.ณรงค์ (ผศ.ภูมิจิต -อ.ณรงค์ เรืองเดช) เป็นกำลังสนับสนุนความเก่งกีฬาของเราทำเอาวิทยาลัยอื่นๆ ขยาด ต้องเปลี่ยนไปเล่นกีฬาเบ็ดเตล็ดบ้าง เมื่อขอส่วนแบ่งเหรียญรางวัล แต่ทีมของเราก็ยังตามไปเก็บรางวัลแม้กระทั่งปิดตาตีหม้อ

อาจารย์ของเราขณะนั้นทุกคนเป็นหนุ่ม-สาวเดินทางมาด้วยกระเป๋าเสื้อผ้าใบเดียวเป็นส่วนมาก บ้านพักขณะนั้นได้ทุนมาสร้างไม่มากหลังนัก แต่ท่านอธิการบอกกับกรมว่าไม่มีปัญหาอะไร เพราะเราไม่จำเป็นต้องใช้บ้าน 1 หลังต่ออาจารย์ 1 คน บ้าน 1 หลังคงจะรับอาจารย์ได้ 2 คน เสียเป็นส่วนมาก และก็เป็นจริง อาจารย์ของเราหลายคู่ก็ได้ช่วยสนองนโยบายประหยัดบ้านพักให้กับท่านอธิการเป็นอย่างดี ท่านอธิการยังรำลึกถึงคู่แต่งงานทั้งหลายที่ท่านเคยเป็นเจ้าภาพ และหวังใโยอยากให้เห็นทุกคนเป็นสุขดังที่ท่านปรารถนาจะให้เป็นอย่างนี้ แต่วันที่ท่านจัดงานให้เสมอ ท่านยังจำได้ว่าคู่แรกที่ต้องใช้ความอดสาหัสในการเดินทางเป็นที่สุดคือคู่ของ อ.โสวัฒน์ และคุณรัชนิกร จัดที่ อ.โพหนอง จ.ร้อยเอ็ด และคู่ต่อมาคือคู่ของ ดร.สรเชต และคุณศรีสมบูรณ์ วรคามวิชัย

ข้อเขียนทั้งหมดเริ่มจากการก่อตั้งวิทยาลัยมาจบลงด้วยการเริ่มต้นของครอบครัวหลายๆ ครอบครัวในสถาบันของเรา ท่านผู้เป็นผู้ 'ลงมือ' ก่อตั้ง และภรรยาของท่านยังรำลึกถึงสถาบันแห่งนี้ในรูปแบบของครอบครัวที่ทุ่มเทแรงใจกายของมนุษย์และทรัพย์สินของแผ่นดินเพื่อความเจริญของชาวชนบทผู้อยู่ห่างไกลความเจริญ ข้าพเจ้าเขียนบทความนี้จากข้อมูลที่ได้จากการที่ท่านอธิการวิชา และท่านอาจารย์

มาเพียง 15 ที่นั่งมี อ.เอนก ศิลปนิลมาลัย(ดร.เอนกขณะนี้อยู่ที่สถาบันราชภัฏมหาสารคาม) เป็นผู้ดูแลแม้จะมีจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา แต่ก็พยายามบริการโดยแบ่งกลุ่มย่อยเปลี่ยนกัน เข้าใช้ตลอดจนอาจารย์ผู้ควบคุมหื้อไปหมดเพราะต้องขลุกอยู่ตลอดทั้งวัน แม้ผู้ใหญ่บางคนที่มาจากกรมไม่ค่อยจะเห็นด้วยกับการใช้ห้อง Lab มากขนาดนี้ เพราะกลัวชำรุด แต่ภาควิชาภาษาอังกฤษก็ยืนยันว่า อุปกรณ์มีไว้เพื่อใช้ นโยบายนี้ยังคงถูกถ่ายทอดมายังภาควิชาภาษาต่างประเทศปัจจุบัน และคิดว่าจะถือปฏิบัติตลอดไป เพราะเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้ห้อง Lab มีค่าได้

ท่านอธิการและท่านอาจารย์สุภังค์ เป็นผู้ที่รักการอ่านมีหนังสือส่วนตัวมากมาย ทั้งที่เป็นเรื่องอ่านประกอบและวิชาการ เมื่อท่านย้ายไปดำรงตำแหน่งอธิการวิทยาลัยครูธนบุรีท่านมอบหนังสือทั้งหมดให้กับห้องสมุดของภาควิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งได้เป็นจุดกำเนิดห้องสมุดประจำภาควิชาและค่อย ๆ ขยายมาจนถึงปัจจุบัน

อธิบดีกรมการฝึกหัดครูท่านแรกที่มาเยี่ยมเยียน คือ ดร.สาโรช บัวศรี ซึ่งสร้างความประทับใจให้กับอาจารย์ของวิทยาลัยที่ร่วมต้อนรับในความเรียบง่ายเป็นกันเองเป็นอย่างยิ่ง และนี่ก็คงเป็นแบบอย่างตลอดมาที่ทำให้การต้อนรับผู้ใหญ่ของวิทยาลัยจะเป็นในลักษณะที่เรียบง่ายดังที่เป็นอยู่ขณะนี้

ท่านอธิบดีได้เกื้อกูลวิทยาลัยแห่งนี้มาก ช่วยดูแลเรื่องการกู้เงินจากธนาคารโลกมาก่อสร้าง ซ็อร์ดให้ ซ็อร์ดกระต่ายจำนวนมหาศาล โดยมุ่งหวังจะให้อาจารย์ไว้ผลิตตำราจ้างเจ้าหน้าที่ประจำเพื่อบริการการพิมพ์ คือ คุณเฉลียว ผาสุข

ท่านอธิการ และคณะบุกเบิก ที่มาคุมการก่อสร้าง ยังจำได้ดีถึงความร่วมมือร่วมใจที่ได้รับจากประชาชนและข้าราชการในท้องถิ่น นับตั้งแต่ท่านผู้ว่าราชการจังหวัด(นายสุรวิชัยบุญญาแสน) ท่านกำนันสวัสดิ์ ศทสนัน (นายกสภาประจำ สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ คนแรกและคนปัจจุบัน) ศรุฑูณ มณเฑียรณ ซึ่งเป็นประธานสภาจังหวัดในขณะนั้น คุณเด่นชัย นพสุวรรณวงศ์ และผู้ที่ดูแลให้การก่อสร้างปลอดภัยจากการรบกวนจากกลุ่ม (ที่ไม่ค่อยดี) ทั้งปวงคือ กำนันชัย ชิดชอบ

สุวิวงศ์ เล่าความหลังให้คณะของเราซึ่งนอกจากข้าพเจ้าแล้ว ก็มี อาจารย์ประสงค์ เปนะนาม และอ.วิโรจน์ เอี่ยมสุข ฟัง ขณะที่ฟังก็รู้สึกเป็นสุข สนุก และภูมิใจกับการเกิด การเจริญเติบโตของสถาบันมาจนถึงบัดนี้ และร่วมรู้สึกถึงความรักความผูกพันของทุกคนในสถาบันแห่งนี้ ดังที่ท่านอธิการ และท่านอาจารย์สุวิวงศ์รู้สึก ยังเรียนท่านว่าความรู้สึกนั้นยังคงอยู่ใน

สถาบันแห่งนี้ตลอดมา ข้าพเจ้าเองขอแสดงความรู้สึกส่วนตัวในเรื่องนี้ไว้ด้วยเช่นกันว่านับแต่วันที่ก้าวเข้ามาและได้รับการต้อนรับจาก ท่านอาจารย์สุวิวงศ์ ที่รับตัวข้าพเจ้าไปจากห้องทำงานของท่านอธิการ จนถึงวันนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าได้มีครอบครัวใหม่อีกครอบครัวหนึ่ง ซึ่งใหญ่กว่าครอบครัวเดิมที่จากมา และความรู้สึกนั้นไม่เคยจางหายไปเลยแม้แต่วันเดียว ทั้งนี้เพราะว่าตลอดเวลาข้าพเจ้ารู้สึกเป็นสุขที่ได้อยู่ท่ามกลางคนที่รักและห่วงใยซึ่งกันและกัน

ข้าพเจ้าได้ประจักษ์ตลอดมาว่า ไม่ว่าในกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ ความขัดแย้งย่อมเป็นของธรรมดาของโลก แต่เมื่อใดที่ประสบความสำเร็จและคนอื่นได้รู้ ข้าพเจ้ายังไม่เคยได้รับการซ้ำเติมจากใครเลยแม้แต่คนเดียว ไม่ว่าจะโดยวาจาหรือการกระทำ จะมีแต่การปลุกปลอบ และความเห็นใจช่วยแก้ไขทุกสิ่งทุกอย่างโดยเต็มความสามารถเสมอมา เคยได้ยินมาว่าการเริ่มต้นเป็นการกำหนดจุดหมายปลายทาง ถ้ายังสงสัยก็ดูสถาบันของเราได้ เราเริ่มด้วยสิ่งทั้งดงาม เราจึงยังดำรงความมั่งคั่งนั้นได้จนบัดนี้ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ความมั่งคั่งแห่งสายใยรักและผูกพันจะคงอยู่คู่สถาบันและแผ่กระจายออกไปทั่วแผ่นดินไทยที่เรามุ่งหมายมาพัฒนา

การเริ่มต้นเป็นการกำหนดจุดหมายปลายทาง ถ้ายังสงสัยก็ดูสถาบันของเราได้
เราเริ่มด้วยสิ่งทั้งดงาม เราจึงยังดำรงความมั่งคั่งนั้นได้จนบัดนี้
และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ความมั่งคั่งแห่งสายใยรักและผูกพันจะคงอยู่คู่สถาบัน
และแผ่กระจายออกไปทั่วแผ่นดินไทยที่เรามุ่งหมายมาพัฒนา

อธิการ บัณฑิต วงษ์แก้ว

ผศ.สุกิจ สุวานิช

บรรดาข้อเขียนของคณาจารย์หลายท่านในหนังสือฉบับนี้ เป็นการระลึกถึงสถานที่ บุคคลและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต คละเคล้ากันไปแต่ข้อเขียนของผม ต้องการเจาะจงไปยังบุคคลท่านหนึ่ง ซึ่งอยู่ในความทรงจำของผมด้วยความเคารพ นับถือตลอดมาไม่เคยเสื่อมคลายท่านผู้นั้นคือ ดร.บัณฑิต วงษ์แก้ว

25 ปี จากวิทยาลัยครูสุสตาบันราชภัฏบุรีรัมย์ มือดีดีผู้อำนวยกา อธิการและอธิการบดีรวม 7 ท่าน ทุกท่าน มีคุณงามความดีทำประโยชน์ ก่อให้เกิดคุณูปการต่อสถาบัน ราชภัฏของเราอย่างมากมาย สำหรับอาจารย์บัณฑิต วงษ์แก้ว ท่านเป็นอธิการ คนที่ 2 ของสถาบันของเราขณะที่ใช้ชื่อว่า วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ในระหว่างปี พ.ศ. 2520 ถึง 2523

ผมเข้าทำงานในปี 2515 ท่านอาจารย์วิชา ทัศนศาสตร์ เป็นอาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยกาและอธิการคนแรก ผมอยู่กับ ท่านแบบสบาย ๆ เพราะท่านเป็นคนกันเองมีเมตตากรุณาต่อ ลูกน้องเสมอ พอทราบว่าคุณจะย้ายเป็น อธิการที่วิทยาลัยครู ธนบุรี ผมและพรรคพวกรู้สึกกังวลใจที่จะต้องมียายคนใหม่ จึงเรียนถามท่านว่าใครจะเป็นอธิการคนใหม่ นิสัยเป็นอย่างไร ท่านอธิการวิชา ตอบว่าท่านอธิการบัณฑิต เป็นคนจังหวัด มหาสารคาม ท่านขยันและทำงานจริงจัง อย่างกังวลเลยทำงานในหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด

หลังจากนั้นเราก็ได้อธิการคนใหม่ ร่างใหญ่ผิวคล้ำ บึกบึน มีรอยอมยิ้มน้อย ๆ บนใบหน้า ดูท่าทางใจดี แต่ กระนั้นก็ตามใคร ๆ ก็เกรงขาม เพราะกิตติศัพท์ของท่านโด่งดังตั้งแต่สมัยเป็นฝ่ายปกครองวิทยาลัยครูมหาสารคามในอดีต ท่านปราบพวกเกรเสี่ยอยู่หมด

บุคลิกที่พวกเราเห็นจนชินตา คือ การเดินสง่า ตัวตรงผึ่งผาย สองมือไขว้หลัง คิดนิ้วโปงมา พุดซ่า ๆ แต่หนักแน่น ทำไม้ทำมือประกอบการอธิบายเสมอ เวลาจะเรียกใครแทนที่ จะกวักมือเรียกท่านจะหงายมือไปข้างหน้า พร้อมทั้งกระดิก นิ้วชี้เข้าหาตนเองสองสามครั้ง ในยามกันเองมักเรียกอาจารย์ ทัวไปว่าไอ้น้อง ในยามทำงานก็เรียกอาจารย์ตามปกติ

ในช่วงเวลานั้น ผมเป็นหัวหน้าคณะวิชาครุศาสตร์ คนแรก (พ.ศ. 2519 ถึง 2522) มีข้อราชการที่ต้องปรึกษา และประชุมกับท่านอธิการ บ่อย ๆ ท่านมักจะย้าให้เราดูแล

อาคารเรียนที่รับผิดชอบให้มีระเบียบเรียบร้อย เลิกเรียนต้อง ปิดประตูหน้าต่าง อย่าเปิดน้ำเปิดไฟทิ้งไว้ และท่านมักจะเดิน ตรวจเป็นประจำ (แต่เดิมคณะวิชาครุศาสตร์อยู่อาคาร 2 คณะวิชาคือห้องคณะวิทยาการจัการในสมัยนี้) และดูแล ห้องเรียนทุกชั้นให้เรียบร้อย บางครั้งผมปล่อยปละละเลย ท่านจะเอะอะเรียกผมมาดูในเรื่องเหล่านี้ ผมก็ต้องเล่นงาน คนงานสมัยนั้นต่อ คือ นายบุญ สืบสาย นายบุญเรือง(ถึงแก่ กรรมแล้วทั้งคู่) และนายตุ้ ธิตพันธ์ (พนักงานขับรถในปัจจุบัน) สมัยนั้นคนงานคงโกรธผม แต่ผมไม่เคยโกรธอธิการ เพราะ ผมรู้ว่า อธิการเป็นคนโง่งม้างสั่งแล้วต้องได้ ทำผิดต้องดู แต่จิตใจเมตตากรุณาเสมอ หลังจากต้องดูว่าแล้ว ท่านก็ไม่ เอามารื้อฟื้นพูดอีก เคยมีอาจารย์หญิงไม่อยู่เวรสำนักงานใน วันหยุด ท่านตบโต๊ะเปรี้ยงสั่งตั้งกรรมการสอบสวน หลังจาก นั้นก็ไม่มีใครกล้าขาดเวรอีกและการตั้งกรรมการสอบสวนก็ เเจียงหายไป

ก่อนปี 2519 วิทยาลัยครูของเราแบ่งเป็นหมวดวิชา ต่างๆ เหมือนกับโรงเรียนมัธยมศึกษาในปัจจุบัน พอใช้ พ.ร.บ.วิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 หมวดวิชาต่าง ๆ ก็เปลี่ยนเป็น ภาควิชาและหลาย ๆ ภาควิชา รวมกันเป็นคณะวิชา แต่

**“หลังจากนั้นเราก็ได้ อธิการคนใหม่ ร่างใหญ่ผิวคล้ำขี้กบขิน มีรอยยิ้มน้อย ๆ
บนใบหน้า ดูท่าทางใจดี แต่กระนั้นก็ตามใคร ๆ ก็เกรงขาม”**

หมวดวิชาการศึกษา หมวดเดียวยกขึ้นเป็น คณะวิชาครุศาสตร์ และยังแบ่งภายในเป็นภาควิชาต่าง ๆ อีก 5 ภาควิชา ทั้ง ๆ ที่มีอาจารย์ไม่ถึง 10 คน ทุกคนจึงต้องสอนได้ทุกวิชาตั้งแต่ ประวัติการศึกษา จิตวิทยา วิธีสอน เทคโนโลยี และวัดผล ซึ่งนับว่าเป็นผลดีอย่างหนึ่ง คือ อาจารย์ทุกคนมีความรู้กว้างขวาง ครอบคลุมวิชาชีพครูทั้งหมด

เมื่อเป็นคณะวิชาครุศาสตร์ จึงขาดแคลนอาจารย์ผู้สอน เงินงบประมาณและวัสดุครุภัณฑ์ไม่มีเสมียนประจำคณะ มีตู้เหล็กเก็บเอกสาร 2 - 3 ตู้ มีโต๊ะเก้าอี้ไม้หนัง ต้องพิมพ์ติดเองจากเครื่องพิมพ์ดีดเก่า ๆ ท่านอธิการบัณฑิต พยายามผลักดันช่วยเหลือทุกวิถีทางหาอาจารย์ เพิ่มขึ้น เราต้องหาเงิน

งบประมาณเอง จากการจัดอบรมสอบบรรจุแก่นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2519 ซึ่งอาจารย์ปราโมทย์ เบญจกาญจน์ เป็นผู้ริเริ่ม ได้เงินจำนวนหนึ่งมาซื้อเก้าอี้โซฟาสีเหลือง 1 ชุด และพัดลมเพดานชนิดปีก 3 ตัว ซึ่งนับว่าไ้มากในสมัยนั้น

ในปีต่อมา ได้อาคาร 10 สร้างใหม่เอี่ยม ท่านจึงยกให้เป็น อาคารครุศาสตร์ เราจึงย้ายจากอาคาร 2 มายังอาคาร 10 ตั้งแต่นั้น(แต่บางส่วนของจิตวิทยาแนะแนวและเทคโนโลยียังอาศัยอาคารนี้ไม่อยากจะย้าย) อาคาร 10 สมัยนั้นไม่มีงบประมาณในการปรับปรุงสถานที่เลย ที่มีสนามหญ้า ต้นไม้สวยงามจนบัดนี้ต้องยกเครดิตให้อาจารย์เจนวิทย์ ผาสุข (อธิการบดีสถาบันราชภัฏกำแพงเพชรในปัจจุบัน) ท่านสั่งการนักศึกษาดูแลเอาใจใส่จนงดงาม ด้านหลังอาคาร 10 ต้องยกเครดิตให้ รท.เฉลิม แสงวโรดม ที่ปรับเสียราบเรียบเป็นที่นั่งพักผ่อนของนักศึกษาเป็นอย่างดี อนึ่ง ควรบันทึกให้คนรุ่นหลังทราบไว้ว่า 7 ปีแรก เราได้อาคารเรียน 10 หลัง แต่ถัดจากนั้นอีก 18 ปี เราได้อาคารเรียนเพิ่ม 3 หลัง เท่านั้น คือ

อาคาร 11 เกษตร อาคาร 12 ศูนย์วิทย์ฯ และอาคาร 13 อาคารเรียนรวม

ท่านอธิการบัณฑิต วงษ์แก้ว มอบภารกิจอันเป็นนโยบายของประเทศในสมัยนั้น คือ การจัดอบรมครู ผู้บริหารทุกโรงเรียนในจังหวัดบุรีรัมย์และร้อยเอ็ดให้เข้าใจและนำหลักสูตรฉบับใหม่ พ.ศ. 2521 ไปใช้ในสถานศึกษา มีอาจารย์ไปอบรมเรื่องนี้ที่กรุงเทพฯ 3 คน ตัวผม อ.ปราโมทย์ เบญจกาญจน์ และ รท.เฉลิม แสงวรมิม และกลับมาอบรมอาจารย์และศึกษานิเทศก์ของทั้ง 2 จังหวัดเป็นวิทยากรคณะใหญ่ ด้วยเหตุที่อาจารย์ครุศาสตร์ไม่เพียงพอ จึงได้อาสาสมัครอย่าง อ.ไสว แก้วกล้า อ. ณรงค์ เรืองเดช อ.ไพรัตน์ จงปิตนา อ.บุญสืบ ตะสูงเนิน อ.สัทธา อริยะธุกันต์ ฯลฯ เป็นวิทยากรพิเศษให้การอบรมด้วย

งานอบรมครูในครั้งนี้ค่อนข้างยุ่งยาก โดยเฉพาะการอบรมที่จังหวัดร้อยเอ็ด เราต้องขนแฟ้มเอกสาร หนังสือประกอบการอบรมหลายพันเล่ม เครื่องฉายสไลด์ ชั้นรถกระบะสี่เขี้ยวไปร้อยเอ็ด ท่านผู้อ่านคงนึกไม่ถึงว่า ผู้บัญชาการควบคุมเอกสารนั่งหน้าบนกระดานแข็งไปกี่คูไปกับพนักงานขับรถ คือ ท่านอธิการบัณฑิต วงษ์แก้ว ผมไม่เคยเห็นอธิการคนไหนในอดีตและปัจจุบันนั่งรถกระบะ บรรทุกของเคียงคูไปกับลูกน้องแบบติดติดดินจริง ๆ อย่างนี้จะไม่ให้ลูกน้องอย่างผมประทับใจได้อย่างไร หลังจากท่านเป็นประธานฝ่ายบุรีรัมย์ประชุมร่วมกับหัวหน้าส่วนการศึกษาร้อยเอ็ดเสร็จแล้ว ท่านก็พาลูกน้องไปนั่งกินลาบ กินก้อยแถว ๆ นั้น ใคร ๆ ก็นั่งกินโต๊ะเดียวกับอธิการได้ ไม่มีพิธีรีตองคุยสนุกไม่ถือยศ

**ต้องยอมรับว่าอธิการเป็นส่วนสำคัญที่สุด
ในการให้การช่วยเหลือ
ให้กำลังใจตั้งแต่ต้น
บางครั้งต้องลงไปคุยกับลูกน้อง
บางครั้งปล่อยให้พวกเราทำกันเอง
ด้วยความไว้วางใจและให้เกียรติ
นี้เองทำให้เรา ทุกคนรักนายนับถือนาย
และทำงานให้นายอย่างถวายชีวิต**

ถือศักดิ์ เหมือนเจ้านายบางคน

ผมมาตริกรอดูว่า งานที่สำเร็จไปนั้น เป็นเพราะ พวกเราร่วมมือกันอย่างเข้มแข็งจริงจังและต้องยอมรับว่า อธิการเป็นส่วนสำคัญที่สุดในการให้การช่วยเหลือ ให้กำลังใจ ตั้งแต่ต้น บางครั้งต้องลงไปลุยกับลูกน้อง บางครั้งปล่อยให้ พวกเราทำกันเอง ด้วยความไว้วางใจและให้เกียรติ นี่เอง ทำให้เราทุกคนรักนายนับถือนาย และทำงานให้นายอย่าง ถวายชีวิต

คงจะต้องบันทึกไว้ด้วยว่า การกีฬาในสมัยท่าน อธิการบัณฑิต เพื่อองผู้ที่สุด เราได้สนามกีฬาอ้อมจันทร์มีหลังคา ที่สง่าภูมิฐาน เพราะท่านเป็นนักกีฬา และสนับสนุนกีฬา อย่างจริงจัง

ในการบริหารงานบุคคล ท่านวางตัวบุคคลในการทำงาน อย่างเหมาะสม ปกครองลูกน้อง อย่างยุติ-ธรรม ไม่มีอคติต่อผู้ใด ท่านให้ตั้งคณะกรรมการสร้าง เกณฑ์การพิจารณาความดีความ ชอบ 2 ชั้น อย่างเป็นรูปธรรม เป็น ข้อๆ มีการประชุมให้คะแนนกัน ให้ หัวหน้าคณะเข้าไปมีส่วนร่วม พิจารณาทุกคน มิใช่ให้เข้าไปนั่ง ให้ปากคำแก่อธิการ รองอธิการ เท่านั้น ดังนั้นพอบัญชี 2 ชั้นออก จึงไม่มีเสียงยี่เหมือนบางสมัย

นอกเวลาทำงาน ท่าน อธิการบัณฑิต จะไปสังสรรค์กับลูก น้องที่สโมสรเป็นครั้งคราว บาง ครั้งเล่นบิลเลียด กินน้ำอัดลม ได้หยอกเย้า เฮฮา แต่พวก

เราก็สำรวมตัวพอสมควร ด้วยวัยของท่านกับพวกเรา จะ ห่างกันประมาณ 10 ปีขึ้นไป ความเป็นกันเองที่ท่านมีให้กับ พวกเรา ไม่ได้ทำให้พวกเรามีสิทธิพิเศษแต่ประการใด ใครที่ สนุกกับท่านจนตีกพอดอนเข้าท่านมาทำงาน ท่านจะเรียกหา เรียกใช้อาจารย์คนนั้นแต่เช้า ถ้ามาสายท่านก็ให้ไปตามแล้ว สอนว่างานเป็นงาน เล่นเป็นเล่น เล่นอย่าให้เสียงงาน เรื่องนี้ ผศ.ไพรัตน์ จงปัดนา ชาบซึ่งดี

ท่านมาอยู่กับพวกเราประมาณ 3 ปีเศษ ก็เดินทางไปเรียนต่อปริญญาเอกที่อเมริกา กลับมาเป็นอธิการ วิทยาลัยครู เพชรบูรณ์, เพชรบุรีวิทยาลัยการณ, มหาสารคาม และเกษียณในตำแหน่งอธิการบดี สถาบันราชภัฏนครราชสีมา ปัจจุบันท่านเป็นข้าราชการบำนาญทราบว่าขณะนี้ป่วยอยู่ที่

บ้านพักจังหวัดมหาสารคาม

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย
ขออนุญาศลคุณงามความดี
ที่ท่านสร้างไว้ที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์
ขอกุศลจิตที่พวกเราทุกคนมีต่อท่าน
จงปกป้องรักษาท่านอธิการบัณฑิต วงษ์แก้ว
ผู้เป็นที่รักยิ่งของพวกเรา
จงหายจากโรคร้ายไข้เจ็บ มีสุขภาพแข็งแรง
อยู่เป็นขวัญกำลังใจแก่บุคคลในครอบครัว
และลูกน้องเก่าที่ยังเคารพรักท่าน
อย่างไม่เสื่อมคลาย

5 ปีที่บุรีรัมย์

ความทรงจำที่ล้ำค่า

รศ.ดร.ทองคุณ หงษ์พันธ์ุ

ผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ อดีตอธิการคนที่ 3 ของสถาบัน

จากภูพาน ถึงเขกระโดง

เมื่อปี พ.ศ. 2522 ในขณะที่เป็นรองอธิการฝ่ายวิชาการของวิทยาลัยครูสกลนคร ก็มีผู้หลักผู้ใหญ่ถามว่าหากจะ ต้องไปเป็นอธิการที่ใดที่หนึ่งจะเลือกที่ใด พร้อมกับบอกชื่อวิทยาลัยที่มีตำแหน่งว่างขณะนั้นหลายแห่ง

ผมไม่ลังเลที่จะเลือกบุรีรัมย์ ด้วยเหตุผลว่าอยู่ อีสานใกล้บ้านคือร้อยเอ็ดและตั้งอยู่ในเมือง ที่สำคัญก็คือเคย มาประชุมสัมมนาที่นี้บ่อย เกิดความชอบขึ้นมาโดยไม่ทราบ สาเหตุเหมือนกัน

การย้ายจากสกลนครซึ่งอยู่มาถึง 16 ปี มาอยู่ที่ ใหม่ นั้นมีทั้งดีใจที่ได้ตำแหน่งสูงขึ้น แต่ก็เสียใจที่ต้องจาก สถาบันที่ตนเองรักและมีส่วนสร้างมากับมือ

วันที่มารับตำแหน่งก็ขับรถเก๋งคู่ชีพมาด้วยตนเอง พร้อมกับพรรคพวกที่มาส่งจำนวน 1 รถบัส และรถบรรทุกของ 1 คัน หมาอีก 2 ตัว

ยังจำได้ว่า ขับรถวนอยู่หลายรอบเพราะหาวิทยาลัย ไม่เจอ จนหลานที่มาด้วยบอกว่า ถ้าหาวิทยาลัยไม่เจอก็ไม่ควร มาเป็นอธิการที่นี้กลับสกลนครดีกว่า

คืนแรกที่บุรีรัมย์ยังจำได้แม่นยำ เพราะนอนฟังเสียง “กันตรึม” ทั้งคืนเพราะเขามีนงานฉลองอะไรก็ไม่รู้ข้างๆวิทยาลัย ฟังตอนแรก ๆ ก็แปลกดี ฟังไปนาน ๆ ก็ชักชอบ เพราะมี ดนตรีพื้นบ้านอยู่ในหัวใจอยู่แล้ว

มาอยู่ใหม่ๆ ก็ทุกซึ้งใจอยู่หลายวัน เพราะหมาที่รัก มาก คือ “อีแต่น” หายไป ต้องตามหาอยู่หลายวัน

ไปพบมันกำลังวิ่งหอบแฮก ๆ อยู่แถวสามแยกทางไปนางรอง มันพบเราก็กระโดดขึ้นรถ แล้วนอนหลับปุ๋ยด้วยความ เหน็ดเหนื่อย ทำให้นึกถึงข้อความที่ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เขียนไว้ใน **“คนรักหมา”** ว่า หมาไม่ได้มีความรู้สึกว่ามันหาย แต่มันมีความรู้สึกที่เราเองที่หาย เมื่อมันพบเรา มันก็จะถอน ใจว่า **“เจอแล้ว วิ่งหาแทบตาย ไปไหนมา เจอแล้วก็หมดห่วง เสร็จแล้วมันก็นอนหลับสบาย”**

ชีวิตผมกับหมาผูกพันกันมาตลอดชีวิต แม้จะจาก ภูพานมาเขกระโดง ความผูกพันนี้ก็ไม่เปลี่ยน เพราะแท้ที่ จริงคนกับหมามีพัฒนาการมาพร้อม ๆ กันเป็นเวลานาน

อธิการไสด-ซีห้า อายุ 39 ปี

ตอนมาเป็นอธิการใหม่ ๆ นักศึกษามองด้วยสายตา ที่ไม่เชื่อถือ เพราะอธิการท่านเดิมท่านเป็นผู้ใหญ่ ตัวใหญ่ ไคร ๆ ก็เรียก **“คุณพ่อ”**

เราเป็นอธิการตัวเล็ก ๆ น้ำหนัก ขณะนั้นแค่ 53 กก. เป็นข้าราชการซีห้า กำลังปรับเป็นซีหก อายุ 39 ปี ไม่มีลูก ไม่มีเมีย ซึ่งเรียกสั้น ๆ ว่า **“ไสด”**

การสร้างภาพลักษณ์ สร้างความเชื่อถือ ศรัทธา จึงเป็นภารกิจแรก ๆ ที่จะต้องทำ แต่ก็ไม่หนักใจ อาศัยที่เคย ทำงานมาทุกหน้าที่ก่อนจะมาเป็นอธิการ ไม่ว่าจะเป็นผู้สอนมา หลายวิชา เคยเป็นอาจารย์หอพัก อาจารย์นิเทศก์ อาจารย์ที่ ปริญญา แผนกทะเลเบียนวัดผล หัวหน้าหมวดวิชา ผู้ช่วยฝ่าย

ปกครอง รองอธิการฝ่ายกิจการนักศึกษา รองอธิการฝ่ายวิชาการ ฯลฯ

ที่สำคัญก็คือ จบดอกเตอร์ ที่ทำงานมาตลอดชีวิต หนักเอาเบาสู้ ใฝ่รู้สู้งานตลอด จึงไม่เป็นการยากที่จะสร้างความเชื่อถือศรัทธาเพราะอาจารย์ที่บุรีรัมย์เป็นคนหนุ่มไฟแรง ชอบทำงาน มาอยู่ใหม่ ๆ พิตจัดประชุมเตรียมเป็นเจ้าภาพ กีฬาอาจารย์ทุกเย็นจนมีเสียงบ่นว่า “อธิการใหม่ ไม่มีเมีย ไม่มีลูก ประชุมทุกเย็น ไม่เห็นใจคนเขามีกครอบครัวบ้าง” เมื่อคนรักงานมาอยู่กับหมู่คนทำงาน ก็เป็นการง่ายที่จะปรับคลื่นให้ตรงกันยกเว้นคนที่คลื่นไม่เหมือนชาวบ้าน ปรับเท่าไรก็ไม่ตรงคนอื่น

มาอยู่ที่บุรีรัมย์ใหม่ ๆ คำที่ได้ยินแล้วสะดุ้งทุกครั้ง ก็คือ คำที่คนงานหรือนักศึกษาบางคนเรียกเราว่า “คุณพ่อ” เพราะในชีวิตเราไม่เคยได้ยินคำนี้ เพราะไม่มีวาสนาได้เป็น “พ่อ” จริงๆ

บุคลากรกีฬารักษาภาพลักษณ์สถาบัน

อธิการคนที่สอง คือท่านอธิการบัณฑิต วงษ์แก้ว ท่านชอบการกีฬา ท่านสะสมนักกีฬา และพัฒนากีฬาจนเป็นที่ยอมรับว่าวิทยาลัยครูบุรีรัมย์เก่งกีฬา กีฬาจึงเป็นภาพลักษณ์อันหนึ่งของ วค.บุรีรัมย์

คนที่รักกีฬาในหัวใจก็มักจะสงสัยว่าอธิการคนใหม่ จะเอาไหนเรื่องกีฬาหรือไม่ เราอ่านไต้ออกตั้งแต่ก่อนจะมาแล้ว วิธีแก้ข้อสงสัยก็ง่ายนิดเดียว ตื่นเช้าก็สวมชุดวอร์มใหม่เอี่ยม ออกวิ่งรอบวิทยาลัยแต่เช้า แล้วไปยีนดูเด็ก ๆ ซ้อมกีฬา เพียงแค่นี้ก็สร้างภาพได้แล้ว

แท้จริงแล้วตนเองก็ชอบกีฬา ถึงแม้จะเล่นกีฬาไม่เป็นสักอย่าง ยกเว้น “หมากเก็บ” กับ “ตีจับ”

ตลอดระยะเวลาที่เป็นอธิการที่นี่ จึงส่งเสริมสนับสนุนการกีฬามาตลอดและบุรีรัมย์ก็เป็นแชมป์กีฬา วค.อีสาน มาตลอดระยะเวลาที่เป็นอธิการที่นี่ แดมมีนักกีฬาติดทีมชาติหลายคน ปัจจุบันเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาอยู่ก็มาก พบปะกันเสมอ เวลามีการแข่งขันกีฬาระดับชาติ สิ่งที่ถูกใจมากอันหนึ่งก็คือ การที่ด้รับงบประมาณสร้างอฒจันทร์ สนามกีฬาจากกรมพลศึกษามาลงในวิทยาลัย จนเป็นวิทยาลัยครูแห่งแรกและแห่งเดียวที่มีอฒจันทร์ และเป็นสนามกีฬาจังหวัดด้วย

เสียดายที่แนวคิดนี้มิได้มีการสานต่อเนื่องจากมีการเปลี่ยนแนวคิดและหลักการจนสนามมีก็ยังไม่เรียบร้อย และอฒจันทร์ก็ยังไม่มีการถางคบเพลิง

ประสบการณ์จากการส่งเสริมกีฬาที่บุรีรัมย์ ทำให้สามารถบริหารกีฬาในระยะต่อ ๆ มา เช่น ทำให้ นครราชสีมา ได้แชมป์ฟุตบอลโตโยต้าไทยแลนด์คัพ ทำให้จันทรมหามีสื่อเสียงทางด้านกีฬาโดยเฉพาะทางด้านมวยและฟุตบอล

และที่สำคัญคือ ทำให้ต้องไปเป็นรองอธิบดีกรมพลศึกษาไปพัฒนาวิทยาลัยพลศึกษา ให้พันสภาพล้มละลายทางการศึกษาได้สำเร็จ และได้บริหารโรงเรียนกีฬาจนเติบโตมาในระดับหนึ่ง

เสียดายที่ไม่ได้เก็บชุดวอร์มชุดแรก ที่สวมใส่วิ่งสร้างภาพที่บุรีรัมย์ เพราะชุดวอร์มชุดนั้นมีส่วนสร้างสรรค์ความก้าวหน้าในทางราชการ และมีโอกาสได้พัฒนากีฬาของชาติต่อเนื่องกันมายาวนาน

และบุรีรัมย์คือสถาบันที่มีส่วนช่วยให้เส้นทางชีวิตราชการก้าวหน้ามาตามเส้นทางสายปัจจุบัน

จากพิณ แคน ขอ ถึงเรือมจับกริบ

ผมเล่นดนตรีไม่เป็นสักชิ้น แต่ก็ชอบฟังดนตรี เป็นผู้ที่มติดนตรีในหัวใจ โดยเฉพาะดนตรีอีสาน เราปล่อยให้อยู่ในมือคนชอบทานมานานจนคนภาคอื่น พลอยดูถูกดนตรีอีสานว่าเป็นดนตรีขอทาน เป็นดนตรีชั้นต่ำ

ทางแก้ก็คือเอาปัญญาชนมาเล่นดนตรีอีสาน เมื่อคนเล่นมีระดับสูงดนตรีก็จะมีระดับสูงตามไปด้วยยิ่งตอนหลังเมื่อสมเด็จพระเทพรัตน์ฯ ทรงไปกลาง ความเคลือบแคลงสงสัยว่าดนตรีอีสานเป็นดนตรีคนขอทานก็หมดไปโดยสิ้นเชิง

ที่บุรีรัมย์มีอาจารย์ปัญญา สนใจและคลุกคลีอยู่กับวงพิณ แคน ขอ จนกระทั่งเสียชีวิต แต่ก็ล้มลุกคลุกคลานมาตลอด เพราะปัญหาเรื่องการบริหารและการจัดการวงซึ่งเป็นปัญหาของทุกแห่ง ผมแก้ปัญหามาโดยบรรจุนงนงานที่เล่นพิณกับขอได้ 2 คน เพื่อให้วงเข้มแข็งและต่อเนื่อง นักศึกษามาแล้วก็ไปทำให้ไม่มีหลัก พอมีคนงานมาร่วมวงก็เป็นหลักไม่ไหวล้ม

ดนตรีอีสานมักแต่งตัวง่าย ๆ บางทีก็มอมแมมสกปรก เลยต้องออกแบบชุดแต่งกายให้ดูสดใส กางเกงสามส่วนดำ ขลิบเหลือง เสื้อคอกลมสีเหลือง ผ้าผูกเอวเป็นลายขิดสีแดง อดสำห้ไปจ้างพี่สาวทอให้ในราคาเรือญาติ

ดนตรีกับนาฏศิลป์จะต้องคู่กัน ผมแนะนำให้มีรำชุด “รวมเผ่าไทยบุรีรัมย์” จากประสบการณ์ที่เคยทำ “รวมเผ่าไทยภูพาน” สมัยอยู่สกลนคร ชุดรำพื้นเมืองที่ตั้งมากและวิทยาลัยนาฏศิลป์ และสถาบันราชภัฏแทบทุกแห่งนำไปแสดง คือ “เรือมจับกรับ” ซึ่งเกิดจากที่เราต้องการชุดที่จะไปแสดง ต่อหน้าพระที่นั่งภูพานราชนิเวศน์ เราคิดกันอยู่นานในที่สุดก็ มีคนเสนอแนะว่ามีการรำกรับแบบเขมรเหลืออยู่ มีตายายคู่หนึ่ง ที่ประโคนชัยรำได้ เราก็เอารถไปรับมารำให้เราดู พวกเราก็ชวน ทั้งนักดนตรีพื้นบ้านและนาฏศิลป์ไปดูเพื่อนำมาพัฒนาใหม่ อาจารย์ที่ช่วยกันขณะนั้นก็มีอาจารย์ภูมิจิต เรืองเดช อาจารย์ผกา ภรรยาท่านอธิการบดีคนปัจจุบัน อาจารย์ปราณี สดใส อาจารย์ภาษาไทยและนาฏศิลป์อีกหลายคน ในที่สุดชุด “เรือมจับกรับ” ก็สมบูรณ์ ไปแสดงต่อหน้าพระที่นั่งฮือฮากัน ทั้งงาน ยังจำได้ว่าผ้าสะไบที่เด็กใช้แสดงนั้น เป็นผ้าที่เคยไป เป็นวิทยากรแล้วเขาให้มาก็เลยมาตัดเป็นชิ้น ๆ ทำเป็นสะไบ

“ชุดเรือมจับกรับ” ผมได้ดูครั้งสุดท้ายที่สุพรรณบุรี เมื่อวันที่ 26 กันยายน 2539 วันที่วิทยาลัยพลศึกษาและโรงเรียนศึกษาจัดเลี้ยงส่งตอนที่ จะย้ายจากรองอธิบดีกรมพลศึกษา มาเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวง และมีการแสดงของวิทยาลัยนาฏศิลป์สุพรรณบุรีด้วย ในรายการแสดง 3 ชุด นั้น มีเรือมจับกรับด้วย โดยที่ทุกคนต่างก็ไม่รู้ว่าผมเองมีส่วนสร้างชุดนี้ขึ้นมา ดูเหมือนเขาไปตัดแปลงทำบ้าง เช่น ตอนเข้าโรงก็เปลี่ยนไป ทำรำคู่สุดท้ายก็ไม่มันเหมือนต้นฉบับและที่สำคัญ เพลงกันตรึมหลายเพลง “เพ็ญน” ออกเสียงเหนือเหมือนสำเนียงคนสุพรรณ

ความสำเร็จของเรือมจับกรับ ทำให้พวกเราอหังการ ทำชุดรำพื้นเมืองอีสานได้ ออกมาอีกหลายชุด เช่น “เรือมบ้านโจล” ถ้าเป็นอีสานเหนือก็เรียกว่า “รำผีฟ้า” แต่เราเรียกใหม่ให้ได้ว่า “รำเทพประทับทรง” รำชุดนี้มีอาถรรพ์แสดงใหม่ ๆ ไฟดับทุกที่ จนต้องบนบานบอกกล่าวกันนอกจากนี้ ก็มี “รำกะลา” และ “รำทอเสื่อ” ภาษาเขมรจำไม่ได้ว่าเรียกอะไร รำกะลาเราไปถ่ายวิดีโอมาจากศูนย์อพยพ นอกนี้ก็มิชุด “รำแหงไข่มดแดง”

ตอนหลังพวกเราช่วยกันทำวิดีโอชุดนี้ออกขายมีประวัติการแสดงแต่ละชุด ถ่ายทำเอง โดยมีมือพวกแพนกลิสตาฯ เช่น อาจารย์ประสงค์ และอาจารย์มิตรธิตาล

สิ่งที่น่าเจ็บใจเวลาเขานำไปแสดง บางแห่งก็ตีขลุมว่าเป็นของเขาคิดขึ้นเอง แต่ก็ภูมิใจพวกเรามีส่วนสร้างสรรค์ ศิลปวัฒนธรรมอีสานให้คงอยู่และแพร่กระจายไป

จากประสบการณ์ที่บุรีรัมย์ นำไปสู่การส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมอีสานมาตลอดชีวิตผม ตอนไปเป็นอธิการโคราชก็ได้ส่งเสริมให้มิว “วัฒนธรรมอีสาน” มีการแสดงชุด “รวมเผ่าไทยโคราช” “ชุดลาวสาวไหม” ชุด “ไทยดีหม้อ” และชุดรำ “ขนมจีนบ้านประโดก”

ไปอยู่จันทร์เกษม ก็ยังอุตส่าห์ตั้งวงดนตรีอีสานจนมีชื่อเสียงเคยแสดงชุด “รำส้มตำ” ต่อหน้าพระที่นั่ง เมื่อตอนสมเด็จพระเทพรัตนฯ เสด็จเป็นองค์ประธานเปิดงาน มหกรรม “ส้มตำ” ที่จันทร์เกษม

บุรีรัมย์ ทำให้ผมได้เริ่มส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมอีสานอย่างจริงจัง และต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

รองเท้าขาว กระโปรงสีเทา

ผมเองเติบโตมาสายปกครองหรือกิจกรรมนักศึกษา เคยเป็นอาจารย์ฝ่ายกิจกรรมและอาจารย์หอพักมาก่อน ดังนั้นจึงสนใจเรื่องงานกิจการนักศึกษาเป็นพิเศษ

ผมมีความเชื่อว่า “หลักสูตรที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร” (Unwritten Curriculum) หรือกิจกรรมนอกห้องเรียนมีส่วนสำคัญในการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาพอ ๆ กับหลักสูตรที่เขาเรียนในชั้นเรียน

ตอนมาอยู่บุรีรัมย์ ก็เลยยกเครื่อง เครื่องแบบนักศึกษาใหม่ โดยให้ปีหนึ่งสวมกางเกง กระโปรงสีเทา นักศึกษาหญิงก็สวมรองเท้าถุงเท้าสีขาว เพื่อให้ปีหนึ่งดูแตกต่างไปจากคนอื่นจะได้ปกครองง่าย ปลายปีก็มีประเพณีถอดถุงเท้า สมัยนั้นก็มีอาจารย์ประวัติเป็นรองอธิการฝ่าย กิจการช่วยดูแล

เรื่องหอพัก ก็พยายามนำแนวคิด เรื่องให้นักศึกษาได้มีส่วนพัฒนาวิทยาลัยทุกเช้า เด็กก็คงไม่ชอบนัก เพราะอยากอยู่สบาย ๆ แต่จบไปทุกคนก็นึกถึงความสนุกสนานที่ได้ทำงานร่วมกัน

วันที่เด็กหอพักชอบก็คือ “วันชาวหอ” ที่ชาวหอทั้งหลายเปิดหอพักให้คนภายนอกเข้าชม และมีกีฬาชาวหอ จำได้ว่าแต่งเพลงหอพัก เพลงต้อนรับน้องใหม่ให้ร้องกัน เดี่ยวนี้ลืมกันหมดแล้ว เพราะไม่ได้อัดเทปไว้

ประสบการณ์เรื่องหอพักและกิจกรรมก็ได้นำไปเป็นรูปแบบที่โคราช และนำไปพัฒนาหอพักของวิทยาลัยพลศึกษา และโรงเรียนกีฬาด้วย

กว่าจะเป็นบัณฑิตรุ่นแรก

ตอนมาเป็นอธิการที่นี่ มีโครงการ อคป. ซึ่งปัจจุบันคือโครงการ กศ.บป. คือ เอาครูทั้งหลายมาเรียนวันเสาร์ - อาทิตย์ “อคป.” ย่อมาจาก “อบรมครูประจำการ” บางคนก็ปากเสียบอกว่า ย่อมาจาก “อบรมครูปึก” (ปึก = โง่)

ผมจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่า มีปัญหาเรื่องว่าจะได้ปริญญาหรือไม่ หรือจะได้ “ปอ.” (ประโยคอุดมศึกษา) เพราะมีปัญหาในแง่กฎหมาย นักศึกษารุ่นแรกก็จะมารุกเรา ตามไม่หยุดว่า เขาจะได้ปริญญาไหม ยินยอมอย่างไรก็ไม่ค่อย

เชื้อ จนกระทั่งถึงวันสวมเสื้อครุยจึงเชื้อ

บัณฑิตรุ่นแรกที่ดัง ๆ ก็คือ อาจารย์เสรี ผู้อำนวยการประถมศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด

ที่นี่เราเริ่มประเพณีการซ่อมรับปริญญาไว้เข้มแข็งจริงจังมาก ระบบการเช่าเสื้อครุยก็ทำเป็นระบบที่ดี มีผลประโยชน์คืนสู่ส่วนรวม เพราะวิทยาลัยดำเนินการเอง และรับผลประโยชน์เอง เพื่อมิให้ผลประโยชน์ตกไปอยู่กับส่วนบุคคล การฝึกซ่อมก็จริงจังทั้งผู้อ่านรายชื่อบัณฑิต และบัณฑิตที่จะเข้ารับ เพราะผมถือว่า การเข้ารับพระราชทานปริญญาบัตรเป็นถึงศักดิ์สิทธิ์ที่บัณฑิตทุกคน ภาคภูมิใจ เป็นศักดิ์เป็นศรีทั้งแก่ตัวบัณฑิตเองและแก่วิทยาลัย

แนวคิดเรื่องพิธีรับพระราชทานปริญญาบัตรนั้น ผมยังนำไปใช้ที่โคราชและจันทระเกษม เมื่อมีโอกาสเป็นประธานรับผิดชอบ เรื่องการฝึกซ่อมบัณฑิตเข้ารับพระราชทานปริญญาบัตรของกรมการฝึกหัดครู จึงไม่ยุ่งยาก เพราะประสบการณ์ที่สะสมไว้ตั้งแต่เริ่มแรกสมัยเป็นอธิการที่บุรีรัมย์

สระกอไทร : หมู่บ้านในฝัน

โดยพื้นฐานเดิม ผมสนใจเรื่องการบริการชุมชน อยากรักษาเหลือผู้ที่ด้อยโอกาส และการพัฒนาชนบท เพราะผมเองเป็นชาวบ้านนอกโดยแท้ เกิดบ้านนอก อยู่บ้านนอก พ่อแม่เป็นชาวนา ชาวนาบ้านนอก สรุปว่า ผมเป็นคนบ้านนอก ร้อยเปอร์เซ็นต์ เมื่อมาเป็นผู้บริหารก็อยากพัฒนาชนบทให้ก้าวหน้าหรือไม่เสียเปรียบ คนอื่นมากนัก โชคดีที่มีพวกเราที่สนใจเรื่องการพัฒนาชนบท ตอนนั้น ดร.ปราโมทย์ เเบญจกาญจน์ อธิการบดีปัจจุบัน เล่นเรื่องนี้ก็มีโครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งได้รับความช่วยเหลือจากแคนาดา ต่อมาเมื่ออาสาสมัครชาวต่างประเทศมาทำงานที่วิทยาลัย เราก็มีโครงการนักศึกษาฝึกสอนพัฒนาหมู่บ้าน

เมื่อเราเปิดสอนวิชาเอกพัฒนาชุมชน ทำให้การพัฒนาชนบท ทำได้กว้างขวางมากขึ้น ผู้สอนรุ่นบุกเบิกก็มีหลายคนเช่น อาจารย์น้อย สุปิงคลัด เป็นต้น

ตอนที่กรมฝึกหัดครูมีโครงการ เสริมบทบาทผู้นำท้องถิ่น เราก็ได้อบรมครู-พระ-ชาวบ้าน หมู่บ้านละ 3 คน มากินมานอนที่วิทยาลัย ก็สนุกสนานกันพอสมควร มีการผลิตหนังสือเพื่อเสริมสร้างการพัฒนา คือ “บุรีรัมย์ริเริ่ม” ผู้ที่เป็นหลักของโครงการนี้ ถ้าจำไม่ผิดดูเหมือนจะเป็น อาจารย์เกรียงศักดิ์

เพื่อให้การฝึกงานของ นักศึกษาวิชาเอกพัฒนาชุมชนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เราก็เลือกหมู่บ้านสระกอไทร อ.สตึก เป็นหมู่บ้านฝึกงาน เนื่องจากมีอาจารย์ใหญ่ที่เป็นนักพัฒนา คือ อาจารย์เฉลิมพล คำมุง ซึ่งต่อมาได้ปริญญา กิตติมศักดิ์ สาขาพัฒนาชุมชนจากวิทยาลัย

ผมได้เรียนรู้เรื่องการพัฒนาหมู่บ้าน จากสระกอไทร มาก ไม่ว่าจะการนำประเพณีพื้นบ้านมาใช้ในการพัฒนา เช่น การ “ผูกเสี่ยว” การมี “พ่อฮักแม่ฮัก” และเทคนิคต่าง ๆ อีกมากมาย จนหมู่บ้านสระกอไทร ซึ่งเคยเป็นหมู่บ้านที่ด้อยพัฒนาเป็นชุมชนใจผู้ร้าย และแหล่งอบายมุข กลายเป็นหมู่บ้านพัฒนาตัวอย่าง มีผู้คนสนใจไปศึกษาดูงานมากมาย

ที่นำภาคภูมิใจก็คือ กรมการฝึกหัดครูได้ให้เราจัดทำ วิดีทัศน์เรื่อง “สระกอไทร : หมู่บ้านในฝัน” เพื่อใช้เป็นสื่อในการอบรมผู้นำท้องถิ่น เราเขียนบทโทรทัศน์กันเอง ถ่ายเอง ตัดต่อกันเองสนุกมาก ทำให้มีประสบการณ์ในการกำกับ การแสดง การถ่ายทำตัดต่อวีดิทัศน์

ตัวพระเอก ก็เป็นนักศึกษาวิชาเอกพัฒนาชุมชน เลือกคนหน้าตาดี พูดภาษากลางได้ชัด นางเอกดูเหมือนจะเป็นนักศึกษาวิชาเอก นาฏศิลป์ ผู้แสดงเป็นทิดสี่ซี้เมาก็คือ นายสุฤทธิ์ คนขับรถของวิทยาลัยครู ผู้แสดงเป็นผู้ใหญ่บ้านก็คือ ผู้ช่วย ผู้ใหญ่บ้าน เพราะผู้ใหญ่บ้านตัวจริง พูดภาษากลางไม่ชัด

ประสบการณ์การทำวีดิทัศน์ ทำให้ผมสามารถกำกับ ถ่ายทำวีดิทัศน์ สมัยเป็นรองอธิบดีกรมพลศึกษาได้อย่างคล่องแคล่ว จนชาวพลองงว่าเรารู้เรื่องนี้ได้อย่างไรหาว่าอดีตเราเคยกำกับหนังเล็กมาแล้ว

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

ผมไม่มีลูกแต่ไปอยู่ไหนก็ไปสร้างศูนย์พัฒนาเด็ก
ตอนมาอยู่บุรีรัมย์นั้นก็ทราบว่าจะคิดเรื่องศูนย์พัฒนาเด็ก
เล็กนั้นมืออยู่เดิม แต่ยังไม่สามารถทำให้เป็นรูปธรรมได้หลายคน
ก็เกรงว่าจะถูกมองว่าทำเพื่อลูกหลานตนเอง เพราะสมัยนั้น
อาจารย์ส่วนมากก็กำลังมีลูกเล็ก ๆ

ผมโชคดี (หรือโชคร้ายก็ไม่รู้) ที่ไม่มีลูก จึงทำศูนย์
เด็กโดยไม่ต้องเกรงว่าใครจะว่าทำเพื่อลูกหลานตนเอง

ผมออกแบบอาคารศูนย์เด็กเอง โดยให้แนวคิดแก่
อาจารย์เขียนชัย แต่ก็ออกแบบไม่ได้ตั้งใจเพราะเรามีเงินจำกัด
ก็เลยออกมาแบบจน ๆ เราบรรจุอาจารย์ที่จบทางด้านอนุบาล
มา 1 คน มีลูกคนดัง ๆ ในบุรีรัมย์มาเรียนก็มาก รวมทั้งลูก
รองผู้ว่าราชการจังหวัด ผมยังหน้าแตกเพราะในวันที่ผู้ปล
ครองนำเด็กมารายงานตัว ผมก็ทักท่านว่า “ท่านรองมาส่ง
หลานหรือครับ” ท่านตอบว่า “ไม่ ผมมาส่งลูก” ที่ผมเข้าใจว่า
เป็นหลาน เพราะท่านจะเกษียณแล้วไม่น่าจะมีลูกตัวเล็ก ๆ
เกือบจะถามไปแล้วว่า “แม่ไหน” ดีแต่ยังปากไว้ทัน

จากประสบการณ์ที่บุรีรัมย์ เมื่อผมไปอยู่โคราชก็จัด
ตั้งศูนย์พัฒนาเด็กขึ้นจนเป็นปีกแผ่นมาจนปัจจุบันและเปิด
วิชาเอกปฐมวัยด้วย

เมื่อไปอยู่จันทระเกษม ก็ไปเปิดศูนย์พัฒนาเด็ก ต่อ
มาก็กลายเป็น ร.ร.สาธิตอนุบาลและเปิดวิชาปฐมวัยด้วยเช่นกัน
ร.ร. นี้มีลูกคนดัง ๆ มาเรียนเยอะ

แม้แต่ไปเป็นรองอธิบดีกรมพลศึกษา ก็ให้วิทยาลัย
พลศึกษาศรีสะเกษ เปิดศูนย์สาธิตอนุบาลปฐมวัย เน้นเรื่อง
สุขภาพอนามัยและสร้างพื้นฐาน กีฬา ยิมนาสติกและว่ายน้ำ
ต่อมาก็ขยายมาเปิดที่วิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม และจะ
ขยายไปทุกวิทยาลัยที่มีวิชาเอกวิทยาศาสตร์สุขภาพเพราะ
ศูนย์เด็กที่บุรีรัมย์แท้ ๆ ทำให้เกิดศูนย์เด็กขึ้นอีกทุกแห่งที่ผม
ไปทำงาน

การขยายฐานทางวิชาการ

เมื่อมีการแก้ไข พ.ร.บ.วิทยาลัยครู ปี 2527 ทำให้
วิทยาลัยครูสามารถเปิดสอนได้ทุกสาขาวิชาเป็นการขยาย
ฐานทางวิชาการครั้งยิ่งใหญ่ และเป็นการเปิดประวัติศาสตร์
หน้าใหม่ของวิทยาลัยครู ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาเป็น “สถาบัน
ราชภัฏ” ในระยะต่อมา

วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ เป็นวิทยาลัยครูที่มีอาจารย์หนุ่ม
สาวที่มีไฟแรง ดังนั้นเมื่อเสรีภาพทางวิชาการให้ขยายฐานได้
เต็มที่ ก็มีพวกเราเสนอหลักสูตรใหม่ ๆ อยู่หลายหลักสูตร เช่น
สายศิลปศาสตร์ ก็มีพัฒนาชุมชน ดนตรี ภาพพิมพ์ ส่วนสาย
วิทยาศาสตร์ ก็มีหลายวิชา คือ สถิติประยุกต์ ออกแบบผลิตภัณฑ์
อุตสาหกรรมสิ่งทอ และสัตวรักษ์ กล่าวได้ว่าเป็นวิทยาลัยครู
เดียวที่สร้างหลักสูตรใหม่ที่มีใช้สายครุมากที่สุด และหลักสูตร
เหล่านี้ก็พัฒนาจนถึงระดับปริญญาทุกหลักสูตรในปัจจุบัน

พวกเราได้เรียนรู้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรอย่าง
ดีทุกขั้นตอน ได้ร่วมกันทำงานกับผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ
จากคณะกรรมการหลักสูตรหลายคณะ และในที่สุดทุกหลักสูตร
ก็ผ่านสภาการฝึกหัดครู ยกเว้นหลักสูตรสัตวรักษ์ ที่ถูกตี
ตก เพราะเราไม่มีอาจารย์ที่จบทางด้านสัตวแพทย์

ประสบการณ์การทำหลักสูตรใหม่ทำให้เกิดประโยชน์
อย่างมาก เมื่อไปอยู่ที่โคราชและจันทระเกษม ก็ได้ไปทำหลักสูตร
ใหม่อยู่หลายหลักสูตร เช่น ภาษาฝรั่งเศสธุรกิจ วิทยาศาสตร์
สุขภาพสัตว์ เป็นต้น

สิ่งที่สะใจผมมากก็คือ หลักสูตรสัตวรักษ์ที่ไม่ผ่าน
การอนุมัติสมัยเป็นอธิการอยู่บุรีรัมย์ เมื่อผมไปอยู่จันทระ
เกษมก็ไปเสนอใหม่อีกครั้งหลังจากที่ตกไป 5 ปี คราวนี้ก็เลย
สนใจเพราะมีอาจารย์สัตวแพทย์ถึง 4 คนแถมยังสร้าง
โรงพยาบาลสัตว์อีกจนสมาคมสัตวแพทย์เขาไวยวาย หาวว่า
เราเปิดคลินิกเถื่อน เพราะเขานึกว่าเราไม่มีสัตวแพทย์

ตอนแรกว่าจะผลักดันหลักสูตรสัตวรักษ์ให้ถึง
ปริญญาตรี แต่ดูแล้วมารคอยผจญเยอะ คลื่นลมแรงก็เลย
สร้างสะพานเบี่ยงหลบไปสร้างหลักสูตรวิทยาศาสตร์สุขภาพ
สัตว์แทน

เมื่อไปเป็นรองอธิบดีกรมพลศึกษา ก็ต้องไปฟื้นฟู วิทยาลัยพลศึกษาซึ่งกำลังจะล้มละลายทางวิชาการถ้าเป็น ร้านค้าก็กำลังจะเจ๊ง หากคนเข้าร้านไม่ได้ บางแห่งก็ร่อยกว่า ๆ นิดหน่อย อาศัยความเป็นนักสร้างหลักสูตรใหม่ ก็พัฒนา หลักสูตรขึ้นมาใหม่ทั้งสายวิทยาศาสตร์ สายศิลปศาสตร์และ สายพลศึกษา ทั้งระดับ ปวช. และระดับ ปวส.เกือบ 15 หลักสูตร ทำให้ลูกค้าเฮโลมาเข้าวิทยาลัยพลศึกษาจนล้น เช่น วิทยาลัย พลศึกษามหาสารคาม ตอนผมไปเป็นรองอธิบดีมีนักศึกษาลี้ ร้อยกว่าคนขณะนี้มี 2,400 คน วิทยาลัยพลศึกษาเพชรบูรณ์ เดิมมีนักศึกษา 101 คน ตอนนี้มี 850 คน เริ่มมีการฝากเด็ก เข้าเรียนเหมือนราชภัฏก็แสดงว่าคนเริ่มนิยม

เมื่อคิดทบทวนถึงความหลังก็รู้สึกเป็นหนี้บุญคุณ บุริรัมย์ที่ทำให้เรามีประสบการณ์ด้านพัฒนาหลักสูตรจนทำให้ ได้นำประสบการณ์นี้ไปพัฒนาและแก้ปัญหาที่อื่นได้อย่างดียิ่ง เกินความคาดหมาย

การทดลองหลักสูตรประถมศึกษา

งานที่สนุกและเป็นประสบการณ์ทางการศึกษาที่น่า จะเขียนไว้กันลืมก็คือ การทดลองหลักสูตรผลิตครูประถมศึกษา ของกรมการฝึกหัดครูร่วมกับยูเนสโกหรือยูนิเซฟก็จำไม่ได้ โดยให้วิทยาลัยครูนครสวรรค์รับผิดชอบทดลองหลักสูตร คบ.ประถมศึกษา 2 ปีหลัง ส่วนของวิทยาลัยครูบุรีรัมย์รับ รับผิดชอบทดลองหลักสูตร คบ. 4 ปี

หลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรแบบสมรรถฐาน หรือ Competency Based Curriculum คือ เน้นสมรรถภาพการเรียนรู้ ของผู้เรียนเป็นหลักทุกวิชาต้องสอนโดยใช้ชุดการสอน(Module)

ทุกชุดการสอนจะประกอบด้วย แบบทดสอบก่อนสอน (Pretest) จุดประสงค์ของวิชา มีขั้นตอนการสอนและกิจกรรม ที่ครูและผู้เรียนจะต้องปฏิบัติ มีเนื้อหาใบงาน สื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ อยู่ในชุดนั้นเสร็จ ตอนท้ายก็จะมีแบบทดสอบหลังการสอน (Posttest) ทุกชุดจะถูกบรรจุในกล่องสี่เหลี่ยมพอเปิดกล่องออก

ก็อ่านวิธีการสอนมีสื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ ครบสอนได้เลย ดู ๆ ก็ สะดวกแต่กว่าจะสร้างแต่ละชุดได้ก็ต้องทำกันเหน็ดเหนื่อย

ผมไม่ทราบว่าจะส่งจำนวนหลายร้อยกล่องเหล่านี้ เราเก็บไว้ที่ใดและพัฒนาไปอย่างไร จำได้ว่าเราเคยเก็บไว้ ส่วนหนึ่งของโรงรถหน้าบ้านอธิการ

ตอนที่จัดทำนั้นสนุกเพราะมีทุกวิทยาลัยมาช่วยกัน มาติดตามมาประเมินผล และบุริรัมย์กับนครสวรรค์ก็ผลัดกัน เป็นเจ้าภาพจัดประชุม เราไปนครสวรรค์ก็เจออากาศร้อน แสบจะแก้ผ้านอน นครสวรรค์มาที่เราก็หนาวจนค้างสั่นดูแล้ว ก็นำส่งสาร ประสบการณ์เรื่องนี้ก็มีโอกาสได้นำไปใช้บ่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นการตรวจผลงานของนิสิตปริญญาโทหรือเอก ตรวจผลงานของครูอาจารย์ที่ขอเลื่อนระดับให้สูงขึ้น และล่า สุดตอนอยู่กรมพลศึกษาก็ได้ให้คำแนะนำศึกษานิเทศก์ กรม พลศึกษา เกี่ยวกับการทำคู่มือครูพลศึกษาโรงเรียนขยายโอกาส ซึ่งนำไปทดลองใช้ที่ เขตการศึกษา 7 และจะขยายไปใช้ทุก เขตการศึกษาต่อไป

ครับ...ได้มีโอกาสทำมาก ก็ทำให้เราภูมิใจ เมื่อรู้ มากก็มีบารมีมาก เพราะความรู้ คือ บารมีหรืออำนาจ

ห้องประชุมรัตนโกสินทร์ สมโภชน์ 200 ปี

ประวัติศาสตร์ส่วนหนึ่งของวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ เกิดขึ้น ที่ห้องประชุมรัตนโกสินทร์สมโภชน์ 200 ปี ที่เราต่อจากห้อง สมุด อาจารย์เทียนชัย ให้ศิริกุลเป็นคนออกแบบ กิจกรรม หลาย ๆ อย่างเราจัดที่นี่

สมัยก่อนเราไม่มีห้องประชุมที่สวยงาม พอที่ จะจัด กิจกรรมทางวิชาการได้ เมื่อเราลงทุนสร้างหอประชุมนี้ ก็ ทำให้เรามีกิจกรรมทางวิชาการบ่อยขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการประชุม ทางวิชาการ การฝึกอบรม การบรรยายทางวิชาการ กิจกรรม ทางสังคม นอกจากเราจะใช้แล้วยังมีหน่วยงานภายนอกมาขอ ใช้บ่อยจนแทบจะไม่ว่าง

ในระยะหลังทราบว่าห้องประชุมนี้ทรุดเกิดการแตก รั่ว มีเรื่องร้องเรียนกันทำนองว่า จะมีการทุจริตหรือไม่อย่างไร ซึ่งดูก็แปลกดี เพราะตอนที่ผมอยู่ใช้จนเก่าไม่เห็นเป็นไร แต่ เหตุไฉนจึงมาทรุดมารั่วกันภายหลังก็ไม่รู้ ความจริงตึกทรุด ตึกร้าวไม่ใช่ปัญหาหนักหนาสาหัส เพราะมันตึกชั้นเดียวแก้ ไม่ยาก แต่ใจของคนเมื่อแตกเมื่อรั่วแล้วก็แก้ไขยากนิด ๆ หน่อย ๆ ก็กลายเป็นเรื่องใหญ่ไปหมด

แนวคิดเรื่องปรับปรุงหอประชุมให้ดี และมีจำนวน เพียงพอ ผมก็นำไปใช้ทุกแห่งที่ไปอยู่ เพราะถ้าห้องประชุม เพียงพอ สะดวก สวยงาม คนก็อยากใช้ อยากจัดกิจกรรม ซึ่งก็เป็นประโยชน์ต่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน

“ผมไปเป็นอธิการที่ไหนก็พยายามให้วิทยาลัยครูเป็นบ้านที่สองของครู ก่อนเป็นครูเขาก็เริ่มที่วิทยาลัยครู เมื่อจะศึกษาต่อหรือฝึกอบรม หรือมาหาความรู้เพิ่มเติมก็มาที่วิทยาลัยครู ‘งานวันครู’ ก็ควรจัดที่วิทยาลัยครู ครูเกษียณก็มาจัดที่วิทยาลัยครู ถ้ามีเมรุครูตายก็ควรมาเผาที่วิทยาลัยครู”

หอวัฒนธรรมอีสานใต้

ตอนผมมาเป็นอธิการที่นี่ หอวัฒนธรรมก็อยู่ที่อาคารศิลปะ ซึ่งเดิมเป็นหอพักหญิงประธานหอวัฒนธรรมสมัยนั้นดูเหมือนจะเป็น ดร.สรเชต วรคามวิชัย

เราเริ่มมีคำขวัญของจังหวัดว่า “เมืองปราสาทหิน ถิ่นภูเขาไฟ ผ้าไหมสวย รวยวัฒนธรรม” พวกเราสนใจและเล่นเรื่องวัฒนธรรมกันมาก ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ภูมิจิต อาจารย์เทียนชัย อาจารย์ไสว อาจารย์ภาคภาษาไทย อาจารย์ภาคศิลปะ ฯลฯ

เรื่องหอวัฒนธรรม ผมอ่านดูประวัติความเป็นมาแล้วก็รู้สึกจะไม่ค่อยสมบูรณ์ ความจริงระยะเวลาก็ไม่นานทุกคนที่มีส่วนร่วมก็อยู่กันครบ ตายไปคนเดียว คือ อาจารย์ปัญญา ถ้าจะเขียนความเป็นมาให้ละเอียด ก็จะได้มาซึ่งหอวัฒนธรรมหลังนี้นั้น ต้องใช้ความเพียรพยายามอันยาวนานของพวกเราช่วยกันมาตลอด

ถ้าถามว่างานชิ้นใดที่พวกเราได้มีส่วนร่วมกันยาวนานก็คงตอบว่าหอวัฒนธรรม ความคิดริเริ่มมาก่อนตั้งแต่สมัยท่านอธิการบัณฑิต เริ่มมาเป็นรูปธรรมตอนที่ผมเป็นอธิการ มีการตั้งคณะกรรมการ มีการออกแบบเบื้องต้น มีการหาเงิน มีการถมดินปรับที่ และเริ่มสร้างซุ้มประตู รูปแบบฉบับแรกที่อาจารย์เทียนชัยออกแบบไว้ ยังมีอยู่ที่ผม 1 ชุด ซึ่งดูแล้วสวยกว่าที่สร้างจริง ทราบว่ากรมเอาแบบเราไปแก้ไขใหม่โดยให้เหตุผลว่าถ้าออกแบบตามที่อาจารย์เทียนชัยร่างไว้จะสร้างลำบาก ยังนึกเสียดายนี้ถ้ารูปแบบออกมาตามแบบเดิมจะสวยกว่านี้ ซึ่งความจริงที่สร้างแล้วก็สวย

ถ้าผมจำไม่ผิด งบที่เราได้มาเพื่อก่อสร้างนั้นได้มาสมัยท่านอธิการไพฑูริย์ อธิการเจนวิทย์ ซึ่งเป็นรองอธิการสมัยนั้นก็วิ่งช่วยอธิการเรื่องงบประมาณอยู่จนกระทั่งได้ตามที่ต้องการ

ส่วนการก่อสร้างตามโครงการก็ดำเนินไปในสมัยท่านอธิการวันชัย แล้วท่านอธิการประหยัด มาจัดหางบประมาณครุภัณฑ์ การตกแต่ง การจัดระบบต่าง ๆ และเริ่มเปิดให้บริการ

สมัยท่านอธิการคนปัจจุบันก็เป็นระยะที่จัดระบบบริหาร และการบริการให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพราะฉะนั้นกรณีศึกษาเรื่อง หอวัฒนธรรมอีสานใต้ จึงอยากให้เขียนประวัติแต่ละขั้นตอนให้ละเอียด เพื่อประโยชน์ของคนรุ่นหลัง ไม่ใช่เรารู้ประวัติเขาพนมรุ้ง ซึ่งสร้างมาหลายร้อยหลายพันปีอย่างละเอียด พอมาถึงหอวัฒนธรรมซึ่งสร้างมาไม่ถึง 10 ปี กลับไม่มีรายละเอียดของความเป็นมาดูมันก็ตลกดี

แนวคิดเรื่องหอวัฒนธรรมจากบุรีรัมย์ ก็นำไปพัฒนาหอวัฒนธรรมโคราช โดยใช้อาคารเก่า 1 หลัง เป็นหอวัฒนธรรม พอไปอยู่จันทร์เกษมก็เกิด “หอส้มตำ” ซึ่งสร้างเสร็จเมื่อผมไปเป็นรองอธิการศิลปศึกษาแล้ว ก็ยังไม่ค่อยเป็นหอส้มตำเท่าไร มันกลายเป็นร้านส้มตำมากกว่า

ถนนทุกสายมุ่งมาสู่วิทยาลัยครู

ผมมาเป็นครูด้วยความตั้งใจทั้ง ๆ ที่สอบรัฐศาสตร์จุฬาได้ สอบวนศาสตร์เกษตรได้ แต่ผมก็สมัครใจที่เรียนที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน

เมื่อมาวิทยาลัยครูจึงรักวิทยาลัยครู และรักอาชีพครู ผมไปเป็นอธิการที่ไหนก็พยายามให้วิทยาลัยครูเป็นบ้านที่สองของครู ก่อนเป็นครูเขาก็เริ่มที่วิทยาลัยครู เมื่อจะศึกษาต่อหรือฝึกอบรม หรือมาหาความรู้เพิ่มเติมก็มาที่วิทยาลัยครู “งานวันครู” ก็ควรจัดที่วิทยาลัยครู ครูเกษียณก็มาจัดที่วิทยาลัยครู ถ้ามีเมรุครูตายก็ควรมาเผาที่วิทยาลัยครู วรรณคดีสุดท้ายนี้ ก็คิดเล่น ๆ ประชดตัวเองไปยังนั่นแหละ สมัยที่ครูประท้วงเรื่อง “ครูทิม” ถูกฆ่าตาย เขาก็มาจัดชุมนุมกันในวิทยาลัย ฝ่ายต่าง ๆ ก็ต่อว่า ว่าผมให้การสนับสนุนครูประท้วง ผมก็บอกว่า ครูประท้วงมาทำในวิทยาลัยครูดีแล้ว ดีกว่าปล่อยเขาไปทีอื่น เพราะวิทยาลัยครู คือ บ้านที่สองของครู

สมัยผมอยู่ที่นี้สิ่งหนึ่งที่ผมนำไปใช้ที่อื่น ก็คือ การให้บริการชุมชนทุกรูปแบบวิทยาลัยครูเป็นของชุมชน เพราะฉะนั้นกิจกรรมทุกอย่าง ศาสตร์แทบทุกแขนงต้องมีในวิทยาลัยวิทยาลัยครูต้องเหมือน “ไอเอชเอส” หอคอยงาช้าง กลางทะเลทราย เราจะต้องให้ความช่วยเหลือแก่คนทุกหมู่เหล่า โดยเฉพาะชุมชนผู้ยากไร้และด้อยโอกาส

เราจะต้องทำให้ “ถนนทุกสายมุ่งมาที่วิทยาลัยครู” มันอาจจะเหนื่อย แต่เป็นความเหน็ดเหนื่อยที่นำมาซึ่งความสุข แนวคิดให้วิทยาลัยครูเป็นศูนย์กลางชุมชน สร้างถนนทุกสายมาที่วิทยาลัยครู สมัยอยู่โคราชก็ทำได้ผลดีมาก โดยเฉพาะการทำให้วิทยาลัยเป็นศูนย์วิชาการโครงการโครงการพัฒนา ตอนไปอยู่จันทรถเทศก็นึกว่าอยู่ในเมืองหลวง คงทำไม่ได้ แต่พอทำจริงก็ทำได้ เพราะกรุงเทพฯ ก็คือที่รวมคนจากบ้านนอก เป็นศูนย์รวมของผู้ยากไร้ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ผมจัดกิจกรรมทุกชนิด ตั้งแต่ประกวดหมา แข่งมอเตอร์ไซด์ ประกวดพระเครื่อง ประกวดส้มตำ จนกระทั่งงานวิชาการในระดับชาติ ทั้งหมดก็เป็นประสบการณ์ที่สะสมไปจากบุรีรัมย์ทั้งสิ้น

รางวัลแห่งความสำเร็จ

การเริ่มงานที่บุรีรัมย์ถือว่าเป็นโชคดีของผม เพราะที่นี่มีเพื่อนร่วมงานทุกชนิด ทุกประเภท เก่งคนละชนิด คนละทาง และอยู่ในวัยที่กำลังคิด อยากทำโน่นทำนี่ จะคิดจะทำอะไรก็มีแนวร่วมเยอะ เลยได้แบบฝึกหัดและประสบการณ์มาก

บุรีรัมย์ คือ จุดเริ่มต้นของความสำเร็จในชีวิตราชการ ผมได้รับรางวัลผู้บริหารดีเด่น ระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษาของคุรุสภา เขาให้ปีละคน และแจกรางวัลที่คุรุสภา ในวันที่ 16 มกราคม 2527

เป็นอธิการคนแรกของวิทยาลัยครูที่ได้รางวัลนี้ เขามีไว้ให้และมีเงินให้ 5 หมื่นบาท ก็เลยมาเลี้ยงฉลองกับอาจารย์และนักศึกษา เป็นรางวัลของชีวิตราชการเป็นรางวัลแรก

ในปีเดียวกันก็ได้รางวัลศิษย์เก่าดีเด่น มศว.บางแสน ในโอกาสฉลองครบรอบ 30 ปี แนวคิดและประสบการณ์จากบุรีรัมย์ผมก็นำไปใช้ที่โคราช ที่จันทรถเทศ ก็ได้รับรางวัลต่าง ๆ ต่อมาอีกหลายรางวัล สมัยอยู่โคราชก็ได้รางวัลผู้บริหารกีฬาดีเด่น ได้รางวัลศิษย์เก่าบริหารการศึกษา ครุศาสตร์ดีเด่น ตอนอยู่จันทรถเทศก็ได้รางวัลศิษย์เก่าดีเด่นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและวิทยาลัยครูจันทรถเทศก็ได้รางวัลพระราชทาน สถานศึกษาดีเด่นประเภทอุดมศึกษา

ทั้งหลายทั้งมวลเกิดจากผลรวมของประสบการณ์ทั้งหลายที่สะสมกันต่อเนื่องและยาวนาน ตั้งแต่อยู่ที่บุรีรัมย์ การเริ่มต้นที่ดี เหมือนสำเร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง ผมได้มาเริ่มต้นที่บุรีรัมย์ มีเพื่อน มีนาย มีลูกน้องที่ดีตั้งแต่แรก ผลสำเร็จจึงเป็นไปด้วยดี

จากเขากระโดงสู่ทุ่งตะโกราย

ผมอยู่บุรีรัมย์ได้ 5 ปี ก็มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ไปเป็นอธิการวิทยาลัยครูนครราชสีมา ความจริงน่าจะอยู่ 4 ปี ตามวาระกำลังพอเหมาะ เพราะลีเกเล่นโรงเดิมเรื่องเดิมก็น่าเบื่อทั้งผู้เล่น ผู้ร่วมเล่น ผู้ดูและเจ้าภาพ ผมยังจำภาพที่พวกเราเดินทางไปส่งผมที่นครราชสีมา ด้วยขบวนรถอันยาวเหยียดเกือบกิโลเมตร ความศรัทธาก็คงเป็นปัจจัยหนึ่ง และมีปัจจัยเสริมเช่นไม้ไกล ไปกลับได้วันเดียว มีที่เที่ยว เป็นวันหยุด ถือเป็นโอกาสเยี่ยมญาติด้วย ความโชคดีย่อมมีเหตุปัจจัยเกื้อกูลเป็นธรรมดา

ผมจากบุรีรัมย์มาตั้งแต่ปี 2529 บุรีรัมย์ให้ทุกอย่างที่ผมไขว่คว้าอยากได้ ผมมาอยู่บุรีรัมย์ 5 ปี ผมได้ 5 ซี จากซี 5 กำลังจะได้ซี 6 เป็นรองศาสตราจารย์ ก็เป็นซี 7-8-9 ผมได้ ซี 9 ในช่วงรอยต่อระหว่างบุรีรัมย์กับโคราช พูดให้ใครฟังก็ไม่มีใครเชื่อว่าอยู่ 5 ปี ได้ 5 ซี แต่ก็ต้องเชื่อเพราะสามารถตรวจเช็คได้จากสมุดประวัติ

ผมเดินตามเส้นทางของราชการมาผ่านโคราชผ่านจันทรถเทศ ไปเป็นรองอธิบดีกรมพลศึกษา แล้วมาเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวง ระดับ 10 และก็คงจะเดินต่อไปจนเกษียณอายุ

สิ่งที่เรียนรู้ที่บุรีรัมย์ ไม่ว่าจะเรียนรู้เอง เรียนรู้จากเพื่อนร่วมงาน เรียนรู้จากลูกน้อง เรียนรู้จากนายและเรียนรู้จากชุมชน ล้วนถูกสะสมอยู่ในตัวของผม จนทำให้ผมก้าวหน้ามาถึงจุดนี้

ผมยังเป็นหนี้บุญคุณวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ห้าปีที่อยู่บุรีรัมย์ ขอบันทึกความทรงจำนี้ไว้ในอนุสรณ์การเฉลิมฉลอง 25 ปีของวิทยาลัยครูแห่งนี้

มัน คือ ความทรงจำที่ล้ำค่าสำหรับชีวิตผม

2 ปี เดือน แห่งความหลังที่ยังทรงจำ

ศ.ไพฑูรย์ เจริญพันธุ์วงศ์
อธิการบดีสถาบันราชภัฏมหาสารคาม

WUได้มาทำงานที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ตั้งแต่วันที่ 21 ตุลาคม 2528 พอขึ้นปี 2529 ได้เวลา 1 ปี 2 เดือน 20 วัน ก็ได้ร่วมกับพวกเราจัดงานฉลอง 15 ปี แห่งการก่อตั้งสถาบัน เราได้ร่วมกันทำงาน ทั้งงานที่เป็นพันธกิจ (Missions) และงานฉลองสถาบัน ด้วยความเรียบร้อยและราบรื่น บังเกิดผลดีทั้งต่อสถาบันและจังหวัดบุรีรัมย์ สมดังคำกล่าวของท่าน พร อุดมพงษ์ (ผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์ในสมัยนั้น) ที่พิมพ์ในปกด้านหลังของหนังสือ 15 ปี วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ว่า "ผมมีความชื่นชม ภูมิใจในวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ที่สามารถสร้างและนำความรู้สึกที่ดีงามมาให้คนบุรีรัมย์และผู้พบเห็น เป็นผลงานจากความสำนึกพากเพียร ใช้สติปัญญาของคณาจารย์ และเจ้าหน้าที่แห่งวิทยาลัยนี้ สมเป็นสถาบันการศึกษาระดับสูงของจังหวัด หวังว่าวิทยาลัยฯ จะดำรงคุณลักษณะนี้ให้บังเกิดผลยิ่งขึ้นไปอีก"

ผมตอนนั้นเป็นผู้บริหารที่ถือไม้สี่ของการวิงผลัดบริหารของรอบที่หนึ่ง ก็ดูค่อนข้างจะวิ่งได้เร็วยิ่งขึ้น เพราะผู้ถือไม้หนึ่ง ไม้สอง และไม้สาม วิ่งด้วยความเร็วสูงมาโดยตลอด ผมจึงเบาแรงขึ้น และยังได้ผู้เชียร์ที่แข่งขันด้วย เป็นความรู้สึกที่ยังฝังใจและจำได้จริง ๆ เพราะคณาจารย์ที่มุ่งมั่นในความมอกงามทางวิชาชีพและวิชาการ เป็นห่วงและรักสถาบัน ทุกคนเห็นว่าวิทยาลัยครูบุรีรัมย์เป็นบ้านที่สอง จึงต่างทุ่มเททำงานกันอย่างเต็มที่ งานที่ทุกคนรับผิดชอบก็ก้าวหน้างานวิชาการส่วนตัวก็ก้าวไกลเราได้เข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการกันมากเป็นอันดับหนึ่ง และยังคงอยู่ในระดับสูงในปัจจุบัน

*เป็นผู้บริหารที่ถือไม้สี่
ของการวิงผลัดบริหารของรอบที่หนึ่ง
ก็ดูค่อนข้างจะวิ่งได้เร็วยิ่งขึ้น
เพราะผู้ถือไม้หนึ่ง ไม้สองและไม้สาม
วิ่งด้วยความเร็วสูงมาโดยตลอด
ผมจึงเบาแรงขึ้น
และยังได้ผู้เชียร์ ที่แข่งขันด้วย*

นอกจากเราได้ช่วยกันเร่งรัดงานวิชาการแล้ว พันธกิจ การทนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมก็ได้ส่งเสริมและพัฒนา ไม่ว่า ศิลปโบราณวัตถุ เครื่องเคลือบดินเผาที่ทรงคุณค่าและการ พยายามที่จะให้มีศูนย์กลางของการส่งเสริมพัฒนาศิลป

วัฒนธรรมของจังหวัดบุรีรัมย์ และของอีสานตอนใต้ รวมทั้ง ของประเทศชาติ พวกเราได้ร่วมกันกับท่านผู้ว่าราชการ จังหวัดบุรีรัมย์ พร อุดมพงษ์ โดยสืบสานโครงการที่ท่าน อธิการ รศ.ดร.ทองคุณ หงส์พันธุ์ และพวกเราได้จัดทำโครงการจัดสร้างศูนย์วัฒนธรรมจังหวัดบุรีรัมย์เอาไว้ ผมและคณะ ทำงานได้ปรับโครงการเดิม ซึ่งขอใช้งบประมาณถึง 17 ล้านบาท สมัยนั้นตัวเลขงบประมาณขนาดนี้ค่อนข้างจะมาก ลงมาเป็น ประมาณ 12 ล้านบาท โดยขอให้ท่านรองฯ เทียนชัย ให้ศิริกุล เป็นผู้ออกแบบให้อยู่ในวงเงินงบประมาณนี้ ผมกับท่าน รองฯ เจริญวิทย์ ผาสุข (อธิการบดี เจริญวิทย์ ผาสุข) เป็นผู้รับผิดชอบ ดำเนินการทางกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการสำนัก งบประมาณ และสภาผู้แทนราษฎร ในที่สุดก็ได้รับงบประมาณ

แผ่นดิน จำนวน 9,800,000 บาท สำหรับสร้างศูนย์วัฒนธรรม จังหวัดบุรีรัมย์ ที่สง่างามในปัจจุบัน และได้งบประมาณแผ่นดิน อีก 200,000 บาท สร้างหุ้มประตูโคปุระด้านทิศเหนือ 1 หลัง

จากงบประมาณจังหวัดของท่าน ส.ส.ชัย ชิดชอบ ทำให้ความฝัน และการสานฝันที่จะให้มีศูนย์กลางของการทนุบำรุงศิลป วัฒนธรรม เป็นรูปธรรมและเป็นจริงขึ้นได้ ผมจึงใคร่ขอถือ โอกาสนี้ ขอบพระคุณทุกฝ่าย ทุกท่าน และทุกระดับ ที่มีส่วน ร่วมในการจัดสร้างศูนย์วัฒนธรรมของเราจนประสบความสำเร็จ และสามารถปฏิบัติพันธกิจ ตามมาตรา 7 แห่งพระราช บัญญัติสถาปนาราชภัฏ พ.ศ. 2538 ได้ ทำให้วิทยาลัยครูบุรี-รัมย์ก้าวสู่สถาบันอุดมศึกษา เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นได้ สมบูรณ์ขึ้น

ผมอาจโชคไม่ดีเท่าผู้บริหารท่านอื่นๆ เพราะมีเวลา ปฏิบัติราชการอยู่ที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์เพียง 2 ปี 2 เดือน ผมต้องย้ายไปวิทยาลัยครูมหาสารคาม ปลายเดือนธันวาคม 2530 จากวันนั้นถึงวันนี้ก็ 11 ปีกว่าแล้ววิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้

เปลี่ยนสถานภาพเป็นสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ สง่างาม ด้วย วิชาการที่หลากหลาย อิ่มเอิบด้วยคุณธรรม ความดี ที่มีองค์ พระสัพพัญญสุคโต ที่พวกเราได้ช่วยกันสร้างขึ้นจากรากฐาน

ที่ท่านอธิการ รศ.ดร.ทองคุณ หงส์พันธุ์ วางไว้ ได้คุ้มครองและ ผู้บริหารทั้ง 4 ท่าน ก็ได้มาร่วม พิธีเบิกพระเนตรองค์พระสัพ- พัญญสุคโตพร้อมกัน ผมนั้นเป็น ผู้ให้เกิดความสำเร็จขั้นสุดท้าย ก็ ถือว่าได้มีส่วนร่วมพร้อมกับพวก เราทุกคนด้วย เป็นความดีความ งามของพวกเราครับ

การใช้ชีวิต 2 ปี 2 เดือน อยู่ที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ผมได้รับความอบอุ่น ตั้งแต่การต้อนรับใน วันที่เดินทางจากวิทยาลัยครู สุรินทร์ วันที่ 21 ตุลาคม 2528 ทั้งจากคณาจารย์และพนักงาน เจ้าหน้าที่ที่มีความสุขในการทำงาน

ไม่เคยได้รับความเดือดร้อนในการบริหารเลย จึงสามารถ พัฒนางานในทุกด้านได้เร็วมาก เราอยู่กันอย่างกันเอง เป็น ครอบครัวใหญ่ วันที่ผมย้ายไปวิทยาลัยครูมหาสารคามวันที่ 30 ธันวาคม 2530 คณาจารย์ พนักงานเจ้าหน้าที่ และผู้ใหญ่ ของจังหวัด บุรีรัมย์ก็มาส่งกันมาก ได้รับความอบอุ่น ผม และครอบครัวยังรักและผูกพันกับพวกเราอยู่เหมือนเดิม เป็นความรู้สึก เป็นความหลังที่ยังทรงจำครับ

ขอให้อำนาจบารมีขององค์พระสัพพัญญสุคโต พลังภาพ คุณงามความดี ของคณาจารย์และพนักงานเจ้า หน้าที่ที่ได้สั่งสมมาโดยตลอด จงเป็นพลวัตปัจจัยเกื้อหนุนให้ ทุกท่าน ประสบแต่ความสุข ความเจริญ เป็นผู้ที่มีความรู้ดี เป็นผู้มีคุณงามความดี และเป็นเด่นในหมู่ชนตลอดไป

2 ปี ในบุรีรัมย์

รศ. วันชัย วัฒนกุล

ผมมาดำรงตำแหน่งอธิการวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ เมื่อธันวาคม ปี พ.ศ. 2530 ถึง ตุลาคม ปี พ.ศ. 2532 ก่อนที่จะเป็นสถาบันราชภัฏ

ผมมาถึงที่นี่ได้รับการต้อนรับและให้ความอบอุ่นพอสมควรและเป็นช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์ของชาวบุรีรัมย์ คือมีการเรียกร้องให้สหรัฐอเมริกาคืนทับหลังนารายณ์บรรทมสินธุ์ให้แก่ไทย ในฐานะที่เราเป็นที่ตั้งศูนย์วัฒนธรรม และเป็นชาวบุรีรัมย์เราจึงมีบทบาทร่วมกันกับประชาชนทั่วไป เพื่อให้สหรัฐอเมริกาคืนทับหลังนารายณ์บรรทมสินธุ์ให้แก่เรา จนกระทั่งสำเร็จผลในที่สุด

วิทยาลัยครูบุรีรัมย์(ขออนุญาตใช้ชื่อเดิม) ได้รับการพัฒนามาเป็นลำดับ ผมก็ได้มีส่วนร่วมสืบสานเพียงช่วงหนึ่งเท่านั้น งานที่ผมทำมีปรากฏอยู่บ้าง อาทิ เช่น

งานหอวัฒนธรรม

เป็นหอวัฒนธรรมที่ใหญ่และสง่างามแห่งหนึ่ง ในอีสานใต้ ก่อนผมจะมาอยู่ที่นี่ ได้มีการก่อสร้างโคปุระเล็ก ๆ ไว้ 2 หลัง ปีเดียวกันนี้วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้รับงบประมาณแผ่นดินให้ดำเนินการก่อสร้างอาคารหลังนี้ ผมได้รับความร่วมมือจากคณาจารย์เป็นอย่างดี ในการควบคุมการก่อสร้างและอำนวยความสะดวกจนดำเนินการเกือบเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์

งานศูนย์ฝึกปฏิบัติการ

สืบเนื่องมาจากผลของการทวงนารายณ์บรรทมสินธุ์คืนมาประดับที่ปราสาทหินเขาพนมรุ้งแล้วนั้น ทางจังหวัดบุรีรัมย์ได้โฆษณาประชาสัมพันธ์จึงมีการมาเที่ยวชมปราสาทกันมากมาย จนทำให้ไม่มีที่พักสำหรับรองรับนักท่องเที่ยว นอกจากนั้นวิทยาลัยยังมีการอบรมครู สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดบุรีรัมย์-ร้อยเอ็ด และอบรมบุคลากรในหน่วยงานต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ ผมจึงได้ดัดแปลงหอพักนักศึกษาที่ว่างเปล่าจัดเป็นที่พักแรมแก่ครู บุคลากร นักท่องเที่ยว นักเรียน นักศึกษา ฯลฯ มาพักค้างคืน ณ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ โดยคิดอัตราค่าที่พักตามความยุติธรรม งานนี้ยังมีผลต่อเนื่องคือ ทำให้นักศึกษามีงานทำ มีรายได้ระหว่างเรียน เป็นการแก้ปัญหาสังคม เป็นการสร้างงานและเป็นรายได้แก่วิทยาลัย และนักศึกษามาจนถึงปัจจุบันนี้ นอกจากนั้นยังเป็นที่มาของศูนย์ฝึกปฏิบัติการ ให้กับนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการในปัจจุบัน

งานพัฒนาศูนย์ปฏิบัติการฯ หนองขวาง

วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้รับงบประมาณแผ่นดินให้มาดำเนินการก่อสร้างเขื่อนกั้นน้ำในพื้นที่ของสถาบันที่หนองขวาง เพื่อใช้ในการเกษตรทำให้การดำเนินการทางการเกษตรต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

งานสวัสดิการ

มีการจัดหาเงินเป็นทุนเพื่อเป็นสวัสดิการแก่นักการและลูกจ้างของวิทยาลัย เนื่องจากได้พบปะพูดคุยกับนักการของวิทยาลัย พบว่านักการบางคนเดือดร้อนเรื่องเงิน ต้องมา

พบและขอยืมเพื่อการศึกษาเป็นประจำ และได้ทราบข้อมูลหลายประการ อาทิเช่น การกู้ยืมเงินที่เสียดอกเบี้ยราคาแพง รายได้ประจำเดือนติดลบ ฯลฯ ทำให้ผมต้องศึกษาหาทางช่วยเหลือให้จงได้ จึงร่วมมือกับคณาจารย์ นักการ จัดกิจกรรมหารายได้สนับสนุนตั้งกองทุนและมีดอกผลจนถึงปัจจุบัน

ผมขอถือโอกาสนี้ประชาสัมพันธ์ เชิญชวนทุกท่านให้การสนับสนุนและบริจาคให้กองทุนนี้เพื่อความมั่นคงของนักการ ลูกจ้างของสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ต่อไปนะคะ

การจัดการศึกษาบุคลากรประจำการศูนย์วิจัย

ช่วงที่ผมมาทำงานศูนย์วิจัยอยู่ในชั้นวิกฤติ จำนวนบุคลากรน้อยที่สุด รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย จะต้องยุบเลิกกิจการ(คณาจารย์มีความประสงค์จะให้อยุบ) ผมได้ทำการศึกษาอย่างใกล้ชิด สรุปผลว่าโครงการนี้เป็นโครงการที่ดีแต่การจัดการยังไม่ดีเท่าที่ควรและวิทยาลัยอ่อนประชาสัมพันธ์เรื่องนี้คงไม่เกินความสามารถของคณาจารย์ จึงตัดสินใจไม่ปิดโครงการ ทราบว่าปัจจุบันนี้โครงการได้ดำเนินกิจการไปด้วยดี ทหารายได้ให้แก่สถาบันฯและทำให้อาจารย์มีความสุขพอสมควร

คณาจารย์ของวิทยาลัยแห่งนี้เป็นบุคลากรที่มีความเข้มแข็ง และมีพลังสูงให้ความร่วมมือช่วยกันพัฒนาวิชาการของคณะวิชา ผมได้มีส่วนร่วมช่วยผลักดันส่งเสริมให้อาจารย์เขียนตำรา เอกสารเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนของตน และใช้ขอตำแหน่งทางวิชาการทั้ง ผศ. และ รศ. หลายตำแหน่ง

โครงการปลูกผักปลอดสารพิษของภาควิชาเกษตร

ได้ริเริ่มให้มีการขุดลอกคูคลอง ใช้ตาข่ายคลุมแปลงผักเพื่อลดสารพิษก็นับว่าได้ผลพอสมควร ขณะนี้ได้ทราบว่าการปลูกผักปลอดสารพิษได้ขยายไปกระทำอย่างเป็นรูปธรรมที่ศูนย์ปฏิบัติการฯหนองขวาง ก็นับว่าเป็นข่าวที่น่ายินดี

โครงการอบรมชาวกำพูน

งานสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ผมได้มีส่วนร่วม คือ งานอบรมครูชาวกำพูน ซึ่งได้เริ่มโครงการในปี พ.ศ. 2532 โดยกองทุนเพื่อการศึกษาเด็กกำพูน (CCEF-CAMBODIAN CHILDREN EDUCATION FUND)แห่งสหรัฐอเมริกา ได้มาติดต่อกับวิทยาลัยฯ ขอความร่วมมือให้จัดอบรมครูกำพูนที่

อยู่ตามค่ายอบรมในจังหวัดชายแดนที่มีอยู่หลายแห่งในขณะนั้น เพื่อให้ครูกำพูนมีความรู้กลับไปพัฒนาการศึกษาในประเทศของตน

วิทยาลัยฯ ก็ยินดีให้ความร่วมมือเข้าร่วมโครงการและได้จัดอบรมครูชาวกำพูนจำนวนมากและทราบว่าต่อๆ มาก็มีโครงการช่วยเหลือด้านการศึกษาชาวกำพูนอีกหลายโครงการนับว่าเป็นสิ่งที่น่ายินดี

ในโอกาสครบรอบ 25 ปีสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ขอแสดงความยินดีด้วยอย่างจริงใจ และขอให้สถาบันฯ อันเป็นที่รักของพวกเราเจริญรุ่งเรืองและบุคลากรทุกท่านของสถาบันฯ ประสบแต่สิ่งดีงามตลอดไป

คณาจารย์ของวิทยาลัยแห่งนี้ เป็นบุคลากรที่มีความเข้มแข็งและมีพลังสูง
ให้มีความร่วมมือช่วยกันพัฒนาวิชาการ ของคณะวิชาและภาควิชา

4 ปีที่บุรีรัมย์

รศ.ดร.ประหยัด ลักษณะงาม

ผมเดินทางจากนครศรีธรรมราชโดยเครื่องบิน พร้อมด้วย ผศ.รัตนา ลักษณะงาม ท่านผู้รักษาการแทนอธิการกรุณาให้ ผศ.สงวน สทวงษ์ นำรถไปรับที่สนามบินดอนเมือง แต่รถเสียต้องนำเข้าอู่ซ่อมที่กรุงเทพฯ จึงได้ติดต่อขอยืมรถวิทยาลัยครู พระนครไปรับแทน ทำให้การเดินทางถึงวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ในตอนดึกล่าช้ากว่ากำหนดจึงทำให้อาจารย์ที่มาต้อนรับแยกย้ายกันกลับบ้านก่อน และได้พบกับอาจารย์ ชำราชากร และบุคลากรทุกฝ่าย ในวันรุ่งขึ้น

ผมและแม่บ้านได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากชาววิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ตลอดระยะเวลา 4 ปี ได้รับความร่วมมือร่วมใจ ในการทำงานเป็นอย่างดี ช่วงระยะเวลาระหว่าง พ.ศ. 2533-2536 เป็นระยะเวลาที่รู้สึก

ว่าไม่นานนัก แต่ด้วยการร่วมมือร่วมใจที่ดีของชาววิทยาลัยครูบุรีรัมย์ และชาวจังหวัดบุรีรัมย์ ก็ร่วมกันทำงานมีผลงานเกิดขึ้น อย่างต่อเนื่องทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ

วิทยาลัยครูบุรีรัมย์มีบทบาทและหน้าที่หลัก 4 ประการ คือ สอน วิจัย บริการวิชาการ และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม โดยมีคณาจารย์ ชำราชากร บุคลากรทุกฝ่าย และนักศึกษา เป็นผู้ร่วมดำเนินการ โดยได้รับความร่วมมือจากประชาชน และบุคลากรหน่วยงานภายนอกของจังหวัดบุรีรัมย์เป็นอย่างดี ผู้บริหารมีหน้าที่ในการระดมความคิด วางแผนงาน มอบหมายหน้าที่การงาน ใช้อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงาน และติดตามประเมินผลงาน เมื่อพบปัญหา และอุปสรรคในการทำงานก็ร่วมมือกันแก้ไข ปรับปรุง และพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ผู้บริหารในยุคต่อมาก็สืบสานงานอย่างต่อเนื่องสถาบันจึงพัฒนาการอย่างไม่หยุดยั้ง

ศูนย์วัฒนธรรมอีสานใต้ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์

แนวคิดในการจัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมได้เริ่มก่อตัวเป็นรูปธรรมเมื่อปี พ.ศ.2525 ขณะนั้นวิทยาลัยได้จัดสัมมนาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอีสานใต้มีการประชุมระดมความคิดจากนักวิชาการ ครู อาจารย์ นักธุรกิจ นักการเมือง และประชาชนชาวจังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อได้แนวคิดแล้วก็เริ่มวางแผนงานก่อตั้งหอวัฒนธรรม และติดต่อขอรับการสนับสนุนจากบุคคลต่าง ๆ

ได้รับการสนับสนุนจากหลายฝ่ายสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสมัยนั้นให้การสนับสนุนโดยขอแปรญัตติงบประมาณแผ่นดินประจำปี 2532 เป็นค่าก่อสร้างอาคารหอวัฒนธรรม จำนวน 9.88 ล้านบาทและขอเป็นงบผูกพันปี พ.ศ. 2533 สำหรับสร้างอาคารหอประชุมด้วยการออกแบบสถาปัตยกรรมของอาคาร สถาปนิก

ได้ยึดเอารูปแบบสถาปัตยกรรมปราสาทหินพนมรุ้งผสมผสานกับสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ กลายมาเป็นแบบที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวอันโดดเด่นของอาคารหอวัฒนธรรมอีสานใต้ ขณะที่กำลังก่อสร้างอาคารหอประชุม ได้วางแผนงานของงบประมาณแผ่นดิน ปี2534 เพื่อเป็นค่าจัดนิทรรศการ ค่าครุภัณฑ์ตลอดจนอุปกรณ์ต่างบุรีรัมย์ เหตุการณ์และกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในวันนั้นจึงประทับใจ อยู่ในความทรงจำของผมอย่างไม่มีวันที่จะลืมเลือนได้ ผมหวังว่าศูนย์วัฒนธรรมแห่งนี้ จะเป็นศูนย์กลางของการศึกษาค้นคว้าวิจัยในด้านประวัติศาสตร์ โบราณคดีและศิลปวัฒนธรรมอีสานใต้สืบเนื่องต่อไป

การจัดอบรมครูชาวกำพูชา

สมาคมชาวกำพูชา โพนทะเลที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้จัดทำโครงการฝึกอบรมครูชาวกำพูชาที่อยู่ในค่าย

อพยพจังหวัดปราจีนบุรี ของประเทศไทย องค์การนี้ได้ติดต่อให้วิทยาลัยครูบุรีรัมย์จัดอบรมให้ ทางวิทยาลัยยินดีที่ได้รับเกียรติมอบหมายให้จัดทำโครงการนี้ มีครูชาวกัมพูชาจากค่ายอพยพมารับการอบรม 2 รุ่น รุ่นละประมาณ 30 คน วิทยาลัยได้จัดทำหลักสูตรการพัฒนา การศึกษา การบริหาร การศึกษา การเรียน การเอน เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับความรู้และนำไปฟื้นฟู และพัฒนาการศึกษาในประเทศของตนได้ โครงการนี้ ผศ.ดร.ปราโมทย์ เบญจกาญจน์ อดีตรองอธิการฝ่ายวิชาการ ในสมัยนั้น เป็นกำลังสำคัญในการติดต่อและประสานงาน วิทยาลัยได้จัดหลักสูตรแผนการสอน จัดอาจารย์เข้าสอน และจัดอาจารย์เป็นล่ามภาษาเขมร ภาษาไทยให้อาจารย์ผู้สอน คณะครูชาวกัมพูชาได้รับความรู้ด้านวิชาการและประทับใจในความก้าวหน้าทางวิชาการของเรา นอกจากโครงการอบรมครูชาวกัมพูชาแล้ว ประเทศกัมพูชายังส่งผู้บริหารทางการศึกษามาศึกษาดูงานระยะสั้นอีกด้วย

การสอนภาษาเขมร

วิทยาลัยได้จัดทำหลักสูตรสอนภาษาเขมร (Intensive course) ให้แก่ผู้สนใจ ในตอนเย็นมีครู อาจารย์ นักศึกษา และผู้สนใจภายนอกเข้าเรียนเป็นจำนวนมาก มีแผนที่จะพัฒนาหลักสูตรเป็นวิชาโทในโอกาสต่อไป

สมบัติอีสานใต้

เป็นงานส่งเสริมเผยแพร่และฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมอีสานใต้ จัดสืบทอดกันมาหลายครั้ง เมื่อผมมาอยู่ที่นี้ก็จัดอีก หลังจากที่เว้นระยะมาหลายปี และเป็นการเปิดศูนย์วัฒนธรรมด้วย ได้รับความร่วมมือจาก ททท. องค์การ สถาบัน และหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในจังหวัดบุรีรัมย์และจังหวัดอื่น ๆ งานนี้ได้รับความสนใจจากนักเรียน นักศึกษาและประชาชนเป็นอันมาก

งานวันเด็ก

เป็นกิจกรรมหนึ่งที่สถาบันให้ความร่วมมือกับจังหวัด จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนในโรงเรียนต่าง ๆ ได้เข้ามาเที่ยวชมและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่สถาบันจัดขึ้น เป็นการเปิดโอกาสให้อาจารย์ และนักศึกษาของสถาบัน เพิ่มพูนทักษะในการจัดกิจกรรมทางการศึกษาด้วย เปิดโอกาสให้คณะและภาควิชาต่าง ๆ และนักศึกษาร่วมมือกันในการจัด มีนักเรียน นักศึกษา และประชาชนเข้าร่วมกิจกรรมเป็นจำนวนมาก

การแข่งขันกีฬาอาจารย์

ในปีแรกที่มาอยู่ที่นี้วิทยาลัยได้เป็นเจ้าภาพจัดแข่งขันกีฬาอาจารย์วิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เปิดโอกาสให้คณาจารย์และข้าราชการได้มาพบปะสังสรรค์ สนุกสนาน สรวลเสเฮฮา พักผ่อน คลายเครียด จากการสอน และปฏิบัติงานที่ไม่เคยเว้นวันเสาร์-อาทิตย์

โครงการพัฒนาจิต

โครงการพิเศษโครงการหนึ่งที่ได้ริเริ่มจัดขึ้นคือ โครงการพัฒนาจิต เป็นการบริการวิชาการแก่ชุมชน เปิดโอกาสให้ครู อาจารย์ นักศึกษา และบุคคลภายนอกเข้ารับการอบรม จุดมุ่งหมายของโครงการเพื่อเพิ่มพูนสมาธิ สติ ปัญญา เพื่อศึกษาธรรมะ เน้นการปฏิบัติ ซึ่งบางที่เรียกว่าโครงการฝึกสมาธิหรือการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เป็นหลักสูตรแบบเข้ม 7 วัน ทุกคนเข้าหอพักที่จัดไว้ให้วิทยากรจะให้ธรรมะที่เกี่ยวกับการปฏิบัติจะนำเดินจงกรม นั่งสมาธิ และให้กำหนดอิริยบถย่อยเป็นสำคัญ ทำให้สมาธิจิตและสติเพิ่มพูนขึ้นเป็นประโยชน์ต่อการเรียนหนังสือ การทำงานและการดำรงชีวิตประจำวัน

ขณะนี้ วิทยาลัยครูได้รับการพัฒนาเป็นสถาบันราชภัฏแล้ว พ.ร.บ.สถาบันราชภัฏกำหนดให้สถาบันมีอิสระในการดำเนินการด้านต่าง ๆ เป็นอันมาก ถึงแม้ยังไม่ได้เป็นนิติบุคคลสำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ ก็ได้มอบหมายอำนาจ

ของเลขาธิการให้แก่อธิการบดีเกือบทั้งหมด การดำเนินงานของสถาบันหลายอย่างสิ้นสุดที่สภาประจำสถาบัน ทราบว่า เลขาธิการสภาการสถาบันกำลังเตรียม พ.ร.บ.ให้สถาบันราชภัฏเป็นมหาวิทยาลัย เพื่อจะได้เป็นนิติบุคคลต่อไป ความเป็นไปได้ในเรื่องนี้คงไม่นานเกินรอ สิ่งสำคัญสำหรับชาวสถาบันราชภัฏทั้งหลาย คือ การพัฒนาตนเองในเชิงคุณภาพ สถาบันราชภัฏได้รับการยอมรับในด้านให้โอกาสทางการศึกษาแก่นักเรียนในท้องถิ่นเป็นจำนวนมาก มากกว่าที่มหาวิทยาลัยทำได้

ทั้งในระดับภาคปกติ และ กศ.บป. ช่วยให้นักเรียนจากครอบครัวที่ฐานะเศรษฐกิจไม่สูงนัก มีโอกาสเข้ารับการศึกษาและบุคคลเหล่านี้ก็ได้ออกไปรับใช้สังคมในท้องถิ่นเป็นอันมาก

ในด้านคุณภาพของผลผลิตนั้นผู้ใช้ผลผลิตเห็นสมควรได้รับการพัฒนาต่อไป ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ ชาวสถาบันราชภัฏควรจะได้เหลียวหน้าแลหลัง เพื่อพัฒนาให้สภาพในปัจจุบันและอนาคตดีขึ้น อาจกระทำได้หลายวิธี เช่น ในด้านการประเมินผลสถาบันราชภัฏที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกันควรร่วมมือกันจัดตั้งคณะกรรมการของกลุ่ม หรือกรรมการจากบุคคลภายนอก เพื่อประเมินหลักสูตรโปรแกรมวิชาต่าง ๆ ประเมินผลผลิต ประเมิน อาจารย์ ตลอดจนปัจจัยเกื้อหนุนต่าง ๆ เมื่อปรากฏผลการประเมินออกมาต้องใจกว้างที่จะยอมรับเพื่อร่วมกันหาทางแก้ปัญหาในทุก ๆ ด้าน เพื่อให้ผลผลิตมีคุณภาพไม่แพ้มหาวิทยาลัยระดับชาติและเพื่อขอการสนับสนุนด้านงบประมาณด้วย

การเปิดการสอนระดับปริญญาโท ควรมีเวลาเตรียมการให้มากพอ เตรียมการให้รอบคอบในทุก ๆ ด้าน โดยการวางแผนการศึกษาดูงานตามมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงทั้งของรัฐและเอกชนรวมทั้งร่วมมือกับสถาบันใกล้เคียงด้วย แล้วนำสิ่งที่ดีมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม การเลือกสรรอาจารย์ผู้สอนมีความสำคัญมาก ผู้สอนควรมีผลงานทางวิชาการนอกเหนือ

จากผลงานที่ขอตำแหน่งทางวิชาการ การเขียนบทความลงในวารสาร การได้รับเชิญเป็นวิทยากรนอกสถาบัน การมีส่วนร่วมในโครงการวิจัยตลอดจนการได้รับเชิญให้เป็นที่ปรึกษาจากหน่วยงานภายนอก สิ่งเหล่านี้เป็นตัวชี้ที่แสดงถึงศักยภาพและความแกร่งทางวิชาการเป็นรูปธรรม ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงคุณภาพด้านคุณธรรม และจริยธรรมด้วย

อนึ่ง การสรรหาอธิการบดีภายหลังการเป็นมหาวิทยาลัยควรเปิดกว้าง โดยใช้เกณฑ์ของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพื่อความเป็นสากลและเป็นมาตรฐานเดียวกันกับมหาวิทยาลัยทั่วไป

ภายหลังจากที่ผมเกษียณอายุราชการ เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2537 ผมเกษียณอายุราชการ แต่ยังไม่เกษียณงาน ผมยังมีงานทำอยู่หลายอย่างเป็นงานที่ไม่หนักและไม่เครียด ทำอย่างสบาย ๆ ได้รับเกียรติให้เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิประจำสถาบันราชภัฏนครราชสีมา เป็นวิทยากรในโครงการพัฒนาจิตของคณะวิทยากรของคุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย เคยไปร่วมเป็นวิทยากรให้การอบรมที่สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สถาบันราชภัฏสงขลา สถาบันราชภัฏสุราษฎร์ธานี

สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม พิษณุโลก สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ และสถาบันราชภัฏเชียงราย เป็นวิทยากรร่วมการอบรมที่วัดสมเด็จแดนสงบเป็นวิทยากรร่วมในโครงการพัฒนาจิตของ ดร.ดาราวรรณ เต็มอุดม วัดวะภูแก้ว ดร. ดาราวรรณ เป็นนักศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษาเขตการศึกษา 11 นครราชสีมา โครงการนี้อยู่ภายใต้การอุปถัมภ์ของหลวงพ่อพุฒฐานิโย (พระราชสังวรญาณ)

การที่มีกิจกรรมต่าง ๆ ทำภายหลังการเกษียณอายุราชการ เป็นเพราะผมมุ่งมั่นอยากจะทำตนให้เป็นประโยชน์เท่าที่จะสามารถทำได้ประสบการณ์อันหลากหลายจากการทำงานและความมุ่งมั่นที่อยากจะทำประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน ทำให้ได้ความสุขจากงานที่ทำ

จากอธิการบดี

พต.ดร.ปราโมทย์ เบนงกาญจน์

ผม เริ่มต้นชีวิตรับราชการที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ เมื่อเดือนมิถุนายน 2519 หลังจากจบการศึกษาปริญญาโท ทางบริหารการศึกษามาแล้ว 2 ปี ก่อนนั้นได้ทำงานในภาคเอกชนในกรุงเทพมหานครประมาณ 10 ปี การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตจากทำงานในส่วนของเอกชนมาทำงานรับราชการ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ค่อนข้างมาก ในสมัยนั้นการทำงานในภาคเอกชน ยังไม่ค่อยมั่นคงนัก ต้องทำงานอย่างหนักและขึ้นอยู่กับเจ้านายเพียงคนหรือสองคนเท่านั้น การรับราชการกลับมีวิถีที่ตรงกันข้าม จึงมีความรู้สึกเป็นสุขตั้งแต่เริ่มแรก

วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ก่อตั้งเมื่อปี 2514 เมื่อผมมาทำงานจึงมีอายุ 5 ปี จึงถือได้ว่าเป็นการเริ่มต้นของวิทยาลัยฯ ถ้าจำไม่ผิดขณะนั้นมีอาจารย์ไม่ถึง 100 คน อายุเฉลี่ยประมาณ 27-30 ปีเท่านั้น อาจารย์ทั้งหมดจึงอยู่ในวัยหนุ่มสาว และมีวัยใกล้เคียงกัน ความคิดความอ่านต่าง ๆ จึงมีความใกล้เคียงกัน แต่ค่อนข้างจะจริงจังมาก ๆ ที่เดียว

จังหวัดบุรีรัมย์ในปี พ.ศ. 2519 ไม่พลุกพล่านเหมือนทุกวันนี้ รถยนต์มีจำนวนน้อยแม้แต่รถมอเตอร์ไซด์ก็ไม่มีมากนัก อาจารย์ที่มีฐานะดีจะมีมอเตอร์ไซด์ใช้กัน ผมมาอยู่ใหม่ ๆ ใช้วิธีนั่งสามล้อเอา แต่พอนานไปชักไม่ไหวเพราะไม่สะดวกและสิ้นเปลืองจึงเก็บหอมรอมริบได้เงิน 500 บาท ไปซื้อจักรยานเก่าจากร้านซ่อมจักรยานมาคันหนึ่งขี่ไปใช้หลุดไป แต่ก็รับใช้ด้วยความซื่อสัตย์ ซ้ายยัง อำนวยประโยชน์ให้หลายอย่าง เช่น เพื่อนคนหนึ่งยืมรับอาจารย์สาว ช้อนท้ายจักรยานขี่กินลมหลังวิทยาลัยฯ ในยามเย็น ถ้าจักรยานคันนั้นยังอยู่และพูดได้ คงมีเรื่องเล่าให้ฟังมากมาย

ผมมีความประทับใจท่านอธิการท่านแรกของวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ คือ ท่านอาจารย์วิชา อุตศาสตร์ เป็นอย่างมาก ประทับใจในความตั้งใจเสียสละ และน้ำใจที่ท่านมีต่อวิทยาลัยฯ และต่อลูกน้อง รุ่นผมที่เข้ามาทำงานที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์นั้น วิทยาลัยฯ เป็นผู้สอบเอง ท่านอธิการวิชาท่านเป็นประธานในการสัมภาษณ์ วันแรกที่ผมมารายงานตัว ท่านบอกว่า “ผมนึกแล้วว่าท่านต้องสอบได้แน่ ๆ ผมว่าวิทยาลัยฯ โชคดีที่ได้คุณมาทำงาน” มธุรสวาจาตั้งกล่าว ท่านอาจจะลืมไปแล้ว แต่ผมยังจำได้เสมอและเป็นสิ่งหนึ่งที่เตือนใจผมตลอดมา ผมเสียสละที่ทำงานให้ท่านได้ไม่นาน ท่านก็ย้ายไป แต่ความดีของท่าน ยังได้รับการกล่าวถึงจากพวกเราและสังคมอยู่เสมอ

ในปีแรก ๆ ที่ผมมาทำงานนั้น มีนักศึกษามากทั้งภาคปกติและภาคค่ำ การเรียนภาคค่ำสมัยนั้นเรียกว่า ต.น. ซึ่งต่อมากลายเป็น อ.ค.ป. และ กศ.บป. ในที่สุด ในช่วงนั้นนักศึกษาดีมาก เพราะนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาจำนวนมาก ต้องการเรียนครู ประกอบกับสังคมในอีสานได้ โดยเฉพาะในชนบท ต้องการให้ลูกหลานเป็นครู ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจและความดีใจของครอบครัว

การสอนภาคค่ำนั้นสนุกมาก คณะอาจารย์มีความกระตือรือร้นที่จะสอน ขณะเดียวกันนักศึกษาส่วนใหญ่ก็ตั้งใจเรียนดี จำได้ว่าเมื่อสอนเสร็จประมาณ 2 ทุ่มครึ่ง คณะอาจารย์ต่างก็แยกย้ายกันตามวิถีและความชอบของแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่ม หลายคนโดยเฉพาะอาจารย์หนุ่ม ๆ มักจะมุ่งไปที่ร้านเวียงจันทน์ 2 เสพย์สุรา อาหารกันจนตึกแล้วจึงกลับสุราที่เหลือก็ฝากไว้ที่ร้าน ซึ่งวางเรียงบนหิ้งเป็นแถว ผมจึงพูดกับผู้พันเจ้าของร้านเวียงจันทน์ 2 เสมอว่าเสาทหลายตันโต๊ะหลายตัว อาจารย์วิทยาลัยครูบุรีรัมย์บริจาครอ เราห่างเหินจากร้านที่โปรด เนื่องจากมีร้านอาหารเกิดขึ้นมาก แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของร้านเวียงจันทน์ 2 กับพวกเราก็ยังดีมาก พบกันก็คุยเกี่ยวกับความหลังกันอย่างสนุกสนานตามประสาคนเริ่มแก่ ๆ กันแล้ว

ผมเป็นคนต่างถิ่น ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะต้องมาใช้ชีวิตทำงานในจังหวัดบุรีรัมย์ มาอยู่ 2-3 วันแรก คิดว่าอยู่ได้ไม่นานแน่ ๆ เพราะเหงาเหลือเกิน มันเงียบและวังเวงจนบอกไม่ถูกแม้โทรศัพท์ที่มีอยู่ก็แทบดูไม่ได้ เพราะใช้วิธีถ่ายทอดจากสถานีที่จังหวัดขอนแก่นอีกทอดหนึ่ง จะเห็นภาพพรำมัวและเป็นเม็ด ๆ เต็มจอ ส่วนภาคชาวนั้นภาพชัดเจนน้อย

เพราะใช้วิธีการส่งเทปมาออกอากาศ แต่ต้องดูข่าวเข้าไปหนึ่งวัน
อย่างไรก็ตามขณะนี้ผมอยู่บุรีรัมย์มาแล้ว 20 ปีเต็ม สามารถ
ตอบใคร ๆ ได้ว่าเป็นคนบุรีรัมย์ เพราะเมื่อมีคนแปลกหน้าถามว่า
บ้านอยู่ที่ไหนก็จะตอบทันทีว่าอยู่บุรีรัมย์และรู้สึกอย่างนั้นจริง ๆ
และคิดตั้งใจไว้ว่า เมื่ออยู่และผูกพันอย่างนี้ จะพยายามทำทุก
อย่างเพื่อตอบแทนพระคุณของแผ่นดินนี้ให้จงได้

ทุกครั้งที่ผมนึกถึงชีวิตของตนเอง ชีวิตของครอบครัว
แล้ว ผมมีความสุขและคิดว่าตนเองและครอบครัวโชคดีที่ได้
มาอยู่ทำงานที่สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ผมมีโอกาสอยู่ 2-3 ครั้ง
ที่จะย้ายไปอยู่และทำงานที่อื่น มีอยู่ครั้งหนึ่งตัดสินใจจะย้าย
ไปวิทยาลัยครูภูเก็ต โดยแลกอัตรากับอาจารย์ท่านหนึ่ง ตกกลง
กันเรียบร้อยแล้ว ในตอนเช้าวันหนึ่งก่อนจะทำหนังสือขอย้าย
ผมเดินลงจากบ้าน ไปดูต้นไม้ที่ปลูกไว้รอบบ้าน ภาพที่ตัวเอง
พินดินขุดหลุมปลูกต้นไม้ปรากฏในห้วงความคิด บางหลุมใช้
เวลาเป็นเดือนเพราะต้องค่อย ๆ เอาน้ำมาหยอดทิ้งไว้แล้วจึง
ขุด มิฉะนั้นจะขุดไม่ไหว ไปเที่ยวเดินเก็บซีวีวี มาใส่เป็นปุ๋ย
ต้นไม้บางต้น ปลูกแล้วไม่ยอมโต ต้องขุดขึ้นมาใหม่เตรียม
หลุมใหม่แล้วปลูก จึงพอจะเติบโตได้ สิ่งเหล่านี้เป็นความผูก
พันที่ลึกซึ้ง ต่อมาก็เป็นเพื่อนฝูงที่รักกันยิ่งกว่าญาติ ผมหัน
กลับขึ้นบ้าน แต่งตัวและไปโทรศัพท์ที่ไปรษณีย์ถึงอาจารย์
ท่านนั้น เพื่อยกเลิกการแลกเปลี่ยนอัตรากัน

ท่านอธิบดีกรมการฝึกหัดครูท่านหนึ่ง ชวนผมไปทำ
งานในกรมฯ ท่านให้เวลาคิด 2-3 วัน ในช่วงนั้นเป็นการ
ตัดสินใจที่ยากเหมือนกัน เพราะถ้าคิดถึงความสำเร็จในหน้าที่
การงานแล้ว การไปทำงานในกรมฯย่อมดีกว่าแน่นอนอนปรึกษา
กับภรรยาแล้ว คิดว่าเราอยู่ที่บุรีรัมย์ก็มีความสุขมาก ไม่รู้จะ
ดิ้นรนไปเพื่ออะไร การเป็นอาจารย์ตัวเล็ก ๆ มีชีวิตที่เรียบง่าย

มีหนี้สินเพื่อได้ชื่อว่ามีเครดิตก็น่าจะพอแล้ว จึงเรียนท่าน
อธิบดีไปว่า ขอให้ท่านเลือกคนอื่นแทนเพราะคงมีคนดี คนเก่ง
ที่อยากเข้าไปทำงานในกรมฯมากอยู่ ทุกวันนี้ยังนึกถึงพระ
คุณของท่านอธิบดีท่านนั้น และเก็บความกรุณาของท่านไว้ใน
หัวใจตลอดไป

คณาจารย์ของสถาบันราชภัฏส่วนใหญ่ จะเป็น
บุคคลที่รับผิดชอบ มีความสามารถและเป็นนักวิชาการ
ตำแหน่งทางวิชาการของเราจึงเป็นอันดับหนึ่งเกือบตลอดเวลา
การทำงานร่วมกับนักวิชาการนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก เพราะนัก
วิชาการมักจะมีอิสระและมีความเป็นตัวของตัวเองสูง
บางครั้งค่อนข้างจะปิดตัวเอง แต่ตลอดเวลาที่ผมทำงานร่วมกัน
จะมีลักษณะอย่างนั้นน้อยมาก นอกจากนั้นความห่วงหาอาทร
ต่อกันมีอยู่สูงมากในสังคมคณาจารย์ของสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์
เมื่องานศพคุณพ่อของผม จึงมีคณาจารย์ไปร่วมกันมากจนคน
ที่บ้านผมแปลกใจ และพูดถึงกันอยู่ ทั้งนี้ไม่ใช่เฉพาะงานของ
ผมเท่านั้น ของอาจารย์ท่านอื่นหรือของพนักงานเจ้าหน้าที่ก็
เช่นเดียวกันการอยู่ร่วมกับบุคคลที่มีลักษณะอย่างนี้จึงมีความ
สุขและมีกำลังใจ

อีกประการหนึ่งที่สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์โชคดี คือ ผู้
บริหารของสถาบันที่ผ่านมาล้วนเป็นคนดี ทำงานเก่ง มีความ
ซื่อสัตย์สุจริต และหวังดีต่อสถาบันฯ จากท่านอธิการวิชา
อัตรศาสตร์ ท่านอธิการบัณฑิต วงษ์แก้ว ท่านอธิการ ดร.ทอง
คุณ หงส์พันธุ์ ท่านอธิการไพฑูริย์ เจริญพันธุ์วงศ์ ท่านอธิการ
วันชัย วัฒนกุล และท่านอธิการประหยัด ลักษณะงาม ต่าง
เป็นนักบริหารชั้นครูทั้งสิ้น จึงทำให้สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์
เจริญมาด้วยดีเป็นลำดับ เป็นความโชคดีของผมด้วย ที่ได้ทำ
งานกับท่านเหล่านี้ทุกคน มากบ้างน้อยบ้างตามโอกาสและ
กาลเวลา

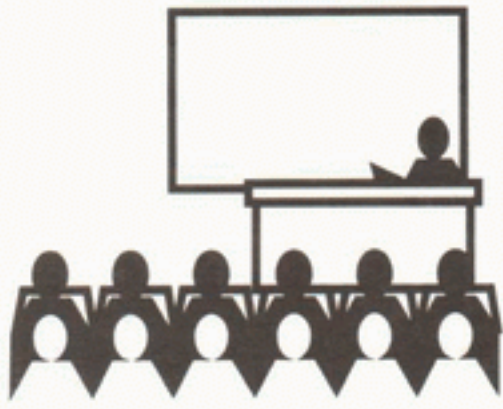
*ทุกครั้งที่ผมนึกถึงชีวิตของตนเอง ชีวิตของครอบครัว แล้วผมมีความสุขและ
คิดว่าตนเองและครอบครัวโชคดี ที่ได้มาอยู่ทำงานที่สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์*

บัดนี้วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้กลายมาเป็นสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ เป็นมหาวิทยาลัยของท้องถิ่นเพื่อท้องถิ่น และโดยประชาชนในท้องถิ่น สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ต้องก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ด้วยอัตราเร่งที่สูงเพื่อแข่งกับสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ให้ได้ ผมอยากเห็นคณาจารย์ทุกคนพัฒนาตนเองทั้งปริญญาและตำแหน่งวิชาการ มีความรักสถาบันฯ รักลูกศิษย์และรักประเทศชาติ อยากได้อาจารย์รุ่นหนุ่มสาวเข้ามามาก ๆ เพื่อทดแทนรุ่นเก่าที่กำลังจะลาจากอีกไม่นานนี้แล้ว สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ไม่จำเป็นต้องเป็นสถาบันขนาดใหญ่ มีนักศึกษาประมาณ 10,000 คน น่าจะพอเพียงแล้วแต่ต้องเป็นสถาบันที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของสังคมทั่วไป

ในส่วนลึก ๆ ของหัวใจ ผมภูมิใจที่ได้ทำหน้าที่อธิการคนสุดท้ายของวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ และเป็นอธิการบดีคนแรกของสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ฝันอะไรไว้หลายอย่างแต่สำเร็จอย่างที่ฝันไม่กี่อย่าง การพัฒนาสถาบันต้องอาศัยเวลาและความต่อเนื่อง มั่นใจว่าอีกระยะหนึ่งเท่านั้น ทุกอย่างจะเกิดผลตามที่ปรารถนา ทั้งนี้เพราะสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์มีทีมงานที่ดี

ในโอกาสฉลอง 25 ปีของสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ผมขอัญเชิญบุญญาธิการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ได้โปรดดลบันดาลให้สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ มีแต่ความเจริญรุ่งเรือง ทำหน้าที่ผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพให้แก่ชาติไทยยิ่ง ๆ ขึ้นไป

บัดนี้วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้กลายมาเป็นสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ เป็นมหาวิทยาลัยท้องถิ่น
เพื่อท้องถิ่นและโดยประชาชนในท้องถิ่น สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์
ต้องก้าวหน้าเดินไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง
ด้วยอัตราเร่งที่สูงเพื่อแข่งกับสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ

เหตุเกิดที่วิทยาลัยครู สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์

ดร.พลสันต์ โพธิ์ศรีทอง
สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ ศธ.

ผมมีความตั้งใจจะเป็นครู ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนชั้นประถมศึกษา เพราะมีความรักและศรัทธาในตัวครูที่สอนอบรมและดูแลเอาใจใส่ผมมาตลอด ตั้งแต่ชั้น ป. 1 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรืออาจจะเป็นเพราะผมไม่มีข้อมูลข่าวสารวิชาชีพอื่น เนื่องจากสมัยนั้นยังไม่มีกระแสข่าวและรุ่นพี่ ๆ มักนิยมสมัครสอบไปเรียนครูกันมาก แต่ก็มีบ้างที่ไปสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร - ตำรวจ ซึ่งผมเองก็ไม่ชอบ จึงไม่สนใจมากไปกว่าการเรียนเป็นครูผมจึงเลือกเรียนครูตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ปศ.ต้น) จนจบปริญญาตรี การศึกษบัณฑิต (กศ.บ.) ในช่วงหลังผมรักที่จะเรียนทางวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะเคมี ผมจึงได้เลือกเรียนวิชาเอกเคมีในระดับปริญญาตรีและเรียนเคมีโดยตรงในระดับปริญญาโททางวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สำหรับในระดับปริญญาเอก รายวิชาส่วนใหญ่จะเป็นเคมีและการศึกษาวิทยาศาสตร์ก็เพื่อที่จะออกมาเป็นครูวิทยาศาสตร์ ครูเคมี เมื่อจบปริญญาตรีผมมีโอกาสมุ่งออกไปทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม เพราะรับทุนจากบริษัทโรงปูนซิเมนต์และ ตอนจบปริญญาโททางเคมีก็มีผู้มาเสนอขอให้ไปทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมเคมีแต่ผมก็

ปฏิเสธโดยให้เหตุผลว่า ต้องการเรียนต่อไปในระดับปริญญาเอก แต่ความต้องการลึก ๆ คืออยากเป็นครูสอนหนังสือและเป็นข้าราชการในกระทรวงศึกษาธิการ

ผมเริ่มชีวิตครู โดยการเป็นอาจารย์สอนวิชาเคมีในคณะวิทยาศาสตร์ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาพระนคร (บางเขน) โดยสอนนักเรียนระดับปริญญาตรีในวิชาเอกโทเคมีจนถึง พ.ศ. 2516 ผมรู้สึกอึดอัด ในการทำงานที่ไม่มีการแก้ปัญหา และการสร้างสรรค์ผลงาน จึงขอย้ายออกมาอยู่วิทยาลัยครูเปิดใหม่ของกรมการฝึกหัดครู โดยรองอธิบดีในสมัยนั้น แนะนำว่าควรไปอยู่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ซึ่งเปิดรับนักศึกษาเป็นปีที่สองและยังขาดครูอาจารย์อีกมาก ยังขาดความพร้อมหลายด้าน ผมตอบรับและเดินทางไปสอนทันที

ณ ที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ผมไปสอนในภาคเรียนที่สองของปีการศึกษา 2516 และเป็นปีที่มีการเปลี่ยนแปลงหลาย ๆ อย่างอันเนื่องมาจากการเคลื่อนไหวเรียกร้องของนักศึกษาจากส่วนกลางที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ก็ได้รับผลกระทบเช่นเดียวกัน ผมทำงานด้วยใจมุ่งมั่น ทั้งการสอน การทำงาน ช่วยฝ่าย บริหาร การให้บริการวิชาการ แก่สังคมและชุมชน บังเอิญผมมีโอกาสดีที่มีเพื่อนฝูงน้อง ๆ และลูกศิษย์ที่จบจากวิทยาลัยวิชาการศึกษาพระนครซึ่งต่างก็มาเป็นอาจารย์ใหม่ในวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้ให้โอกาส ให้ความร่วมมือให้นำใจในการทำงานแก่ผม ผมจึงอาสาทำงานหลายอย่าง คิดสร้างสรรค์งานต่าง ๆ รวมทั้งได้แก้ปัญหาต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา จึงคิดว่าผมเกิดความสุขและมีความสุขจากการทำงานหนักที่บุรีรัมย์ ผมยังจำได้ว่านอกจากสอนวิชา วิทยาศาสตร์และวิชาเคมีอย่างหนักแล้ว ผมยังได้นำนักศึกษาปฏิบัติโครงการงานวิทยาศาสตร์ ทำผลิตผลจากห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์ออกมาใช้ เช่น แชมพู สบู่ กาว น้ำยาล้างจานขาม ผงขัดพื้น และอื่น ๆ อีกเป็นอันมากทำให้นักศึกษาสนใจมาก ทราบว่าลูกศิษย์รุ่นนั้นไปศึกษาต่อจนจบปริญญาเอกกันหลายคน สำหรับงานช่วยฝ่ายบริหารวิทยาลัยผมก็อาสาลงไปทำอยู่หลายหน้าที่ ตั้งแต่ผู้ช่วย ผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าสำนักงานอธิการ รองอธิการ ฝ่ายวิชาการ หัวหน้าโครงการและกรรมการอื่น ๆ อีกหลายงาน ทำให้ผมได้เรียนรู้งานต่าง ๆ มากมาย ได้รับ

ประสบการณ์ตรงและมีโอกาสฝึกฝนความชำนาญโดยเฉพาะ การแก้ปัญหา การบริหารจัดการกับปัญหาและงานที่ทำรวมทั้งฝึกการนำทฤษฎีและแนวคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ มาทดลองปฏิบัติ ผมจำได้ว่าเป็นช่วงที่ผมทำงานหนักอย่างมีความสุขที่สุดก็อยากจะบอกเพื่อน ๆ และน้อง ๆ ที่เป็นอาจารย์ในสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ในขณะนี้ว่าการที่ผมอาสาทำงานหนักทุกอย่างด้วยใจรักและมุ่งมั่น ด้วยความสุขและสนุกเปรียบเสมือนเป็นดอกไม้ชีวิตให้แก่ผมเป็นเหมือนจุดเกิดหรือจุดเริ่มต้นให้ผมได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่จะออกมาเผชิญชีวิตในสังคมภายนอกได้ ผมขอเรียนว่าผมได้รับโปรดเกล้าฯ ให้มาดำรงตำแหน่งอธิการวิทยาลัยครูกาญจนบุรีในช่วงปี 2524 - 2528 ก็เพราะการเรียนรู้จากการทำงานหนัก การสร้างสมประสบการณ์และได้ฝึกฝนความชำนาญในงานต่าง ๆ ที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์นี้เอง ซึ่งผมต้องขอขอบพระคุณผู้บริหารทุกคนตั้งแต่ท่านอาจารย์วิชา อุตศาสตร์ ท่านอาจารย์บัณฑิต วงษ์แก้ว ท่าน รศ.ดร.ทองคุณ หงส์พันธ์และเพื่อน ๆ อาจารย์ตลอดจนเจ้าหน้าที่และคณาฯ ทุกคนที่ได้ให้โอกาสผมในการทำงาน ทำให้ผมเรียนรู้ ฝึกฝน และพัฒนาตนเองจนเอาตัวรอดมาได้ถึงทุกวันนี้

สิ่งที่ผมได้รับจากการทำงานหนักที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ทำให้เกิด และมีคุณสมบัติ 3 ประการ คือ

1. ทำให้ผมเกิดการเรียนรู้และมีความสามารถทางสติปัญญา (Intelligence ability) ในการทำงานให้สำเร็จมากขึ้น
2. ทำให้ผมมีประสบการณ์ (Experience) นำมาใช้ในการแก้ปัญหา ในการสร้างสรรค์ผลงานและในการทำงานต่าง ๆ ให้เกิดผลดีและมีประสิทธิภาพ
3. ทำให้ผมเกิดความมั่นใจในงาน ที่ทำให้เกิดความชำนาญในงานที่ต้องรับผิดชอบ(expertise)ทำให้เกิดความเชื่อถือและศรัทธาในเพื่อนร่วมงาน

คุณสมบัติทั้ง 3 ประการที่กล่าวมาแล้ว ส่งผลให้การทำงานประสบความสำเร็จและบรรลุผลตามเป้าหมายเสมอ

เพราะทั้งสามสิ่งที่กล่าวแล้วนั้น จะช่วยให้เกิดสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. เป็นคนที่คิดกว้าง มองไกล ใฝ่รู้และสู้งาน
2. เป็นผู้นำ (ผู้บริหาร) ที่ “อ่านคนออก บอกคนได้ ใช้คนเป็น และเห็นอนาคต”
3. เป็นคนที่ทำงานโดยมีสติยึดมั่นไม่ตั้งอยู่ในความประมาท และไม่มี พดติกรรมสู่ความวิบัติ (Fatal Mistakes)
4. เป็นผู้ที่ให้ความสำคัญทั้งคนและระบบงาน โดยถือว่า “ระบบดี - คนดี ต้องดีแน่
ระบบดี - คนแย่ พอแก้ไข
ระบบแย่ - คนดี มีทางไป
ระบบแย่ - คนไม่เอาไหน บรรลัยเอ๋ย”
5. เป็นคนที่เชื่อมั่นว่า “ปัญหาทุกอย่างแก้ได้”

ด้วยการใช้ปัญญา ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญในการค้นหาคำตอบหรือวิจัยด้วยการประมวลความจริง สภาพความเป็นจริงทั้งหมด นำมากำหนดเป็น แนวทางในการแก้ไขปัญหาล่าสุดท้ายนี้ผมใคร่ขอเชิญชวนท่านทั้งหลายมาร่วมกันทำงานหนัก ๆ ให้มากขึ้น แล้วท่านจะได้พบกับความสุข ความสนุก จากงานที่ทำหาย งานที่จะสอนบทเรียนซึ่งเราไม่สามารถจะเรียนได้จากสถานศึกษาใด ๆ โดยเฉพาะงานที่ต้องทำในสังคมยุคโลกาภิวัตน์ด้วยแล้ว ผมคิดว่าเป็นงานที่ยากซับซ้อนมากขึ้นเป็นงานที่ต้องใช้สติปัญญาประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญมากกว่าเดิม จึงเป็นงานที่ทำหายให้เราทั้งหลายได้ลงไปทำ หากไม่ลงมือทำงานเสียแต่เดี๋ยวนี้ วันเวลาผ่านไป อายุมากขึ้นแล้วจะเสียโอกาสในการที่จะเรียนรู้เพื่อพัฒนาสติปัญญา จะเสียโอกาสในการสะสมประสบการณ์ที่จะเรียกกลับคืนไม่ได้และที่สำคัญ จะเสียโอกาสในการสร้างความชำนาญในการทำงานในวิชาชีพที่ตนรัก เริ่มเดี๋ยวนี้ ยังมีโอกาสครับ

“ผมเกิดความสุขและมีความสุขจากการทำงานหนักที่บุรีรัมย์ ผมยังจำได้ว่า นอกจากสอนวิชาวิทยาศาสตร์และวิชาเคมีอย่างหนักแล้ว ผมยังได้นำ นักศึกษาปฏิบัติโครงงานวิทยาศาสตร์ ทำผลิตภัณฑ์จากห้องปฏิบัติการ วิทยาศาสตร์ออกมาใช้ เช่น แขนงู สุนัข กาว น้ำยาล้างจานขาว ผงขัดชั้น และอื่น ๆ อีกเป็นอันมากทำให้นักศึกษาสนใจมาก ทราบว่าลูกศิษย์รุ่นนั้น ไปศึกษาต่อจนจบปริญญาเอกกันหลายคน”

อดีต...ที่ไม่เคยลืม

รศ.ประสิทธิ์ สุวรรณรักษ์ รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา

สถาบันแห่งนี้ไม่ใช่สถาบันแห่งแรกที่ผมได้เข้ามาทำงาน แต่ถือเป็นสถาบันที่ผมจะต้องรับราชการไปจนกว่าจะปลดเกษียณอายุ 25 ปีแห่งการก่อตั้งสถาบันฯ แต่เป็น 22 ปี 6 เดือน ของผมที่เข้ามาทำงานในสถาบันแห่งนี้ รุ่นผมที่บรรจุเข้ามาถือว่าเป็นรุ่นแรกของกรมการฝึกหัดครูที่มีการเก็บตัวเข้าค่าย เพื่อเตรียมตัวสำหรับการเข้ามาทำงานในวิทยาลัยครู เป็นรุ่นที่เรียกบรรจุในรอบที่สอง (รอบแรกเรียกบรรจุประมาณ 1 หรือ 2 คน ในแต่ละวิชาเอก)

ในรุ่นผมทางกรมฯ เรียกบรรจุเดือนมีนาคม 2517 เมื่อเรียกเข้ามาแล้ว ก็มีการเข้าค่ายเพื่ออบรมเตรียมตัวเข้ามาทำงานในวิทยาลัยครูต่าง ๆ ทั่วประเทศ โดยฝึกอบรมที่ วค. เพชรบุรีวิทยาลัยการณณ์ นอกจากนี้ยังต้องทำหน้าที่ในการตรวจสอบนักเรียนที่เข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยครูส่วนกลางด้วย อาจารย์ที่มาบรรจุวิทยาลัยครูบุรีรัมย์รุ่นผมมีหลายคนบางท่านก็ได้ย้ายไปรับราชการที่อื่น ที่ยังรับราชการอยู่ที่นี่ เช่น อ.แสงศิลป์, ผศ.รวิวรรณ, อ.กริ่ง, อ.จรัสศักดิ์ ที่ย้ายไปที่อื่นก็มี อ.เจริญ คงเย็น, อ.วัฒนา จันทรัมย์พร, อ.จินตนา, อ.อายุวัฒน์, อ.เรืองยศ, อ.จิตติพร ฯลฯ (ยังมีอีกหลายท่านแต่จำไม่ได้แล้ว ถ้าตกหล่นอย่างไร ขออภัยด้วย)

ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดบุรีรัมย์ผมยังไม่ชัดเจน แต่รู้ว่าเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ได้ยินคุ้นหูคือนักมวยคนหนึ่งชื่อ *บุรีรัมย์ สวมมิสิกัน* ผมคิดในใจว่าลูกผู้ชาย อยู่ที่ไหนก็ได้ ผมได้พยายามสอบถามอาจารย์รุ่นนั้นว่าใครบ้างที่บรรจุบุรีรัมย์ พอได้พบกับ อ.วัฒนา จันทรัมย์พร ซึ่งเป็นรุ่นพี่ และ อ.เจริญ คงเย็น ซึ่งเป็นคน อ.ระโนด จ.สงขลา โดย อ.วัฒนา ท่านเคยสอนอยู่ที่โคราช ร.ร.สุนาริ บอกว่าห่างจากโคราชไปประมาณร้อยกว่ากิโลเมตร และท่านมีเพื่อนฝูงอยู่ที่นั่นหลายคน เราก็เลยนัดหมายเพื่อเดินทางมาบุรีรัมย์ ตกลงกันว่า จะเดินทางในเช้า วันที่ 4 มิถุนายน 2517 เวลา 06.00 น. โดยขบวนรถเร็ว ให้มาพบกันที่สถานีรถไฟหัวลำโพง วันนั้นจำได้ว่าฝนตกหนักมาก ผมจับรถแท็กซี่จากที่

พักหัวกระเป่า 1 ใบ ด้วยสภาพเปียกปอน มาถึงหัวลำโพงเจอ อ.วัฒนา และ อ.เจริญ รออยู่ และอยู่ในสภาพเปียกปอนทั้งคู่

เราเดินทางโดยรถไฟมาจังหวัดบุรีรัมย์ประมาณ บ่ายโมงเศษ พอลงจากรถไฟก็ยืนแก้ ๆ กัง ๆ ไม่ทราบว่า จะไปทางไหนดี มีสารดีสามล้อคนหนึ่งถามว่า จะไปไหน เราบอกว่าไปวิทยาลัยครูคิดเงินเท่าไร สามล้อบอกว่า 10 บาท เราก็ตกลงไปแต่ได้พูดกับสามล้อว่าขอขึ้นนั่ง 3 คน (เพราะเราจะไม่นั่งคนละคันกลัวว่าสามล้อจะพาเตลิด) โดยให้ค่าบริการเพิ่มอีก 10 บาท รวมเป็นเงิน 20 บาท สามล้อก็ตกลง ผมเป็นคนตัวเล็กก็เลยต้องนั่งตัก อ.เจริญ สามล้อมาส่งเราที่ตึก 1 เราลงจากรถเจออาจารย์ท่านหนึ่ง (ผมจำไม่ได้แล้วว่าชื่ออะไร) ท่านถามว่าเป็นอาจารย์บรรจุใหม่ใช่ไหม เราตอบว่าใช่ ความจริงรุ่นนี้เข้ามาถึงตั้งแต่เมื่อวานแล้วสรุปแล้วเรามาถึงล่าสุดในรุ่นนี้ อาจารย์ท่านนั้นก็ถามว่าสามล้อคิดเงินเท่าไร เราบอกว่า 20 บาท อาจารย์หัวเราะแล้วบอกว่า ราคาสูงสุด 5 บาท เท่านั้นเอง เออโดนต้ม เสียแล้วเรา

พอมาถึงก็เข้าไปคารวะท่านผู้อำนวยการวิชา อุตศาสตร์ ท่านผู้อำนวยการถามว่า บรรจุวิชาเอกอะไร ผมบอกว่าเคมี อ.เจริญก็เคมี ส่วน อ.วัฒนา ฟิสิกส์ ท่านก็บอกว่าความจริงสาขาวิทยาศาสตร์เรามีเพียงพอ เอาอย่างนี้แล้วกัน ใน 3 คนนี้ให้เลือกลงหมวดวิชาวิทยาศาสตร์เพียงคนเดียว (สมัยนั้นเขาเรียกหมวดวิชาที่มีหมวดวิชาการศึกษา วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์) ท่านถามไปที่ อ.วัฒนา ก่อน อ. วัฒนา บอกให้ถามผมเพราะอายุน้อยกว่า ผมก็บอกให้ถาม อ.เจริญ เพราะอายุน้อยกว่าผม อ.เจริญ บอกว่าขอยุ่หมวดวิทย์ฯ ผมกับ อ.วัฒนา ก็ยุ่งซิ ท่านผู้อำนวยการก็บอกว่า 2 คนที่เหลือ ให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง คือ สอนวิชาการศึกษา หรือไม่ก็ออกนิเทศ เราสองคนต่างคนต่างเงิบท่านก็ถามย้ายอยู่จะเอาอย่างไร พูดก็พูดเถอะเราเองก็ไม่ค่อยถนัดนัก อ.วัฒนาและผมก็ขอต่อรองว่า ขอสอนคณิตศาสตร์ได้ไหม (เพราะ อ.วัฒนาเรียนเอกฟิสิกส์ โทคณิตฯ ส่วนผมเอกเคมี แต่สมัยสอน โรงเรียนอำนวยการศิลป์ธนบุรี ผมก็สอนทั้งเคมีและคณิตฯ ในระดับ ม.ปลาย) ท่านก็บอกว่าไม่ได้เต็มแล้ว ผมก็ขอต่อรองต่ออีกว่า ถ้าอย่างนั้น ขอสอนภูมิศาสตร์ได้ไหม เพราะผมเรียนเป็นวิชาโท ท่านก็บอกว่าเต็มเช่นกัน

ในที่สุดเมื่อไม่มีทางเลือก ผมก็ขอเลือกสอนวิชาการ

ในการเลือกสถานที่ที่จะไปสอน
กรณีของผมเหมือนจะเป็นข่าลือลิต
ไม่มีโอกาสเลือกจะต้องลงที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์เท่านั้น

ศึกษา ส่วน อ.วัฒนา ก็ทำนองเดียวกัน ท่านผู้อ่านครับเราสองคน เตรียมการสอนกันอย่างหนักเลย สมัยนั้นท่าน อ.เจนวิทย์ ผาสุข เป็นหัวหน้าหมวดวิชาการศึกษาและขณะเดียวกันก็เป็นหัวหน้าฝ่ายวิชาการด้วย หมวดวิชาการศึกษามีอยู่ไม่กี่คน ที่พอจำได้ก็มี ผศ.โสวัฒน์, ผศ.สงวน สหวงษ์, ผศ.สุกิจ, ดร.ไสว สดใส (ย้ายแล้ว) อ.ณรงค์ สารทัศนานันท์ (ย้ายแล้ว) อ.ชูชาติ (ย้ายแล้ว) อ.ทวีศักดิ์ (ย้ายแล้ว) ผมและอ.วัฒนา สอนอยู่หมวดวิชาการศึกษาได้ประมาณ 1 ปี ก็ย้ายเข้าหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ตามที่ได้บรรจุมา

ขณะที่กำลังฟังโอวาทจากท่านผู้อำนวยการ ท่านก็ให้คนไปตาม อ.ประวัตติ พื้นผา(นามสกุลเดิม) มาพบและมอบหมายให้ อ.ประวัตติ ช่วยจัดที่พักให้ (ขณะนั้น อ.ประวัตติเป็นหัวหน้าหอพักชาย 1 หรือหอพักชายชล) อ.ประวัตติ ให้เลือกห้องพักชั้น 2 ซึ่งมีอยู่ 3 ห้อง คือด้านใน 2 ห้องด้านนอก 1 ห้อง โดยให้พักห้องละ 2 คน ผมกับ อ.วัฒนา พักด้วยกันทางด้านทิศเหนือส่วน อ.เจริญ ด้านทิศใต้ อ.ประวัตติบอกว่า จะต้องอยู่ห้องละ 2 คน ตอนนี่ อ.เจริญ อยู่คนเดียวไปก่อนพรุ่งนี้อาจารย์รุ่นใหม่จะเดินทางมาและมากันมากด้วย ในวันรุ่งขึ้นตอนประมาณ 1 ทุ่ม ผม อ.วัฒนา และ อ.เจริญ นั่งคุยกันอยู่หลังหอพัก รถบัสก็เทียบจอดหลังหอ มีอาจารย์หลายท่านลงมาจากรถบัส อ.ประวัตติ และ อ.ไพฑูริย์ ชุมแวงวาปี (หน.หอชาย 2) ได้มายืนต้อนรับอาจารย์ใหม่ โดยให้ตกลงกันว่าใครจะอยู่หอไหน สรุปว่า หอชาย 1 ชั้น 2 ผศ.ประกิจ อยู่กับ อ.เจริญ ดร.จุมพล อยู่กับ อ.ทรงศักดิ์ นิธิปริษา ชั้น 3 อ.สิทธิ พันธุ อยู่กับ อ.อายุวัฒน์ (มาอยู่ก่อนแล้ว 1 วัน) อ.ไพฑูริย์ กฤษณ์เพ็ชร อยู่กับ อ.สง่า ส่วนอ.ประวัตติ หัวหน้าหออยู่คนเดียว ส่วนหอพักชาย 2 ก็มีอาจารย์หลายท่าน ที่จำได้คือ อ.แสงศิลป์ (มาก่อน 1 วันแล้ว) ดร.เฉลย อ.สุรศักดิ์ อ.เสริมเกียรติ อ.จรรยา (ย้ายแล้ว) อ.ศักดิ์ (ย้ายแล้ว) ส่วนอาจารย์ผู้หญิงก็แยกย้ายกันไปอยู่หอพักหญิง โดยสรุปทั้งรุ่นผมและรุ่นนี้มาถึงบุรีรัมย์ห่างกัน 1 - 2 วัน ก็กลายเป็นรุ่นเดียวกัน ซึ่งมีจำนวนมากที่สุดเกือบ 30 คน ประกอบด้วยวัยหนุ่ม-สาวเป็นส่วนใหญ่

ผม อ.วัฒนาและ อ.เจริญ ได้ตกลงกันว่า เราจะอยู่ที่นี้ไม่เกิน 1 ปี แล้วเราจะย้ายกลับภูมิลำเนา ผมและ อ.วัฒนา จะย้ายไปสุราษฎร์ธานี เพราะทราบว่าจะเปิดวิทยาลัยครูแห่งใหม่ที่นั่น ส่วน อ.เจริญจะย้ายกลับสงขลา แต่นั่นแหละยังไม่ทันข้ามปี ผมก็ย้ายเหมือนกัน แต่ย้ายจากหอพักมาอยู่บ้านพัก (สละโฮต) เพียงแค่ต้นปี 2518 เท่านั้น (เรียบร้อยโรงเรียนบุรีรัมย์) อ.วัฒนา ก็ย้ายกลับไปสุราษฎร์ธานีตามเจตนารมณ์ ส่วน อ.เจริญ ไปช่วยราชการที่สถาบันราชภัฏพระนคร แต่ยังเป็นคนบุรีรัมย์เพราะภรรยาอยู่ที่นี้

การดำรงชีวิตในหอพักสมัยนั้น อาจารย์ที่อยู่หอพัก

ต้องคอยควบคุมดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิด มีการรับประทานอาหารร่วมกัน เข้า กลางวัน เย็น ตอนเช้าตื่นตี 5 ควบคุม นักศึกษาร่วมกันพัฒนา ออกกำลังกาย อ.ประวัตติ หัวหน้าหอ จะมีการจัดเวรอาจารย์ในการควบคุมดูแล ผมมีเรื่องเล่าอยู่เรื่องหนึ่งคือ วันนั้นผมทำหน้าที่ที่จะต้องควบคุมดูแลนักศึกษาในตอนเช้า ผมเป่านกหวีดให้นักศึกษามารวมพลที่หน้าหอ ได้พูดคุยอบรมนักศึกษา แล้วผมได้บอกนักศึกษาว่า วันนี้เราจะมีกิจกรรมออกกำลังกาย เอาอย่างงี้ก็แล้วกัน นักศึกษาต้องการจะวิ่ง หรือฝึกกายบริหาร นักศึกษาพูดพร้อมกันว่า ต้องการจะวิ่ง ตกลงวิ่งก็วิ่ง ความเข้าใจของผมตอนนั้นก็คิดว่า จะวิ่งในบริเวณวิทยาลัย หรือที่สนามฟุตบอล ที่ไหนได้เขาก็กลับวิ่งออกทางประตูข้างสนามฟุตบอลออกไปข้างนอก ผมในฐานะผู้ควบคุมก็จำเป็นต้องคอยดูแล และวิ่งตามไปด้วย (คือถ้าวิ่งในบริเวณวิทยาลัยเราอาจจะคอยยืนดู หรือควบคุมอยู่ห่าง ๆ) นักศึกษาเลี้ยงช้างที่สามแยกโรงเรียนเทศบาล 1 แล้วตรงไปเรื่อย ผ่านหน้าโรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม ตรงไปโรงหนังเก่า เลี้ยวขวา ตรงไปผ่านตลาดสด เลี้ยวขวาผ่านสถานีตำรวจ ผ่านศาลากลาง แล้วเข้าวิทยาลัย ท่านครับเล่นเอาเหนื่อยเลย แต่ผมก็ต้องสู้ ไม่เช่นนั้นนักศึกษาจะหาว่าอาจารย์ไม่มีน้ำยาเราเองตอนอายุก็ยังไม่มาก ยังมีพลังกำลัง ดังนั้นการวิ่งขนาดนี้จึงไม่มีปัญหา ผมได้มาพูดคุยกับหัวหน้าหอพักคือ อ.ประวัตติ ท่านก็บอกว่า นักศึกษาต้องการจะทดสอบอาจารย์ใหม่ว่ามีกันแค่ไหน และจะได้รับการทดสอบแบบนี้หลายคน แต่ถ้าเราทำได้นักศึกษาจะให้การยอมรับเพิ่มขึ้น ต่อไปถ้าจะให้มีการวิ่ง ควรวิ่งในบริเวณดีกว่าแล้วเราคอยดูแล แต่ถ้าออกนอกบริเวณอาจารย์ผู้ควบคุมก็ต้องวิ่งตามคอยควบคุม

ครับ.....บันทึกจากความทรงจำในอดีตมันยังมีอีกมากมายเล่ากัน 1 ปีก็ไม่จบ ประสบการณ์ในอดีตตลอดระยะเวลา 22 ปี 6 เดือนของผม ณ สถาบันแห่งนี้ เป็นความประทับใจที่ผมจะไม่มีวันลืมเลือน สถาบันแห่งนี้ได้ให้อะไรแก่ผมและครอบครัวไว้มาก แล้วเราแหละจะทำอะไรให้แก่สถาบันแห่งนี้นี่คือสิ่งที่เราจะต้องคำนึงถึง

งานกิจการนักศึกษาของสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ จากอดีตสู่ปัจจุบัน

สุภาพ สมศรี รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา

นับ

ตั้งแต่เริ่มก่อตั้งวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ในปี 2514 และได้เปิดเรียนรุ่นแรกในปี 2515 เดิมทีเพียงงานกิจการนักศึกษา เป็นงานปกครอง ซึ่งจะมีผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่าย ปกครองทำหน้าที่ดูแลนักศึกษา แต่ในปัจจุบันงานกิจการนักศึกษาเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เป็นเรื่องที่ลึกซึ้ง เป็นงานที่ต้องใช้ทั้งศิลปะและทั้งศาสตร์ กลับมามองย้อนหลังสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ นับตั้งแต่เริ่มต้นที่ผู้เขียนได้ย้ายมารับราชการที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ในอดีต เมื่อปี 2521 ก็พอที่จะศึกษาข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับงานกิจการนักศึกษาของสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ได้พอสมควรเพื่อเป็นความทรงจำในอดีตที่ผ่านมา ในช่วงเหตุการณ์ในอดีต ช่วงเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 นักศึกษามีบทบาทมาก มีเหตุการณ์ที่ประท้วงหลายเรื่อง คณาจารย์ผู้รับผิดชอบก็ต้องทำงานกันอย่างหนัก โดยเฉพาะการโกนหัวประท้วงและเผาเก้าอี้ที่หอประชุมตลอดจนเหตุการณ์ที่นักศึกษาประท้วง จากนั้นได้ไปรวมกลุ่มกันที่บ้านบุมะค่า จำได้ว่าแกนนำนักศึกษาเก่า ๆ คือ นายพิทยา ภัคตินบุตร ปัจจุบันเป็นผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษาในอำเภอบ้านกรวด จ.บุรีรัมย์ และนายชันติ มณีราชกิจ ปัจจุบันเป็นผู้รับเหมาก่อสร้าง และเหตุการณ์ขัดแย้งกับนักศึกษาวิทยาลัยเกษตร ซึ่งรุนแรงพอสมควรมีการดักข่มทำร้าย และมีอาวุธปืน วัตถุระเบิดเข้ามาใช้ในการปะทะกันหลายครั้ง รถยนต์ของ ผศ.เที่ยง ด่วงบุตรศรี ถูกนักศึกษาวิทยาลัยเกษตรทำลาย ซึ่งน่าเห็นใจคณาจารย์ที่ทำหน้าที่ในช่วงนั้นต้องทำงานหนัก แกนนำนักศึกษาหรือผู้นำนักศึกษาแต่ก่อนเรียกว่าสโมสรมักศึกษา ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายปกครองคนแรก คือ อาจารย์บุญเกิด พิมพ์วรเมธากุล จากนั้นมีการเปลี่ยนแปลงเป็นรองอธิการ นับตั้งแต่ รองฯอายุวัฒน์ สว่างผล รองฯ ไสว สดใส รองฯประวัตินันท์ พินผาสุข รองฯวิศิษฐ์ นาจำปา รองฯประจักษ์ สมรรถการ อักษรกิจ รองฯเรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์ จนถึงผมในปัจจุบันการ

พัฒนางานกิจการนักศึกษาของสถาบันฯ ได้มีการพัฒนารูปแบบต่าง ๆ มาเป็นระยะ

ผมย้อนหลังในอดีตที่ผมได้มีส่วนในการทำงานคือ ปี 2521 เป็นต้นมา ทำหน้าที่อาจารย์ฝ่ายกิจกรรมนักศึกษาพร้อมกับหัวหน้าฝ่าย คือ ท่าน ผศ.ณรงค์ สาระทัศนานันท์ ซึ่งปัจจุบันท่านย้ายไปอยู่สถาบันราชภัฏเลย ช่วงนั้นการกีฬาของวิทยาลัยครูบุรีรัมย์โด่งดังมากโดยการนำของท่านอธิการบดีณัติ วงษ์แก้ว รองฯ ไสว สดใส เป็น รองฯ ฝ่ายกิจการนักศึกษา คุณสมาน เอกก้านตรง เป็นนายกองค์การบริหารนักศึกษา ซึ่งมีการเปิดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีเป็นปีแรก ปีถัดมานายกองค์การบริหารนักศึกษา คืออาจารย์วุฒิมพงษ์ คงเสนา ปัจจุบันเป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม ในช่วงนั้นสถาบันฯได้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในระดับชาติร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ ในส่วนกลางและได้รับรางวัลชนะเลิศหลายรายการ เช่น รักบี้ 7 คน กรีฑาอุดมศึกษา และที่โด่งดังที่สุดนักศึกษาของเราได้รับเหรียญทองกีฬา เอเชียนเกมส์ จากมวยสากลสมัครเล่น คือ นายศิริ สุปัญญา ปัจจุบันเป็นอาจารย์วิทยาลัยพลศึกษาอุดรธานี การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของนักศึกษาได้เข้าร่วมกับหน่วยงานภายนอกหลายกิจกรรม และได้รับความร่วมมือจากทุก ๆ ฝ่ายด้วยดี

นักศึกษาหอพักในอดีตจะแตกต่างจากปัจจุบันมาก กิจกรรมของนักศึกษาหอพักจะมีตลอด มีการทำงานร่วมกัน รับประทานอาหารร่วมกันที่โรงอาหาร

รองฯ ท่านอื่น ๆ ที่ผมได้กล่าวนามมาข้างต้น ก็ได้ทำงานกับนายกองค์การบริหารนักศึกษาแต่ละคน ซึ่งมีรสชาติแตกต่างกันออกไป ในแต่ละยุคแต่ละสมัย เหตุการณ์ความทรงจำต่างๆ ที่ผมได้มีส่วนร่วมในการทำงาน ถ้าจะนำมา กล่าวถึงในที่นี้ ตั้งแต่อดีตจนถึง ปัจจุบันคงเขียนได้ 1 เล่มใหญ่ ๆ จึงขอยุติเฉพาะในส่วนที่สำคัญ ๆ ยุคหนึ่งที่ผมจำได้ไม่ลืมก็คือ **ยุครองฯ ประวัติ พันผาสุข** กรณีนักศึกษาขึ้นรถไฟฟรีไปกรุงเทพฯ ร่วมชุมนุมประท้วงเรียกร้องลดค่าหน่วยกิตซึ่งแต่ละวิทยาลัยก็ได้เฉลี่ยกันจ่ายทุกสถาบันฯ โดยทั่วหน้า **ยุครองฯ วิศิษฐ์ นาจำปา** ซึ่งจะเข้าสู่ยุค รองฯ ประจักษ์ สมรรถการอักษรกิจ ก็มีการเผาโรงศพประท้วง **ยุครองฯ ประจักษ์** ก็มีการเดินขบวนของกลุ่มนักศึกษาเข้าพบผู้บริหาร เพื่อเจรจาความขัดแย้งการรับน้องใหม่ ยุครองฯ เรื่องศักดิ์ ก็มีคตินายกฯ ยิ่งประธานโปรแกรมวิชา ซึ่งสถาบันฯ ก็พยายามแก้ไขปัญหาดัง ๆ ได้ด้วยดี

ความทรงจำในอดีตที่น่าจะกลับมาอีกในปัจจุบัน ก็คือนักศึกษาหอพักในอดีตจะแตกต่างจากปัจจุบันมาก กิจกรรมของนักศึกษาหอพักจะมีตลอด มีการทำงานร่วมกัน รับ

อาจารย์ที่ปรึกษา
มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง ต่อนักศึกษาในการใช้ชีวิตการศึกษาในสถาบันฯ

ประทานอาหารร่วมกันที่โรงอาหารเพราะนักศึกษาหอพักจะต้องจ่ายค่าอาหาร

ด้วย ซึ่งทางวิทยาลัยฯ จัดให้อาจารย์หอพักหนุ่มๆ สาวๆ ควบคุมดูแลหอพักเป็นอาจารย์ประจำหอพัก และรับประทานอาหารฟรี ร่วมกับนักศึกษา ผมอยากให้เห็นบรรยากาศของนักศึกษาหอพักกลับมาอีกเหมือนในอดีตที่ผ่านมา การบริหารงานกิจการนักศึกษา ได้มีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการไปตามความเปลี่ยนแปลงของหลักสูตรการเรียนการสอน และความเจริญของบ้านเมือง

การเปลี่ยนแปลงของการบริหารงานกิจการศึกษามาเริ่มเป็นระบบอย่างจริงจังใน ปี 2531 ซึ่งผมได้มีส่วนร่วมในการจัดทำแผนพัฒนางานกิจการนักศึกษาของกรมการฝึกหัดครูร่วมกับคณะกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งจากทั่วประเทศ ตอนนั้นผมทำหน้าที่หัวหน้าสำนักกิจการนักศึกษา การบริหาร

งานเริ่มโครงสร้างของหน่วยงานอย่างชัดเจน มีการจัดระบบงานอาจารย์ที่ปรึกษา มีระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับงานกิจการนักศึกษาหลายฉบับ และเริ่มกระจายงานไปยังคณะวิชาต่างๆ รวมทั้งการจัดสรรงบประมาณค่ากิจกรรมนักศึกษา ไปยังองค์กรต่าง ๆ ของนักศึกษาเพื่อให้การดำเนินงานมีการคล่องตัว

ยิ่งขึ้น พอมาปี 2536 ก็เริ่มมีองค์การบริหารนักศึกษา กศ.บป. เพื่อดำเนินงานด้านกิจกรรมนักศึกษา กศ.บป. ทั้ง 2 ศูนย์ นายกองค์การคนแรกคือคุณวุฒิมพงษ์ เหลืองอุดมชัย อดีต ส.ส.จังหวัดบุรีรัมย์ แต่ถ้าจะพูดถึงความสำเร็จของงานแล้ว ไม่เป็นที่น่าพอใจนัก เพราะข้อจำกัดหลายประการและนับตั้งแต่ปี 2538 พ.ร.บ.สถาบันราชภัฏฯ ได้ประกาศใช้อย่างสมบูรณ์ แบบการพัฒนางานกิจการนักศึกษาของสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ จะต้องก้าวไปข้างหน้าอย่างมีจุดหมาย ซึ่งผมได้เสนอแนวทางให้กับผู้อำนวยการสำนักกิจการนักศึกษา เพื่อให้งานสำนักกิจการนักศึกษาของสถาบันฯ ดำเนินไปได้ด้วยดีและมีประสิทธิภาพ จึงขอความร่วมมือจากคณาจารย์บุคลากรทุกฝ่ายได้ช่วยกัน งานกิจการนักศึกษาจะเกี่ยวข้องกัคณาจารย์ทุก ๆ ท่านอยู่โดยตลอด นักศึกษาสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ยังต้องการความช่วยเหลือและการให้คำแนะนำจากทุก ๆ ฝ่ายหลาย ๆ ด้าน เพื่อจะได้พัฒนาตนเองเป็นพลเมืองดีของประเทศต่อไป

สำนักกิจการนักศึกษาถือปณิธานไว้ว่า นักศึกษาสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์จะต้องเป็นคนเก่ง คนดี มีคุณธรรม เคารพกฎระเบียบ มีวินัยในตนเอง มีสัมมาคารวะ กล้าคิด กล้าทำ ร่วมกิจกรรมตามความเหมาะสมแก่ตนเอง และทางสำนักกิจการนักศึกษาจะจัดบริการและสวัสดิการให้กับนักศึกษาอย่างทั่วถึง เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจแก่นักศึกษาอันเป็นการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาในอนาคตต่อไป

งานกิจการนักศึกษา จะเกี่ยวข้องกับคณาจารย์ทุก ๆ ท่านอยู่โดยตลอด นักศึกษาสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ยังต้องการความช่วยเหลือ และการให้คำแนะนำจากทุก ๆ ฝ่ายหลาย ๆ ด้านเพื่อจะได้พัฒนาตนเองเป็น พลเมืองดีของประเทศต่อไป

25 ปี วิทยาลัยสู่สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์

ยศ.น้อย สุปิงคลัด

พุทธศักราช 2514 รัฐบาลจอมพลถนอม กิตติขจร อนุมัติให้สร้างวิทยาลัยครู ในส่วนภูมิภาคเพิ่มอีก 3 แห่ง คือ วิทยาลัยครูลำปาง วิทยาลัยครูภูเก็ตและวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ อีกสองปีต่อมาก็เพิ่มอีก 7 แห่ง ภายใต้โครงการเงินกู้ คือ วิทยาลัยครูเชียงราย ลำปาง กำแพงเพชร เพชรบูรณ์ สุราษฎร์ธานี สุรินทร์ เลย และจันทบุรี (รำไพพรรณี)

การกำเนิดวิทยาลัยครู 10 แห่ง ข้างต้นเป็นการแก้ปัญหา การขาดแคลนครู อันเนื่องมาจากอัตราการเพิ่มประชากร ช่วง 2509-2514 นั้นสูงมาก ตกปีละประมาณ 1.2 ล้านคน ดังนั้นวิทยาลัยครูทั่วประเทศทั้ง 36 แห่ง ก็ระดมกันเปิดสอน ทั้งภาคปกติและภาคค่ำในระดับ ป.กศ.ต้น และ ป.กศ.ชั้นสูง และสอนระดับปริญญาตรีตาม พ.ร.บ. 2517 เมื่อมี พ.ร.บ. 2527 จึงสามารถเปิดสอนวิชาการอื่นนอกเหนือวิชาชีพครู

การเปลี่ยนแปลงของสถาบันการศึกษาสังกัดกรมการ ฝึกหัดครู มีให้เห็นอย่างต่อเนื่อง หลังจากใช้ พ.ร.บ. 2527 เพียง 2 ปี คือ 2529 ก็เริ่มเคลื่อนไหวให้มี พ.ร.บ.ใหม่ ที่สหวิทยาลัยอีสานใต้ นครราชสีมา โดยการพบปะกันของ คณาจารย์จากสหวิทยาลัยอีสานเหนือกับชาวสหวิทยาลัย อีสานใต้ มีการเผยแพร่แนวความคิดไปยังสหวิทยาลัยทั่วประเทศ จนมีการจัดตั้งคณะทำงานเพื่อพัฒนาสหวิทยาลัย (ค.พ.ส.) ขึ้น คณะทำงานชุดนี้มีสมาชิก 18 คนโดยมี ผศ.น้อย สุปิงคลัด เป็นประธาน และ ดร.ทศพล อารินิจ เป็นเลขานุการ

ค.พ.ส.ทำงานนอกระบบราชการ แต่ได้รับการสนับสนุน จากสหวิทยาลัยทั้ง 8 ในเรื่องงบประมาณ และสถานที่ประชุม นอกจากนี้นักคิดที่สำคัญ เช่น น.พ.ประเวศ วะสี ศ.เสน่ห์ จามริก ก็ให้ข้อเสนอแนะให้การสนับสนุนเพื่อผลักดันให้ วิทยาลัยครูเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่น ดังนั้นคำว่า **เพื่อพัฒนาท้องถิ่น** จึงปรากฏใน พ.ร.บ.สถาบันราชภัฏ

ค.พ.ส.ทำงานติดต่อกันมาตั้งแต่ 2530-2534 ได้พบปะ กับกรมการการศึกษา พบรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง ศึกษาธิการ พบทีมที่ปรึกษาบ้านพิษณุโลกและจัดประชุม สัมมนาครั้งหลังสุดที่ลำปาง โดย ฯพณฯ นายชาติชาย ให้ เกียรติไปเป็นประธาน แต่ พ.ร.บ.สหวิทยาลัยก็ยังไม่ผ่านสภา

เมื่อ ค.พ.ส. แปรสภาพเข้าสู่ระบบราชการ โดยคำสั่ง ของอธิบดีสุวรรณ จันทน์สม รัฐบาลเปลี่ยนบุคคลเปลี่ยน พ.ร.บ. ก็เปลี่ยนชื่อไปตามนามพระราชทาน คือ พ.ร.บ.สถาบันราชภัฏ

อันถือว่าเป็นมงคลยิ่งแก่ชาวฝึกหัดครูทั้งมวล

ผมพินความหลังเพื่อให้เห็นระยะเวลาและเส้นทาง เดินของวิทยาลัยตาม พ.ร.บ. 2527 สู่ พ.ร.บ.สถาบันราชภัฏนั้น คดเคี้ยว ยอกย้อน ยาวนาน ตั้งแต่สมัย ดร.สายหยุด จำปาทอง อาจารย์สุวรรณ จันทน์สม และมาสำเร็จเอาสมัย ดร.นิเชต สุทรพิทักษ์ เป็นอธิบดี และท่านเป็นเลขาธิการสภาสถาบัน ราชภัฏคนแรกด้วย

ยุคบุกเบิก

สำหรับวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ที่เริ่มลงมือในปี 2514 นั้นกว่าจะได้สถานที่ก่อสร้าง กว่าจะได้วิทยาลัยครูมีผู้อยู่ เบื้องหลังที่เราจำต้องจารึกไว้อย่างน้อย 3 ท่าน คือ ท่านผู้ว่า สุรวุฒิ บุญญานุสาสน์ ท่านรองอธิบดีสมพงษ์ ศิริเจริญ (ทั้ง 2 ท่านถึงแก่อนิจกรรมแล้ว) และ ส.ส.ชัย ชิดชอบ สำหรับ ส.ส.ชัย ชิดชอบนั้น ยังช่วยแปรญัตติงบประมาณสร้างหอวัฒนธรรม อีสานใต้ เป็นงบประมาณผูกพัน 3 ปี

ท่านอาจารย์วิชา อุตศาสตร์ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ และอธิการคนแรกพร้อมคณะ อาทิ ดร.พลคำปึงส์ อาจารย์ณรงค์ วิชาเทพ อาจารย์เจนวิทย์ ผาสุข และพนักงานขับรถ คนงานอีกจำนวนหนึ่ง มาร่วมวางผังก่อสร้าง เปลี่ยนสนามกีฬาสนามบิน เป็นสถานศึกษาระดับสูงในจังหวัด โดยยึดอาคารร้านสหกรณ์เป็นศูนย์อำนวยการ

ต้นปี 2515 คณาจารย์หนุ่มสาวร่างเพรียวลม ไม่สม ส่วนเหมือนขณะนี้(บางคน) ทอยกันมา รวมแล้วประมาณ 44 ท่าน เป็นใครบ้างโปรดยกมือขึ้น

ต้นเดือนมิถุนายน 2515 เริ่มเรียนภายใต้ความไม่พร้อมของอาคาร น้ำ ไฟ รวมทั้งเครื่องมือ อุปกรณ์ แต่หัวใจ ของคณาจารย์นะเกินร้อย อาคารฝึกงานไม้ใช้เรียน 6 ห้อง อาจารย์ท่านใดเสียงดัง มีมุขตลก ผู้สอนข้างเคียงก็ไปกิน ภาค ค่ำ ฮา.ฮิว.ติง เป็นเสียงคุ้นหู โดยเฉพาะตอนไฟดับเป็นประจำ

2515-2519 สมัยท่านอาจารย์วิชานั้น เป็นช่วงที่ คณาจารย์กำลังสนุกกับงาน กำลังเรียนรู้งาน และมีการสอน งานกันอย่างใกล้ชิด กิจกรรมทุกอย่างเป็นของทุกคน งาน พัฒนาอาคารสถานที่ งานกีฬา งานบุญ งานประเพณี และหลายคนกำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความรัก

2516 ประชาธิปไตยเบ่งบาน การประท้วงการเดินขบวนมีทุกวัน กระแสประชาธิปไตยดังกล่าวก็นำมาถึงวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ นักศึกษาภาคค่ำประท้วง ทว่าอาจารย์ไม่เป็นธรรม อธิการวิชาให้นักศึกษาเปิดโฮตปาร์คหน้าอาคาร 1 ก็ไม่มีอะไรหรอก เด็กบอกว่า เหวง ที่จังหวัดอื่นเขาเป็นชาวคริสต์ คริสต์จะเจียบได้อย่างไร เป็นเงินไป

ตุลาคม 2519 เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่เรียกว่าชวาพิฆาตชาย ท่านอธิการวิชา ถูกคำสั่งย้าย 24 ชั่วโมงเรื่องมีอยู่ว่า ภาควิชาศิลปศึกษาจัดสัมมนา โดยจะเชิญท่านอาจารย์อารี สุทธิพันธ์ มาเป็นวิทยากร เท่านั้นแหละครับ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (ดร.ภิญโญ สาร)สั่งอธิบดีจรรยา มิลินทร์ ให้ย้ายอธิการโดยด่วน

ท่านอธิการเรียกผมเข้าไปพบที่ห้องทำงาน เย็นมากแล้ว พร้อมเล่าเรื่องให้ฟังด้วยใบหน้าแววตาที่สะท้อนใจยิ่ง ท่านบอกผมว่า ท่านอนุมัติให้จัด ท่านต้องรับผิดชอบ ผมเลยเชิญอาจารย์วิสุทธิ เข้าพบท่านอธิการและเล่ารายละเอียดให้ฟัง อาจารย์วิสุทธิก็แสดงความกล้าหาญบอกอธิการว่าของจัดสัมมนา แต่อธิการวิชาก็ต้องย้ายไปรับตำแหน่งอธิการวิทยาลัยครูบุรีรัมย์

บุรุษร่างใหญ่ซบรดคันเล็ก จากเหนือสุด แดนสยาม ถึงวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ยามค่ำ ของปลายเดือน พฤศจิกายน 2519 และเข้าหอประชุมเพื่อร่วมงานเลี้ยงส่งเลี้ยงรับ พร้อมรับช่วงงานทั้งปวงจากกระบี่มือหนึ่ง ผู้บุกเบิก

ท่านอธิการ บัณฑิต วงษ์แก้ว อธิการลูกทุ่งมุ่งงานกีฬา งานศิลปะ ช่วงเปิดสอนปริญญาตรี เปิดสอน อ.ค.ป. ทั้งที่บุรีรัมย์และร้อยเอ็ด โดยใช้โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัยเป็นศูนย์ในสมัยที่มีผู้อำนวยการชื่อ มาโนช ปานโต และท่านศักดิ์ อ้อพงษ์ เป็นพ่อเมือง นับจากปี 2523 ถึง 2539 สิบหกปีที่คณาจารย์ต้องรับการระอันทันทีนี้ ผมเชื่อว่าภารกิจประจำศูนย์ร้อยเอ็ดได้สร้างประโยชน์ สร้างโอกาสให้แก่ชาวร้อยเอ็ดมหาศาล คิดถึงตรงนี้ความเหน็ดเหนื่อยของเราคงจะหายไป

เรามีอาจารย์เพิ่มขึ้นจากไม่ถึง 50 ก็กลายเป็นร้อย อาจารย์หลายท่านจับคู่เพื่ออยู่บ้านหลังเดียวกัน (ประหยัดบ้าน)

งานกีฬา กำลังเด่นดัง นักกีฬาทีมชาติหลายคนแจ่งเกิดที่นี่ งานศิลปะก็ค้ำรางวัล ระดับภาค

และมีโอกาสส่งเข้าประกวดระดับประเทศหลายต่อหลายครั้ง ประปาภายในก็เริ่มในยุคอธิการบัณฑิต ดังซีเมนต์หลังอาคาร 1 อาคาร 5 อาคาร 6 เป็นอนุสรณ์แสดงถึงความพยายามหาน้ำมาใช้ในอาคารเรียน

ยุคพัฒนา

ครั้ง ดร.ทองคุณ หงส์พันธ์ มารับหน้าที่ต่อภายหลังที่อธิการบัณฑิต ไปศึกษาต่อได้ไม่นาน ช่วงอธิการท่านที่ 3 งานริเริ่ม สร้างสรรค์ก็เกิดขึ้นอีกมา มีการต่อเติมเสริมแต่งประแบ่งให้บริเวณต่าง ๆ คูตี่ขึ้น ห้องประชุม 200 ปี การพัฒนาหลักสูตรสาขาวิชาการอื่นจำนวนมากเริ่มที่นี้สมัยนี้ งานก่อสร้างหอวัฒนธรรมก็จุดประกายเป็นแผนแม่บท มีแบบแปลนอาคารและก่อสร้างโคปุระ การแสดงของภาควิชา นาฏศิลป์ก็เพิ่มการแสดงพื้นบ้านอีสานใต้ ประดิษฐ์ทำรำ รวมทั้งการอนุรักษ์ศิลปพื้นบ้านอีกด้วย

อีกด้านที่เด่นก็คือ การพัฒนาชุมชน หมู่บ้านสระกอไทร มีสี่สันเป็นหมู่บ้านพัฒนาปลอดอบายมุข จนอาจารย์เฉลิมพล พันธุ์มุง อาจารย์ใหญ่นักพัฒนา ได้รับปริญญา ศศ.บ. กิตติมศักดิ์ สาขาพัฒนาชุมชน คนแรกของวิทยาลัยครูบุรีรัมย์

ตัวท่านอธิการทองคุณ เองก็ได้เป็นผู้บริหารดีเด่นของครุสภา

ไม้สี่ รุ่งทางตรงจากสุรินทร์มาบุรีรัมย์ แทนอธิการทองคุณ ซึ่งขยับไปนครราชสีมา ท่านอธิการไพฑูรย์ เจริญพันธุ์วงศ์

ยุคอธิการไพฑูรย์ ก็เสริมงานอธิการท่านก่อน ๆ ให้มากขึ้น พยายามที่จะเติมจุดแห่งจุดเว้าที่ยังไม่ได้ดำเนินการ มีการปรับปรุงห้องสมุด จัดห้องค้นคว้า และเขียนตำราปลูก ระดม เสริมกำลังใจให้อาจารย์ผลิตผลงานวิชาการ ผลก็คือ อาจารย์วิทยาลัยครูบุรีรัมย์มีตำแหน่งทางวิชาการมากที่สุด

เมื่อเทียบกับวิทยาลัยครูทั่วไป แม้ท่านย้ายไปมหาสารคามแล้ว ก็ยังเป็นฐะติดตาม สอบถามและแจ้งให้อาจารย์ที่บุรีรัมย์ ทราบความคืบหน้าของการพิจารณาผลงานอยู่อย่างสม่ำเสมอ ขอบพระคุณอย่างยิ่ง

การสร้างหอวัฒนธรรมที่ยังไม่แล้วเสร็จ อธิการ โทษุรักษ์ก็สานต่อขยายความคิด ขอกการสนับสนุนจากแหล่งเงิน ได้โคปุระเพิ่มอีก 1 หลัง มี พิธีเบิกพระเนตรพระประจำ สถาบันโดยสมเด็จพระสังฆราชองค์ปัจจุบันสร้างความเป็นสิริมงคลแก่บุคลากรทุกรุ่นของสถาบัน

ช่วง 2 ปีช่วงเร็วเหลือเกินท่านขยับกลับไปถิ่นเดิมคือ มหาสารคาม รศ.วันชัย วัฒนกุล จากวิทยาลัยครูเทพสตรี ก็มารับช่วงงานแทน งานทุกอย่างของสถาบันก็ดำเนินต่อไป ทุกคนก็พยายามทำหน้าที่ของตนด้วยความรัก ความปรารถนาดีต่อสถาบัน หลัง 2 ปีท่านอธิการวันชัยก็เคลื่อนไป เพชรบูรณ์

รศ.ดร.ประหยัด ลักษณะงาม จากนครศรีธรรมราช มาเป็นอธิการบดี คนที่ 6 ช่วง 4 ปี ที่ท่านอยู่บริหารงาน งานสร้างหอวัฒนธรรมแล้วเสร็จจนสามารถเปิดเป็นทางการได้ใน วันที่ 16 เมษายน 2536 โดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เสด็จเป็นองค์ประธาน ครับเป็นความภาคภูมิใจของชาว วิทยาลัยครู และพสกนิกรชาวบุรีรัมย์ โดยถ้วนหน้า

2537 ราชภัฏบุรีรัมย์ ก็ได้บุคคลภายในชั้นเป็น อธิการบดี เป็นผู้บริหารคนที่ 7 ผศ.ดร.ปราโมทย์ เบญจกาญจน์ ซึ่งชาวเราภาคภูมิใจ

ผมท้าวความเรื่องราวในอดีตในมุมที่ได้สัมผัสและ เกี่ยวข้องมากน้อยตามโอกาส โดยเจตนาจะบอกกล่าวอดีตที่ ยาวนานถึง 25 ปี จากวิทยาลัยครูที่สอนตั้งแต่ ป.ศ.ต้น จนเป็นสถาบันราชภัฏที่สามารถเปิดสอนได้ถึงปริญญาเอก ว่า อธิการ อธิการบดี คณาจารย์ นักการภารโรง เจ้าหน้าที่ทุก ฝ่ายและนักศึกษาทุกคนทุ่มเทแรงกายแรงใจ พลิกผืนดินโล่ง ๆ กลายเป็นป่าในเมือง และอาคารมากมายเช่นทุกวันนี้ได้

เพราะความรักโดยแท้ทุกคนรักแผ่นดินนี้ สถาบันนี้ทุกคน ห่วงแทน และมุ่งหวังที่จะให้สถาบันนี้รับใช้ชาวบุรีรัมย์และ จังหวัดใกล้เคียงให้ดีที่สุด ฉะนั้นแม้ทางจะขรุขระมีหล่มตม หรือบางช่วงจังหวะก็มีพายุและลมแรง เราก็กัดฟันประคับ ประคองจนถึงวันนี้วันที่เราได้ร่วมฉลองครบ 25 ปี

อนาคตของสถาบันจะเป็นอย่างไร เราจะผลักดัน ให้ไปทิศทางใดไปไกลแค่ไหน สูงเพียงใด นั้นเป็นสิ่งที่ทุกคน จะต้องร่วมกันหาคำตอบคือ หัววัดอุปประสงค์และเป้าหมายให้ ชัดเจน โดยเฉพาะเราจะต้องศึกษาพ.ร.บ.สถาบันราชภัฏ 2538 ให้แตกทุกบรรทัด ทั้งนี้เพราะกรอบงานที่ชัดเจนอยู่ที่นั่น

ประการถัดมา เราคงจะต้องยอมรับในศักยภาพของ เราเอง ยอมรับเพื่อนร่วมงาน ยอมรับในความรู้ความสามารถ ยอมรับในความแตกต่างซึ่งกันและกัน ยอมรับในตำแหน่ง และหน้าที่ที่แต่ละคนรับผิดชอบการทำงานร่วมกันจะปฏิเสธ สิ่งนี้คงยาก เพราะการยอมรับกันนั้น เป็นการให้เกียรติกัน นั้นเอง ครับเราควรจะต้องให้เกียรติกันและนับถือตนเอง ประการสุดท้ายเราคงจะต้องประนีประนอม รอมชอมกัน อภัยกัน บรรยากาศการทำงานเป็นกันเอง เราชาวสถาบัน ราชภัฏบุรีรัมย์ก็ทำงานอย่างสนุกและมีความสุขกับการทำงาน

ทั้งนี้จะเป็นได้ดังที่วามาก็ต่อเมื่อเราทุกคนมิใช่เด็ก ในร่างผู้ใหญ่

ขอให้ชาวสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ทุกคน จงประสบโชคดี มีความก้าวหน้า ฐานะมันคงโดยทั่วกัน

“อธิการ อธิการบดี คณาจารย์ นักการภารโรง เจ้าหน้าที่ ทุกฝ่ายและนักศึกษาทุกคนทุ่มเทแรงกายแรงใจ พลิกผืนดินโล่ง ๆ กลายเป็นป่าในเมือง และอาคาร มากมายเช่นทุกวันนี้ได้ เพราะความรักโดยแท้”

“อนาคตของสถาบันจะเป็นอย่างไร เราจะผลักดันให้ ไปในทิศทางใด ไปไกลแค่ไหน สูงเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับ ทุกคนจะร่วมกันหาคำตอบ”

วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ สถาบันที่ผมภูมิใจ

ศ. สงวน สหวงษ์

ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร

ความใฝ่ฝันอยากอยู่วิทยาลัยครู

ผมเริ่มเข้ารับราชการครูครั้งแรกที่โรงเรียนประถมศึกษาอำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี เมื่อปี พ.ศ. 2511 ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นที่ผมเข้าสู่อาชีพครู

สิ่งที่ผมได้พบในฉากแรกของชีวิตครู คือความขาดแคลน ความไม่พร้อมในสิ่งที่จำเป็นสำหรับการจัดการศึกษาในโรงเรียน และที่เห็นว่าแย่ที่สุดคือสวัสดิการที่จัดให้แก่ครู ขาดบ้านพัก ที่มีอยู่บ้างก็ไม่สมบูรณ์ มีแต่บ้านห้องน้ำ ห้องส้วม ก็ต้องไปใช้ร่วมกับเด็กที่อาคารเรียน อันที่จริงก็เป็นเรื่องธรรมดาของโรงเรียนประถมในยุคนั้น

ความไม่แน่ใจว่าตนเองจะเป็นครูอยู่ที่นี้ได้นานหรือไม่เริ่มเกิดขึ้นประกอประกบกับได้ประสบกับความกดดันจากสภาพชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่ ซึ่งเป็นชุมชนที่เศรษฐกิจดีประชาชนร่ำรวย ความสนใจที่จะร่วมมือกับทางโรงเรียนจะมีน้อย ความเป็นครูมักจะไม่มีความหมายเท่าไร

วันหนึ่งมีข่าวดีจากเพื่อนมาบอกว่า กรมการฝึกหัดครูเขาเปิดรับอาจารย์ที่จะไปสอนตามวิทยาลัยครูต่าง ๆ พร้อมกับอธิบายสรรพคุณของวิทยาลัยครูให้ฟัง สรุปแล้วดีทุกอย่าง แถมยังเป็นอุดมศึกษาย่อมจะดีกว่าที่เราอยู่ที่นี้เป็นแน่

ขณะนั้นวิทยาลัยครูกำลังเนื้อหอมเรียกว่าบูมสุด ๆ ใคร ๆ ก็อยากไปเป็นอาจารย์วิทยาลัยครู ไม่ว่าผู้ยังไม่ได้สอบ

บรรจุ ผู้ที่เป็นครูอยู่แล้ว เป็นศึกษานิเทศก์ เป็นศึกษาธิการ อำเภอต่างก็ปรารถนาทั้งนั้น สอบถามว่ามีแรงจูงใจอะไรถึงคิดกันเช่นนั้น ปรากฏว่าทุกคนอยากไปชุดทองที่วิทยาลัยครูทองมาจากไหน มาจากที่วิทยาลัยครูได้ปรับบทบาทของตนตามนโยบายของรัฐบาลที่ให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันรองรับความต้องการของนักเรียนที่อยากจะเรียนต่อระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีอยู่จำนวนมากในเวลานั้น และให้วิทยาลัยครูได้เร่งผลิตครูที่กำลังขาดแคลนอย่างมาก ประกอบกับสถาบันอุดมศึกษาก็มีอยู่จำนวนน้อย วิทยาลัยครูทุกแห่งจึงเปิดรับนักศึกษาเป็นการใหญ่ เปิดสอนทั้งภาคกลางวัน และภาคค่ำ(ภาคพิเศษ) และรัฐบาลก็มี นโยบายให้จัดตั้งวิทยาลัยครูเพิ่มขึ้นตามจังหวัดต่างๆ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์เป็น 1 ใน 3 แห่งของวิทยาลัยครูใหม่ชุดแรก ซึ่งอีก 2 แห่งตั้งที่ภูเก็ตและลำปาง

เมื่อต้องรับนักศึกษาจำนวนมากและสร้างวิทยาลัยครูเพิ่มขึ้นก็ต้องรับอาจารย์ให้เพียงพอจึงเป็นโอกาสของผู้สนใจที่จะเป็นอาจารย์ แต่สิ่งที่จะปฏิเสธไม่ได้อย่างหนึ่งก็คือค่าตอบแทนการสอนภาคพิเศษซึ่งตรงนี้ล่ะคือชุดทองที่แท้จริง ผมเห็นดีเห็นงามตามที่เพื่อนบอกทุกประการ และตัดสินใจที่จะเป็นอาจารย์วิทยาลัยครูให้ได้ ผมเตรียมตัวเพื่อสอบบรรจุอย่างมุ่งมั่น และทุ่มเทอย่างมาก เพราะทราบว่าการสอบเป็นอาจารย์วิทยาลัยครูในช่วงนั้นไม่ใช่ธรรมดา จะมีคู่แข่งจำนวนมากพอ ๆ กับการสอบบรรจุครูในปัจจุบัน ผมใช้เวลาเตรียมตัว 1 ปี จึงไปสอบบรรจุ ในที่สุดความฝันก็เป็นจริง 4 ปี

ที่บางละมุงจึงเหลือเพียงสมุดประวัติ การรับราชการที่นำติดตัวมา ผมเลือกบุรีรัมย์ และเดินทางถึงบุรีรัมย์ ในวันที่ 15 พฤษภาคม 2515 เข้าสู่บริเวณสนามบินเก่าด้วยความภูมิใจ

จากชลบุรีถึงบุรีรัมย์ ผมได้อะไรติดตัวมาเป็นทุน ที่จริงแล้วผมลาออกจากครูก็ยังมาเป็นครู ต้องทำหน้าที่สอนเหมือนเดิม จะต่างก็ตรงที่ของใหม่จะต้องมาสอนเพื่อเตรียมคนออกไปเป็นครูเหมือนที่ตนเองเคยเป็นมาแล้ว ซึ่งตรงนี้ผมได้พบ

ว่า 4 ปีที่ผมเคยเป็นครูแม้จะเป็นเวลาสั้น ๆ แต่ผมก็ได้เรียนรู้โลกของครูพอสมควรทำให้ได้รับความรู้ความเข้าใจได้พบความจริงหลายอย่าง ช่วยให้ผมเห็นภาพของอาชีพครูชัดเจนขึ้น และเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการให้แนวทางแก่ผู้ที่จะไปเป็นครูในอนาคต

ผมระลึกอยู่เสมอว่าตนเองโชคดีและได้เปรียบที่ได้เป็นครูมาก่อน ไม่เช่นนั้นแล้วการเป็นครูที่นี้อาจจะเป็นไม่ได้ดีเท่าที่ควร รู้สึกว่าตนเองเป็นหนี้บุญคุณโรงเรียนประถมอยู่มากทีเดียว

งานเลี้ยงที่ประทับใจไม่รู้ลืม

คงเป็นไปตามประเพณีของไทยที่ว่าใครมาถึงเรือนชานต้องต้อนรับ นายสุรภูมิ บุญญาสาสน์ ผู้ว่าราชการจังหวัดบุรีรัมย์สมัยนั้นได้จัดงานต้อนรับอาจารย์วิทยาลัยครูรุ่นแรก โดยเชิญชวนพ่อค้า ประชาชนร่วมกันเป็นเจ้าภาพ มีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของจังหวัด และผู้ที่รับเป็นเจ้าภาพมาร่วมงานอย่างคับคั่ง อาหาร เครื่องดื่ม และสิ่งบันเทิงถูกจัดมาเป็นพิเศษ ทำให้งานครั้งนั้นเป็นงานใหญ่โตจะเรียกว่าเป็นงานจังหวัดก็ว่าได้

กว่าจะได้วิทยาลัยครูจะต้องอาศัยการร่วมมือร่วมใจของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

ข้าราชการ พ่อค้าประชาชน ได้ร่วมตัวแสดงความจำนง และผลักดันให้รัฐบาลจัดตั้งวิทยาลัยครูที่จังหวัดบุรีรัมย์ให้ได้

พี่น้องชาวบุรีรัมย์ก็ภูมิใจ

ผมไปรายงานตัวกับอาจารย์ใหญ่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ที่อาคารไม้เก่า ๆ มุงด้วยสังกะสี เป็นอาคารที่จังหวัดสร้างไว้ประกอบกิจกรรมด้านกีฬา ซึ่งวิทยาลัยครูใช้เป็นอาคารสำนักงานชั่วคราว (ปัจจุบันเป็นอาคารร้านสหกรณ์ของสถาบัน) เห็นมีโต๊ะทำงาน 2 - 3 ตัว มีพิมพ์ดีด 2 เครื่อง เจ้าหน้าที่ 3 คน มองออกไปรอบ ๆ บริเวณ เห็นพื้นที่โล่ง ๆ มีป่าสะแกและต้นเลียบเหยี่ยวขึ้นเป็นหย่อม ๆ สลับกับนั่งร้านและโครงเหล็กตั้งโต๊ะเตี้ยอยู่หลายจุด เห็นคนงานกำลังกมหน้าทำงานอย่างรีบเร่งเอาจริงเอาจัง ทราบว่าเพื่อเร่งสร้างตึกเรียนให้ทันกับการเปิดเรียนภาคแรก ซึ่งเหลือเวลาอีกไม่กี่เดือน

รู้สึกตกใจกับสิ่งที่พบเห็นนั้น เพราะมันต่างจากภาพที่เคยบันทึกไว้ว่า เมื่อมาถึงจะได้พบกับบริเวณที่สวยงามมีตึกสูง ๆ เรียงรายกันอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์แล้วอย่างไรก็ตาม สิ่งที่ผิดไปจากความคาดหวังก็ไม่เลวร้ายจนทำให้หมดกำลังใจ ถึงขั้นที่จะต้องหิวกระเพาะปากกลับบ้าน

พอผมเข้าไปพบอาจารย์ใหญ่ (ตำแหน่งขณะนั้น) หลังจากแจ้งข้อมูลส่วนตัวให้ท่านทราบแล้ว ท่านถามผมว่า "คุณชอบเล่นเลขไหม" ผมแปลกใจคิดว่าท่านมีตัวเด็ด ๆ ที่จะพาผมให้ร่ำรวย ตั้งแต่เริ่มต้นหรืออย่างไร คุยกับท่านอีกซักพักถึงทราบว่าท่านกำลังต้องการผู้ที่จะทำหน้าที่ด้านการเงินของสถาบันอันเป็นงานที่จะต้องเล่นกับตัวเลขดังที่ท่านได้ถามในตอนต้นและผมก็ได้ปฏิเสธท่านไป เพราะตอนนั้นผมไม่ชอบเล่นเลขจริง ๆ มาตอนหลังค่อยชอบเล่นแต่ไม่ได้เล่นเป็นประจำจะเล่นเพียงเดือนละ 2 ครั้งเท่านั้น

ผู้มาต้อนรับได้ให้ความอบอุ่นเป็นกันเองเอาใจใส่แขกเป็นอย่างดี ชวนพูดชวนคุยชนิดไม่มีใครที่จะนั่งเหงา แม้พวกเราไม่มีคู่เต้นรำ ไม่กล้าเชิญเพราะความใหม่ ก็ยังได้รับเกียรติจนทำให้งานเป็นไปด้วยความสนุกสนาน อาจารย์หนุ่มบางคนประทับใจมาก แม้งานเลิกแล้วยังเหม่อลอยแบบเสียดาย บางคนได้มีการตามขอบคุณเจ้าภาพแบบต่อเนื่องอยู่เป็นเวลานาน ถึงขั้นประสบผลสำเร็จ ทำให้ต้องอยู่ที่บุรีรัมย์แบบถาวรก็มี

ท่านผู้ว่าราชการได้กล่าวในงานถึงความความเป็นมาในการจัดตั้งวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ท่านได้พูดอย่างผู้ชนะและภาคภูมิใจในผลงานของชาวบุรีรัมย์ที่สามารถผลักดันให้มีวิทยาลัยครูในจังหวัดของตน ท่านได้กล่าวให้เห็นว่าเราจะได้วิทยาลัยครูจะต้องอาศัยการร่วมมือร่วมใจของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ข้าราชการ พ่อค้าประชาชน ได้ร่วมตัวแสดงความจำนงและผลักดันให้รัฐบาลจัดตั้งวิทยาลัยครูที่จังหวัดบุรีรัมย์ให้ได้ เพราะขณะเดียวกันนั้นก็มีจังหวัดใกล้เคียง ที่ต้องการอยากจะได้วิทยาลัยครูเช่นกัน ความสำเร็จครั้งนั้นจึงเท่ากับว่าชาวบุรีรัมย์เอาชนะคู่แข่งได้ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์จึงนับเป็นสมบัติชิ้นใหม่ของชาวบุรีรัมย์ที่ทุกฝ่ายต่างก็ยินดีปรีดา และภาคภูมิใจ

ใคร ๆ ก็ให้เครดิตอาจารย์วิทยาลัยครู

สิ่งที่ผมภาคภูมิใจที่ได้มาอยู่บุรีรัมย์อีกอย่างหนึ่งคือน้ำใจดีน้ำใจที่ได้รับจากพี่น้องชาวบุรีรัมย์ เมื่อพวกเราไปเที่ยวไปซื้อของในตลาด เรามักจะถูกมองเป็นคนแปลกหน้าที่

มาอยู่ใหม่และมักจะมีคำถามว่ามาอยู่ที่วิทยาลัยครูใช้ไหมเมื่อได้รับคำตอบ พวกเราจะได้รับการต้อนรับด้วยไมตรีอันดียิ่งพร้อมกับชวนพูดคุยอย่างเป็นกันเอง แสดงให้เห็นถึงความไว้วางใจและมั่นใจในพวกเราจะซื้อหาอะไรก็ได้ด้วยความสะดวก ผมจำได้ว่าตอนที่ผมซื้อรถจักรยานและซื้อรถมอเตอร์ไซด์ได้ซื้อแบบผ่อนส่งโดยไม่ต้องทำสัญญา ไม่มีเงินดาวน์ อาจารย์ขับรถไปใช้ได้เลยไว้สิ้นเดือนค่อยเอาเงินมาให้ผมก็ได้เป็นคำพูดที่เกิดจากความเชื่อมั่นในความเป็นอาจารย์วิทยาลัยครู และเมื่อเราไปซื้อสินค้าอื่น ๆ ก็มักจะได้รับไมตรีเช่นนี้เสมอ

นอกจากนี้เรายังได้รับน้ำใจในเรื่องอื่น ๆ อีก วันหนึ่งอาจารย์ 4-5 คน ต้องการไปเที่ยวเขาพนมรุ้งก็ได้รับความอนุเคราะห์จากธนาคารแห่งหนึ่งจัดรถของธนาคารพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่สาวสวยเป็นเพื่อนเดินทาง และคอยให้ความสะดวกในฐานะเจ้าของบ้าน จากวันนั้นวิทยาลัยครูก็มีความสัมพันธ์อันดีกับธนาคารนั้นมาโดยตลอดโดยได้ฝากเงินกับธนาคารจนทุกวันนี้ สรุปแล้วงานนี้ก็เป็นที่พอใจตามจุดประสงค์ของทุกฝ่าย

ต่อมาอีกครั้งหนึ่งพวกเราอยากไปเที่ยวแม่น้ำมูล เลยนัดกันไปกินข้าวป่าที่ฝั่งมูลอำเภอสตึก เราเดินทางโดยรถมอเตอร์ไซด์พร้อมกับเพื่อนข้าราชการที่ทำงานศาลากลาง 5-6 คน พอพวกเราไปถึงที่หมายก็แปลกใจอย่างยิ่งที่ทุกอย่างเตรียมไว้เพียบ ไม่ว่าจะเป็นอาหาร เครื่องดื่ม พลาสติก ๆ ถูกจับขึ้นมาจากแม่น้ำมูลมีพ่อครัวไว้คอยบริการแถมยังมีเรือสำหรับใช้ล่องแม่น้ำมูลด้วย ทั้งหมดนี้ก็ด้วยน้ำใจของเพื่อนเราที่ได้ประสานไว้ล่วงหน้าแล้ว นี่ก็เป็นความประทับใจอีกครั้งหนึ่งทุกคนต่างซาบซึ้งในน้ำใจที่ได้รับ

ทั้งหลายทั้งปวงที่ผมได้กล่าวถึงนี้ ผมเห็นว่าเป็นเพราะสังคมบุรีรัมย์ให้เกียรติให้ความเชื่อถือในความเป็นอาจารย์วิทยาลัยครู เรียกได้ว่าอาจารย์วิทยาลัยครูในช่วงต้น ๆ

มีเครดิตสูงพอสมควร อาจจะเป็นเพราะความเชื่อมั่นในสถาบัน ด้วยความเป็นคนใหม่ที่ยังไม่มีจุดอ่อนให้เขาเห็น หรือจะด้วยอะไรก็ตามแต่มันเป็นความจริงที่เกิดขึ้น และนำความภาคภูมิใจมาสู่ผมในฐานะที่เป็นอาจารย์วิทยาลัยครูคนหนึ่งแต่หลังจากนั้นเป็นเวลานานที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้เจริญเติบโตจนมีอายุเข้าวัยเบญจเพส 25 ปีที่ผ่านมาไม่ทราบว่ามีวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้ดำรงตนและสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ สมควรที่ชาวบุรีรัมย์จะได้มีความภาคภูมิใจเหมือนเช่นเคยหรือไม่

งานฝึกสอนประจวบคีรีขันธ์

หลังจากที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้เปิดเรียนผ่านไป 1 ปี เมื่อปี 2515 ต่อมาอีกหนึ่งปีก็มีนักศึกษาที่จะต้องออกฝึกสอน เป็นนักศึกษาที่เรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ปกศ.) ซึ่งใช้เวลาเรียนเพียง 2 ปีก็สำเร็จไปเป็นครูได้

ผมได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานฝึกสอนโดยเป็นหัวหน้าหน่วยฝึกสอนได้ร่วมกับ ผศ.พงษ์เพชร สังข์ศักดิ์ และอาจารย์ ดร.อดุลยศักดิ์ สุนทรโรจน์ ได้วางแผนเตรียมที่จะดำเนินงาน สิ่งแรกที่ทำก็คือออกสำรวจความพร้อมของโรงเรียนและขอความร่วมมือไปยังโรงเรียนในอำเภอต่าง ๆ ให้เปิดเป็นโรงเรียนฝึกสอนซึ่งต่อมาก็ปรากฏว่าตามถนนสายต่าง ๆ มีปรากฏป้ายโรงเรียนฝึกสอนของวิทยาลัยครูบุรีรัมย์เต็มไปหมด

ในระยะแรกมีโรงเรียนในโครงการฝึกสอนกว่า 30 โรงเรียนและมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เลยไปถึงจังหวัดสุรินทร์โดยได้รับความร่วมมือจากโรงเรียนอนุบาลสุรินทร์อีก 1 โรงเรียน

งานฝึกสอนในชวานั้นดำเนินไปอย่างกว้างขวางในแต่ละภาคเรียนมักศึกษาอาจารย์ออกไปทำงานร่วมกับโรงเรียนและชุมชนจำนวนมากเป็นโอกาสได้ทำความรู้จักคุ้นเคยกับครู ผู้บริหาร และประชาชนในท้องถิ่น ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีและนำไปสู่ความร่วมมือร่วมใจในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งด้านการศึกษาและการพัฒนาชุมชน วิทยาลัยครูได้เริ่มเข้าไปมีบทบาทในท้องถิ่นและเป็นที่รู้จักของประชาชนทั่วไปตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

ชีวิตการทำงานของผม เริ่มทำงานฝึกสอนเพราะผมได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญในการเป็นครู การรับราชการการติดต่อสัมพันธ์กับชุมชนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระหว่างที่ผมไปคลุกคลีทำงานร่วมกับผู้บริหารและ

วิทยาลัยครูบุรีรัมย์จึงนับเป็นสมบัติชิ้นใหม่ของชาวบุรีรัมย์

ที่ทุกฝ่ายต่างก็ยินดีปรีดา และภาคภูมิใจ

บรรดาครูในโรงเรียนต่าง ๆ ผมได้รับความร่วมมือด้วยน้ำใจ
ไมตรีอันดีจากท่านทั้งหลายเหล่านั้น ผมประทับใจและเกิด
ความรู้สึกรักและศรัทธาในอาชีพครูมากขึ้น

กว่า 6 ปีที่ผ่านมาทำงานด้านนี้ผมถือว่าตนเองโชคดี
ได้มีญาติมิตรเพื่อฝูงมากมาย ช่วยให้ผมกลายเป็นคนบุรีรัมย์
ในเวลาไม่นานนัก และจนบัดนี้เมื่อผมไปตามที่ต่าง ๆ ในบุรีรัมย์
ก็ได้พบกับญาติมิตรเก่า ๆ ด้วยอหยาศัยไมตรีที่ดีเช่นเคย ผม
เคยพบกับอาจารย์ใหญ่รุ่นเก่า ๆ ที่ท่านเกษียณแล้ว มารับเงิน
บำนาญที่ธนาคารตอนสิ้นเดือนบางที่มาพร้อมกันถึง 10 คน
ท่านทั้งหลายได้เข้ามาทักทายเรียกชื่อผม พร้อมกับพูดคุยถึง
การทำงานในอดีต ผมดีใจมากที่ท่านยังจำผมได้

ในแง่ประสบการณ์การทำงาน ผมถือว่างานฝึก
สอนได้สอนงาน ให้แก่ผมอย่างมาก ผมฝึกเขียนหนังสือ
เล่มแรกโดยเขียนหนังสือคู่มือฝึกสอน ได้ฝึกร่างหนังสือราชการ
ได้กำหนดแบบฟอร์มต่าง ๆ ที่ต้องใช้ดำเนินงาน ผมจำเป็นต้อง
จัดประชุมสัมมนานักศึกษา ครูที่เลี้ยง หรือผู้บริหาร
โรงเรียนฝึกสอน ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยทำมาก่อน ได้ฝึกฝนตนเอง
ในการพูดในที่ชุมชนและการเป็นวิทยากร สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่
มีคุณค่าและเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ต่อการทำงานในระยะต่อ
มา งานฝึกสอนจึงเป็นงานที่ให้ชีวิตแก่ผม ผมจึงประทับใจ
มากที่สุด

จะเห็นว่ามียุทธศาสตร์หลายอย่างที่ช่วยให้ผมมีวันนี้ได้
ก็ด้วยวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ หรือสถาบันราชภัฏในปัจจุบัน แม้
เวลาจะผ่านไป 25 ปีแล้วก็ตามผมยังมีความรักความ
ศรัทธาและภาคภูมิใจในสถาบันแห่งนี้เช่นเคย

ความรักติดอันดับ

ศศ.ภูมิจิต เรื่องเด่น

ในปี พ.ศ. 2514 พวกเราหนุ่ม - สาวราว 50 ชีวิต มีอายุระหว่าง 21 ปีขึ้นไป ถ้าหากท่านใดที่มีอายุเกิน 30 ปี จะได้รับการยกย่องให้เป็นอาจารย์อาวุโส เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ เป็นที่พึ่ง และที่ปรึกษาให้กับน้อง ๆ

พวกเราเดินทางมาสู่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นที่ซึ่งชาวบุรีรัมย์ เรียกกันว่า ป่าช้าสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 เพราะญี่ปุ่นใช้เป็นสนามบิน และที่ฝังศพเป็นจำนวนมาก ทำให้มีเหตุการณ์ประหลาด และน่าอัศจรรย์ในหลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องผีหลอกอาจารย์สาว ๆ ที่อยู่หอพัก บางเรื่องมีความสำคัญถึงกับต้องนำเข้าไปประชุม และจัดตั้งคณะกรรมการ พิสูจน์ความจริง ผู้ที่จะเล่าเรื่องประเภทผีหลอกได้ดีที่สุด คือ ศศ.อุดม ธรรมจริยวงศา และ ศศ.อนิษฐ์ สมรรถการอักษรกิจ (พี่จู่) ขวัญใจของน้อง ๆ ก็มีประสบการณ์ เรื่องผีในชุดขาว ที่ชวนให้ตื่นเต้นไม่น้อยทีเดียว ส่วน ศศ.เดช เผ่าน้อย เป็นพยาน เอกในเรื่องผีแห่งน้ำ ช่าง ๆ หอพักปิยคาม ซึ่ง อ.ภวนา พักอยู่

คณาจารย์รุ่นแรกมีความรักผูกพันห่วงใย และสามัคคีกันดุจพี่น้อง โดยมีท่านอธิการวิชา และอาจารย์ สุภิวงศ์ อัครศาสตร์ คูดูแลพวกเราเหมือนลูก ๆ คอยให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษา โดยเฉพาะในเรื่องของความรัก ซึ่งจะเป็นที่มาของตำนานรักติดอันดับ

เริ่มต้นที่ ศศ.ดร.สรเชต วรคามวิชัย หัดขี่จักรยาน คันเก่า ๆ ไปเสียดก่อนหินทกลมที่หน้าบ้านพักที่ต้อย (อ.ศรีสมบูรณ์) ที่วิทยาลัยเทคนิค แล้วพี่ต้อยเอายาแดงมาช่วยทาแผลให้และแล้วความรักที่ฮือฮาระหว่างหนุ่ม-สาวของ 2 สถาบันก็เกิดขึ้นเป็นคู่แรก มีการประชุมเตรียมจัดงานแต่งงาน และที่ประชุมอาจารย์มีมติให้จัดงานแต่งงานที่บริเวณตลาดฟ้า อาคาร 1 ส่วน ศศ.โสวัฒน์ โสภภาพ มีความรักที่มั่นคง ผูกหัวใจไว้แล้วกับสาวโพนทอง จ.ร้อยเอ็ด ในวันแต่งงาน คณาจารย์ทุกคนเดินทางไปหนึ่งวันเต็ม ๆ พอลงจากรถบัสทุก

คนจำหน้าตากันไม่ได้เลย เพราะทางลูกรัง และเคาะฝุ่นออก จากเสื้อผ้ากันได้คนละเกือบครึ่งกิโล

คู่รักแบบตีอกรองโลก ต้องยกให้ ศศ.เดช เผ่าน้อย ที่ต้องใช้ความเพียรพยายามแสดงถึงความจริงใจ จริงจัง มั่นคง ทนทรหด เพราะต้องดูแลเอาใจใส่ และบริการเพื่อนอาจารย์สาว ๆ ของ อ.ภวนา อีกตั้ง 5 สาวด้วยกัน ในที่สุด ศศ.เดช ก็ใช้กลยุทธ์ซุ่มมอเตอร์ไซด์ ชูชุกสีแดง พา อ.ภวนา ซ่อนท้าย ชมวิวไป-กลับบุรีรัมย์-ลพบุรี ในช่วงปิดเทอมเป็นความรักที่โรแมนติกที่สุดในยุคนั้น

มีอาจารย์หนุ่ม 2 ท่าน ที่มีใจคอมั่นคง เด็ดเดี่ยว ไม่เหลียวมองอาจารย์สาว ๆ เลย และจะมีความรู้รอบตัวในเรื่องความสวย ความน่ารัก ของนักศึกษาสาว ๆ ภาคค่าทุกห้อง จนกระทั่งท่านหนึ่งเกิดความรักแบบหวานแหวว กับนักศึกษาสาวสวยแก้มแดงปลั่ง ๆ ซือน้องโป๊ย คุณแม่ของลูก ๆ ในปัจจุบัน ส่วน ศศ.เรืองศักดิ์ อัมไพพันธ์ ค่อนข้างจะพิถีพิถัน มีความอดทนที่จะรอคอยคู่รักที่กรมการฝึกหัดครู จะบรรจุมาร

*ความรักที่ฮือฮาระหว่างหนุ่ม-สาว
ของ 2 สถาบันก็เกิดขึ้นเป็นคู่แรก
มีการประชุมเตรียมจัดงานแต่งงาน
และที่ประชุมอาจารย์มีมติให้จัดงานแต่งงาน
ที่บริเวณตลาดฟ้า อาคาร 1*

ให้ในแต่ละรุ่น จนกระทั่งได้พบกับคู่รักแต่ปางก่อน ผศ.ลาวัลย์ ส่วน ผศ.กตัญญู ชูชื่น มีการอภิปรายและยืนยันอย่างมั่นคงว่าจะต้องเลือกสรร และพิจารณาเพื่อจะแต่งงานกับนักศึกษาที่เรียนจบปริญญาตรีและได้เกรดเฉลี่ย 4.00 เท่านั้น เพื่ออนาคตของลูก ๆ นึกว่าชาตินี้คงหาไม่เจอแล้ว ในที่สุดเนื้อคู่ที่มีสติปัญญาเฉียบแหลม น่ารักเรียบร้อยแบบสาวไทยโบราณก็เกิดขึ้น เมื่อได้พบกับน้องวงเดือน น่าจะเรียกว่าเป็นความรักแบบงมเข็มในมหาสมุทรจริง ๆ

ความรักแบบพิถีพิถัน ไตร่ตรองรอบคอบ เป็นความรักแท้ที่มั่นคง มีความเจียมניתและหนักแน่นดุจศิลา หลาย ๆ คนรู้ข่าวเมื่อได้รับการัดแต่งงานระหว่าง ผศ.ดร.จุมพล วิเชียรศิลป์ กับ ผศ.ลัดดาวัลย์ และใครก็รู้กันทั่วว่า อาจารย์ณรงค์ เรืองเดช เป็นคนเจ้าชู้ชนิดติดอันดับเซียน ส่วน ผศ.ภูมิจิต ก็ไม่เคยมีคู่รักมาก่อน และก็ใจแข็งที่จะไม่ยอมชอบใครง่าย ๆ

มีการพนันกันในกลุ่มของหนุ่ม ๆ ว่าความพยายาม ของอาจารย์ณรงค์ ครั้งนี้มีเดิมพันและฝ่ายหญิงถูกหลอกแน่นอน แบบร้อยเปอร์เซ็นต์ คุณพ่อของฝ่ายหญิงถึงขนาดพกปืนมาชู่เลยทีเดียว โดยมี ผศ.ดร.สุวรรณ พวงประโคน เป็นกรรมการกลาง

ณ วันที่ครบรอบปีที่ 25 ของสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ที่ข้าพเจ้ายังคงมีความประทับใจ มีความทรงจำที่แสนจะอบอุ่น ด้วยความรักระหว่างพี่-น้องร่วมสถาบัน ที่ทุกครั้งเมื่อมีงานแต่งงานเกิดขึ้น แทบทุกคนจะเป็นดาราเท้าไฟ ชั้นไฟแลบ พลอร์ทีเดียว และจบลงด้วยการเดินรำทำนอง บันนี่ฮอป (BUNNY HOP) อันเป็นทำนองเต้นรำยอดนิยมของพวกเรา

ความฝันของอาจารย์คอมพิวเตอร์

สมบัติศักดิ์ จิววัฒนา
ภาควิชาคอมพิวเตอร์

จากประสบการณ์ที่ผมทำงาน ในสถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ มาแล้ว 8 ปี สถาบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านการเรียนการสอน อุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการ และอาคารเรียน เช่นการเปลี่ยนแปลงทางด้านคอมพิวเตอร์ ปีแรกที่เข้ามาทำงานที่สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ ได้ทำงานสอนคอมพิวเตอร์อยู่ในภาควิชาคณิตศาสตร์และสถิติ ซึ่งมีห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์อยู่ 1 ห้อง เป็นเครื่องรุ่น 8 BIT ต่อมาก็พัฒนาห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ มีเครื่อง 16 BIT และ 32 BIT เพิ่มอีก 2 ห้อง และได้บุคลากรสอนคอมพิวเตอร์เพิ่มขึ้น เมื่อมีบุคลากรและห้องปฏิบัติการเพิ่มขึ้น จึงทำให้เกิดภาควิชาคอมพิวเตอร์ขึ้นในปัจจุบัน

ในปัจจุบัน เทคโนโลยีใหม่ ๆ มีความจำเป็นในการทำงาน เพื่อให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการบริหาร และการทำงานในปัจจุบัน ในอนาคตผมอยากให้สถาบันสนับสนุนเรื่องของคอมพิวเตอร์ที่ใช้งานในด้านอื่น เช่น ฝ่ายทะเบียน ฝ่ายการเงิน ฝ่ายหลักสูตร เป็นต้น นักศึกษาของสถาบันราชภัฏควรมีบัตรประจำตัวที่มีรหัส BARCODE เพื่อสะดวกในการใช้บริการคอมพิวเตอร์ของสถาบัน เช่น การดูเกรดของนักศึกษาเพียงใช้บัตรประจำตัวรูดกับเครื่องอ่านบัตร เครื่องก็จะแสดงเกรดของผู้นั้นขึ้นมา เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการใช้บริการ อีกทั้งยังด้านการเงิน การชำระเงินค่าลงทะเบียนจะต้องเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างงานทะเบียน หลักสูตร และการเงิน เพียงแต่รูดบัตรก็จะแสดงรายการ

การชำระเงินทั้งหมดเป็นจำนวนเงินเท่าใดของบุคคลนั้นขึ้นมา ในการออกใบเสร็จรับเงินต่าง ๆ ควรใช้ระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อทำให้เกิดความรวดเร็ว และสะดวกสำหรับเจ้าหน้าที่ไม่ต้องเขียนบิล ให้เพียงแต่ลงชื่อและตรวจสอบการรับเงินอย่างเดียว อีกทั้งยังสามารถรวมเงินทั้งหมดของการรับเงินลงทะเบียนของนักศึกษาในแต่ละวันได้อย่างรวดเร็ว สิ่งเหล่านี้เป็นการนำเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในการทำงาน เพื่อใช้แทนแรงงานสมองของผู้มีหน้าที่รับผิดชอบอย่างสูงสุด

ความเป็นเลิศทางด้านวิชาการอยากให้มีหนังสือตำราที่ใช้สำหรับค้นคว้าในด้านต่าง ๆ ให้มากขึ้นและมีหนังสือใหม่ๆ เข้ามาตลอดเวลาให้ทันกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ ให้สมกับเป็นศูนย์วิทยบริการ โดยนำคอมพิวเตอร์ระบบ LAN เข้ามามีบทบาทในด้านการสืบค้นหาหนังสือต่าง ๆ รวมทั้งค้นหาข้อมูลจากระบบ INTERNET เพื่อนักศึกษาหรือผู้ค้นคว้าได้ค้นคว้าได้สะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น อีกทั้งยังให้นักศึกษามีความรู้ที่ทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ เป็นอย่างดี

นำคอมพิวเตอร์
ระบบ Lan
เข้ามามีบทบาทใน
ด้านการสืบค้นหา
หนังสือต่าง ๆ
รวมทั้งค้นหาข้อมูล
จากระบบ Internet

25 ปี วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ที่ผ่านมามาบนแทนเพื่อน

พิรุฬห์ สวัสดิ์รัมย์

ผู้อำนวยการโรงเรียนพระครูพิทยาคม

ปิยะผมได้รับเกียรติจาก ผศ.สุกิจ สุวานิช ผู้ซึ่งเป็นครูของผม ให้ช่วยเขียนอะไรก็ได้ในความรู้สึกที่มีต่อวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ หรือสถาบันราชภัฏในปัจจุบันที่มีอายุอานามครบรอบ 25 ปี และก็ขอให้ผมเอง ซึ่งเป็นลูกศิษย์ รุ่นที่ 1 ในภาคกลางวันในสมัยนั้น เขียนความรู้สึกต่อสถาบันแทนเพื่อน ๆ หน่อย เนื่องจากผมอยู่ใกล้ ๆ ท่าน เพราะผมรับราชการอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ คงต้องขอกฎอาจารย์หลาย ๆ ท่าน และ นักการภารโรงรุ่นแรก ที่ผมอาจจะยกชื่อท่านมาชื่นชมผลงานของท่าน บางครั้งอาจคล้าย ๆ กับว่าลูกศิษย์กำลังล้อท่านอยู่ คงไม่เป็นไรเพราะกระผมกราบขอโทษไว้ก่อนแล้วนะครับ

พวกเราเอง เมื่อปี พ.ศ. 2515 ที่สอบเข้ามาเรียนที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ จะมาจาก 3 จังหวัด คือ จังหวัด สุรินทร์ จังหวัดร้อยเอ็ด และจังหวัดบุรีรัมย์ โดยสมัครเรียนในภาคปกติ 11 ห้องและภาคค่ำ 11 ห้อง สมัยนั้นภาคค่ำเรียกว่า **Twilight** ผมสอบเข้ามาได้ในภาคปกติ และได้เรียนในห้องที่ 10 ยังจำเพื่อน ๆ ได้ดี พอพวกเรามารายงานตัววันแรกได้พบเห็นอาจารย์ใหญ่หุ่นท้วม ๆ ทำทางใจดีท่าน คือ อาจารย์ใหญ่ของพวกเราคนแรกแห่งชาว “ม่วงเหลือง” ท่านคือ อาจารย์วิชา ทัศนศาสตร์ สภาพของวิทยาลัยครูรุ่นแรก นั้นตั้งอยู่บนพื้นที่สนามบินเก่าสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 พื้นที่ ส่วนใหญ่เป็นเนินดินสูงสลัดกับไม้พุ่มเตี้ย โดยเฉพาะต้นหนาม เล็บเหยี่ยว อาคารส่วนใหญ่กำลังเร่งก่อสร้างกันอย่างเร่งรีบ ที่เสร็จก็คือหอประชุม โรงอาหาร หอพักนักศึกษาชาย หอพักหญิง ผมจำได้ว่าหอพักชายหลังแรกนั้น ชื่อว่า หอพัก “ชายชล” มีท่านอาจารย์ใหญ่ณรงค์ฤทธิ์ พูนกลาง ปัจจุบัน ท่านอยู่โรงเรียนดุมช้างพิทยาคม เป็นหัวหน้าสำหรับหอพักหญิงนั้นจำได้ว่าชื่อหอพัก “ลลนา” ผู้ใดเป็นหัวหน้าหอพักผมจำไม่ได้ เขาห้ามเข้าเพราะสมัยก่อนอาจารย์ท่านดูมาก ๆ โดยเฉพาะท่านอาจารย์บุญเกิด พิมพัชรเมธากุล ฝ่ายปกครองในสมัยนั้น ท่านดูจริง ๆ

ในวันปฐมนิเทศ พวกเราจำภาพอาจารย์ท่านหนึ่งชื่อของท่านไม่น่าจะเป็นใหญ่ เพราะท่านชื่อว่า อาจารย์น้อย สุปิงคลัด ท่านพูดนิมนต์มีคุณธรรม สอนพวกเราให้ต่อสู้ ให้

ขยัน ทุก ๆ วันศุกร์ที่มีการสวดมนต์เย็นพอท่านกล่าวเสร็จท่านก็บอกว่า “เอาละวันเสาร์นี้ครูขอพวกเราพัฒนาวิทยาลัยอีกหนึ่งวัน” ว่าแล้ว ท่านก็บอกว่า โดยเฉพาะพวกบุรีรัมย์ที่อยู่ในเมืองให้เอาจอบมาด้วยนะ “พวกเราไม่รู้สึกรู้ว่าตนเองถูกบังคับหรือขู่เข็ญอะไร เพราะรุ่น 1 นั้นมีมนต์ขลังมาก อาจารย์บางท่านเรียกพวกเราว่ารุ่น “จอบหัก” เพราะหลายคนอาสาเพื่อน โดยเฉพาะพวกหนุ่ม ๆ อาสาเพื่อนสาว ๆ ในห้อง ชุดถนนหรือชุดร่องแทน พวกนี้ให้ไปดูเกรดได้เลยเทอมแรกเกือบไม่ถึงสองจุดศูนย์ ๆ เพราะมือแตกทำรายงานไม่ทัน ผมก็เป็นคนหนึ่งละที่อยู่ในกลุ่มนี้

การเรียนในสมัยก่อน ปีหนึ่งพวกเราจะลงทะเลียนเรียนกัน 3 ภาคเรียน ค่าเทอมก็ไม่มาก ผมจำได้ว่าทั้งค่าอาหารกลางวันกับค่าเทอมคงไม่เกิน 500 บาท สำหรับผู้ที่ทานเฉพาะอาหารมื้อกลางวัน ส่วนชาวหอพักทาน 3 เวลา จะเก็บในอีกราคาหนึ่ง ซึ่งผมจำไม่ได้แล้ว การทานอาหารเป็นเรื่องที่สนุกสนาน โดยเฉพาะวันไหนก็ตามถ้าแม่ครัวแกงสายบัวใส่ปลาหู ในวันนี้จะอร่อยมาก เพราะถ้าใครไปช้าจะเหลือ

เฉพาะสายบัวกับหัวปลาทู แต่ก็ไม่น่า แปลกใจเพราะวัยของพวกเราในขณะนั้นกำลังเป็นวัยหนุ่ม วัยสาวทานข้าวเยาะ โดยเฉพาะพวกมาจากร้อยเอ็ด

ในปีแรกของการเรียนของพวกเราส่วนใหญ่เน้นไปที่การพัฒนา หลายคนทุ่มเทให้กับวิทยาลัย ในเรื่องกิจกรรมก็มักจะทำกิจกรรม ผมขออนุญาตเอ่ยนาม เช่น กลุ่มของท่านธีระศักดิ์ สมสะอาด ท่านกมล ไสงาม ท่านณรงค์ฤทธิ์ พูนกลาง และท่านอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งบางท่านผมจำชื่อไม่ได้ ต้องขอภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

การเรียนการปฏิบัติตัวในปีแรกผ่านไป พวกเรามักจะเห็นแฟชั่นการแต่งกาย จากคณะครูบาอาจารย์ รุ่นแรก ๆ ทุกท่าน เพราะในปี พ.ศ. 2514 นั้นใครไม่นุ่งกางเกงขาลิบหรือที่พวกเราเรียกว่า "เดฟ" เซยที่สุด ครั้นในปี พ.ศ. 2515 เป็นแฟชั่นทองมอส หรือกางเกงขาบานในขณะนั้น ปี พ.ศ. 2539 กำลังฮิตขึ้นมาอีกในขณะนั้นคณะครูอาจารย์ชายจะสวมพร้อมๆ กับผูกเน็คไทเส้นใหญ่ ๆ หรือที่เขาเรียกว่า ไบพาย ผมเชื่อว่าสมัยนี้ถ้าท่านใส่ชุด เมื่อ 25 ปีที่แล้วไปเที่ยวตลาดแถว ๆ ทวีกิจท่านอาจถูกมองชนิดตาไม่กระพริบก็ได้ แต่ก็เป็นเรื่องไม่น่าเชื่อที่แฟชั่นเหล่านี้มีวงจรกลับมาดังอีกครั้งหนึ่ง และผมก็เชื่อว่ามีสีสัน ความเด่นชัดของวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ครูอาจารย์หลายท่านมาบรรจุมีเพียงกระเป๋าเดินทางมาครั้งแรก มาถึงวันนี้หลาย ๆ ท่านปักหลักเป็นเชยเป็นสะใภ้ชาวบุรีรัมย์ไปหมดแล้ว ท่านเริ่มมีลูกมีหลาน มีแหล่งทำมาหากิน มีทรัพย์สินเพิ่มตามสภาพที่พัฒนามาเป็นเวลา 25 ปี

พวกเราเรียนปีที่ 2 ก็จะมีพี่ ๆ จากวิทยาลัยครูนครราชสีมา มาเข้าเรียนที่วิทยาลัยครูนครราชสีมา มาเข้าเรียนที่วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ เป็นนักศึกษา ชั้น ป.กศ.สูง รุ่นแรกรุ่นนี้มีดัง ๆ กันหลายคน เช่น ท่านชันติ มณีราชกิจ ท่านลาออกจากราชการกรมสามัญศึกษา 2 ครั้ง เพื่อสมัครเป็น ส.ส. เกือบได้อยู่เรื่อย มาปัจจุบันท่านเป็นคหบดีร่ำรวยไปแล้ว อีกท่านหนึ่ง ท่านสมบูรณ์ ธงสันเทียะ ท่านเป็น ผอ.ระดับ 8

กรมสามัญฯ ที่ จ.ศรีสะเกษ อีกท่านหนึ่งผมจำได้ ท่านบังอร คงบุญ ปัจจุบันเป็นผู้อำนวยการโรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคมรัชมังคลาภิเษก อ.เมือง จ.บุรีรัมย์ จริง ๆ แล้ว วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ได้สร้างคนให้เป็นกำลังสำคัญของชาติอย่างยิ่ง แต่พวกเราขาดการติดต่อ ขาดการประสาน ขาดการประชาสัมพันธ์ และที่สำคัญพวกเราไม่มีใครกลับมาเป็นตัวประสานสัมพันธ์ บางคนอยากทำ กลัวพรรคพวกไม่ยอมรับ บางท่านอยากทำแต่อยู่ไกล บางท่านตอนนี้กำลังต่อสู้กับภาวะเศรษฐกิจ ลูกกำลังเรียนค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มากมาย ไม่สามารถทดแทนบุญคุณของสถาบันแห่งนี้ได้หมด

กระผมเองได้มีโอกาสเข้าไปช่วยเหลือสถาบันบ้างในหลาย ๆ ครั้ง แทนเพื่อน ๆ เช่น บางครั้งก็เข้าไปช่วยบรรยายทางวิชาการให้บ้าง บางครั้งก็ส่งผู้ใต้บังคับบัญชาไปช่วยงาน เช่น งานลูกเสือ งานศิลปวัฒนธรรม เท่าที่สถาบันขอตัวผู้ใต้บังคับบัญชามา บางครั้งก็ส่งลูกศิษย์ไปร่วมแข่งขันกีฬา แข่งขันทักษะหรือตอบปัญหา แต่ที่สำคัญที่ได้รับใช้สถาบันมากหน่อยก็คือ การรับน้อง ๆ นักศึกษาฝึกสอนไปช่วยสอนโดยเฉพาะมีความรู้สึกภูมิใจมากเวลาที่สถาบันส่งนักศึกษาฝึกสอนมาฝึกประสบการณ์วิชาชีพที่โรงเรียน ซึ่งผมเองจะต้องปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ทุกครั้ง แล้วผมก็จะพูดเสมอว่า ผมเป็นลูกศิษย์รุ่นแรก เพราะฉะนั้นผมมีเลือดม่วงเหลืองทุกประการ ขอให้พี่น้อง ๆ ทำงานเต็มตามหน้าที่ เพราะสถาบันของเราน่ารัก นำเทิดทูน สถาบันแห่งนี้ ทำให้คนรุ่นผมและรุ่นหลัง ๆ มาประสบผลสำเร็จมากเพียงพอที่จะอวดคนทั่วประเทศได้

อย่างไรก็ตาม แม้ภายหลังจากพวกผมจบการศึกษาไปประกอบอาชีพต่าง ๆ หลากหลายอาชีพ และสถาบันวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ จะเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นสถาบันราชภัฏ แล้วก็ตาม แต่พวกเรารุ่นแรกยังรักสถาบันอยู่ โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2537 - 2538 พวกเราชาวรุ่น 1 ก็ได้มีการจัดงานพบปะสังสรรค์กัน ผมจำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่ห้องอาหารรางช้างจังหวัดสุรินทร์ พวกเราได้พบกันแต่ก็ยังไม่เคยไปกราบท่านครู-อาจารย์ นักการ แม่ครัว ที่เคยทำอาหารให้รับประทานระหว่างเรียนหนังสืออยู่แต่คิดว่าพวกเราจะประชุมหารือเพื่อจัดงาน 25 ปี วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ร่วมกับสถาบันในปีนี้อย่างแน่นอน

เขียนมาถึงตรงนี้แล้ว ผมก็ไม่รู้ว่าจะเขียนอะไรได้มากไปกว่านี้ คงต้องจบแบบวกไปเวียนมาแต่เพียงเท่านี้ พวกเราคิดว่าจะช่วยกันรักษาร่วมสร้างสรรค์สถาบันของเราต่อ ๆ ไป ขอให้สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ มีความเจริญคู่บ้านคู่เมืองต่อไป

จาก...นักศึกษา...สู่ อาจารย์

เขาวลิต สิวสวย
ภาควิชาอุตสาหกรรมศิลป์

ก้าวแรก ที่เดิมออกจากบ้านพักพร้อมกระเป๋าสี้อผ้าใบ โตๆ 1 ใบ มุ่งสู่สถานีรถไฟเพราะเมื่อวันก่อนได้โทรถามพ่อว่า บุรีรัมย์นี้ไปอย่างไร ท่านก็กรุณาอธิบายเส้นทางพร้อมๆกับผมได้เอาแผนที่ทางคูประกอบการอธิบายทางโทรศัพท์ ก็เป็นที่เข้าใจว่ามาได้ 2 ทาง คือ รถไฟและรถประจำทาง

เมื่อรถไฟจอดที่สถานีรถไฟ นายสถานีก็ประกาศเสียงดังฟังชัด ผมก็คิดว่ากระเป๋าสี้อผ้าใบได้โดยไม่รีรอก้าวลงบันไดอย่างมุ่งมั่น เพราะเกิดมาพึ่งเคยนั่งรถไฟเป็นครั้งที่ 2 ของชีวิต ครั้งแรกตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ยูนั่งรถไฟไปเที่ยวกับครอบครัวครับ แต่ตอนนี้บุกเดี่ยวใจก็หนักห้วงอยู่เหมือนกันครับว่าจะพักตรงไหนดี

ในชีวิตพึ่งเคยมาบุรีรัมย์เป็นครั้งแรกแถมยังมาคนเดียวด้วย แต่ก็บังเอิญเป็นกันเราถูกผู้ชายต้องสู้ทุกอย่าง ลงรถไฟได้แล้วก็ต้องประสบกับปัญหาอันใหญ่หลวงมากเลยคือผมไปอยู่กลางฝูงชนซึ่งกำลัง คุกรุ่นขึ้นและลง ปัญหาก็คือคนที่อยู่รอบ ๆ ผมพูดจาฟังไม่รู้เรื่องเลย เป็นภาษาอะไรก็ไม่รู้ตอนนั้นตกใจมาก ที่ห้วงที่สุดตอนนั้นก็คือ กลัวจะพูดสื่อสารกับคนในเมืองนี้ไม่รู้เรื่อง แต่ก็โล่งใจเมื่อมีคนมาถามผมว่าสามล้อไหนครับ ผมตอบอย่างเต็มใจเลยว่า “ต้องการมากครับ” ขึ้นรถได้ก็บอกไป “วิทยาลัยครูครับ” (สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์) ในระหว่างนั่งรถก็นึกห้วงอยู่เหมือนกันว่า “แล้วเราจะพักตรงไหน” ถึงวิทยาลัย โอ้! ใหญ่โตกว่าที่เราคิด ตั้งแต่ทางเข้าศูนย์วัฒนธรรมก็ดูสง่างามมาก ยิ่งเข้ามาลึกยิ่งดูร่มรื่นดี อากาศดีน่าอยู่ ความรู้สึกดี ๆ อย่างนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้นง่ายนักสำหรับตัวผมเอง เช่น วค.อุบลฯ ก็ตึกใกล้ชิดกันเกินไป ไม่มีที่ว่างเลย วค.สุรินทร์ ก็กว้างเกินไปห่างกันมากก็ไม่ค่อยอยู่ดูมันเปลี่ยว เหมือนกับอยู่ในป่าเลย

ชีวิตการเป็นนักศึกษาที่นี่ก็ใช่ว่าจะง่ายนัก มาอาศัยห่างบ้านเกิด ห่างพ่อแม่ตัวเอง บางครั้งก็รู้สึกคิดถึงบ้าน เพื่อนก็ช่วยได้มากจริง ๆ ในชีวิตการเป็นนักศึกษา เพราะถ้าเราอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดีก็จะทำให้เราพลอยฟ้าพลอยฝนไปกับเพื่อน แต่บางคนได้รับการอบรมมาดี ถึงแม้จะมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี ผมหมายถึงเพื่อนที่ติดยาเสพติด เช่น เหล้า บุหรี่ ผงขาว

กัญชา บางคน ก็ไม่ตกเป็นทาสของมัน นี่คือพื้นฐานที่ดีผมคิดว่าครอบครัวนี้แหละสำคัญ มีพ่อแม่เป็นแบบอย่างที่ดีจะทำให้ลูก ๆ เห็นและปฏิบัติตาม แต่บางทีก็โทษครอบครัวก็ไม่ได้ เพราะบางคน พ่อแม่มีฐานะดีแต่ก็ตกเป็นทาสยาเสพติดเสีย ผู้เสียคนมากก็มากในสถาบันราชภัฏ เราก็เยอะ นักศึกษาส่วนใหญ่อายุอยู่ในระหว่าง 18 - 23 ปี ซึ่งระดับอายุขนาดนี้เขาสามารถที่จะตัดสินใจอะไรได้แล้วรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิดแล้ว เพราะถ้าหลงผิด เมื่อไหร่ ก็ไม่ควรจะโทษคนอื่นควรจะโทษตัวเองมากกว่า พ่อแม่บางคนเอาใจลูกตัวเองมากเกินไป คิดว่าเขาเองรู้จักนิสัยลูกเขามากพอหรือรู้จักลูกตัวเองมากกว่าคนอื่น เลยพอลูกตัวเองเสียคนมากไปโทษคนอื่นบ้าง โทษเพื่อนของลูกตัวเองบ้าง โทษครูบาอาจารย์บ้าง หรือบางทีก็มีเรื่องทะเลาะกับคนอื่นต่อหน้าลูกทำให้ลูกได้ใจไปใหญ่ก็มี สิ่งเหล่านี้คือปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงหนึ่งของชีวิตที่เคยพบมาในชีวิตการเป็นนักศึกษาที่นี่ ยาเสพติดทั้งหลายทุกวันนี้ เริ่มจะมีอิทธิพลต่อชีวิต ประจำวัน ของสังคมที่ได้ชื่อว่าแม่พิมพ์ของชาติเข้าทุกวัน ผมอยากให้แม่พิมพ์ของชาตินี้แหละเป็นตัวอย่างที่ดีและหันมาช่วยกันรณรงค์เลิกและละเว้นในสิ่งเหล่านี้เสียที เป็นไปได้ไหมที่สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ของเราที่มีอายุครบ 25 ปีพอดี ถ้าเป็นคนที่อยู่ในวัยทำงาน กำลังที่จะเติบโตเป็นกำลังช่วยเหลือประเทศชาติต่อไปจะไม่มีคนเมาเดินหรือขับรถมอเตอร์ไซด์อยู่บนถนนในสถาบันราชภัฏของเรา

ในฐานะนักศึกษา
ก็มีความรู้สึกผูกพันกับที่นี่มาก
ดูได้จากเมื่อได้ยินใครมาพูดอะไร
ที่เสียหายต่อสถาบันของ
เราก็จะรู้สึกโกรธและจะไม่สบายใจ
และถ้าไม่ได้อธิบายให้เขาเข้าใจ

ผมเองได้เริ่มมาใช้ชีวิตในที่แห่งนี้เมื่อปี 2535 ในฐานะนักศึกษาก็มีความรู้สึกผูกพันกับที่นี่มาก ดูได้จากเมื่อได้ยินใครมาพูดอะไรที่เสียหายต่อสถาบันของเราผมก็จะรู้สึกโกรธและจะไม่สบายใจและถ้าไม่ได้อธิบายให้เขาเข้าใจที่นี่ จะพูดได้ว่าเป็นที่ ๆ สร้างตัวผมเองก็ว่าได้ หลายอย่างที่ผมประทับใจคือ โบราณวัตถุที่มีอยู่ในเมืองนี้ นำศึกษาและน่านุรักษ์ และควรรค่าที่จะอยู่คู่คนบุรีรัมย์ไปตลอด เพราะแต่ก่อนผมไม่เคยรู้จักบุรีรัมย์เลยแต่ผมจะรู้จักประสาทหินพนมรุ้งมากกว่า เพราะผมเคยทำข้อสอบที่ถามว่าปราสาทหินเขาพนมรุ้งอยู่จังหวัดอะไร แต่ก่อนตัวผมเองก็ยังลังเลอยู่ว่าศรีสะเกษหรือบุรีรัมย์กันแน่ แต่ตอนนี้ตอบได้เต็มปากว่าบุรีรัมย์พร้อมยังอธิบายต่อถึงความเป็นมาได้พอสมควรด้วย

จากชีวิตนักศึกษาสู่ชีวิตความเป็นครูของสถาบันแห่งนี้ หลังจากที่ได้ศึกษาจบการศึกษาที่นี่ก็ได้เข้าไปมออบตัวที่กระทรวงศึกษาธิการ สภาสถาบันราชภัฏ เนื่องจากได้รับทุนการศึกษาพัฒนาอาจารย์ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ พอรู้ว่าตัวเองจะได้เป็นครูก็พยายามระมัดระวังตัวอยู่พอสมควร คือ ทำตนให้เป็นแบบอย่างแก่เพื่อน ๆ พูดจาที่ระวังปาก แม้จะไม่ง่าย นักรอก พอมอบตัวได้ซักประมาณเดือนเศษ ๆ ก็มีหนังสือคำสั่งบรรจุในวันที่ 3 มิถุนายน 2539 จนถึงวันนี้ก็เกือบครบการทดลองงานแล้ว อีกไม่กี่วัน

ความรู้สึกตรงนี้ก็เขินอยู่บ้างเพราะสมัยที่เรียนไม่เคยเรียนในห้องที่มีผู้หญิงเยอะๆ พอมาสอนบางวิชาเช่นวิชาเลือกเสรี มีนักศึกษาหญิงต่างคณะต่างวิชาเอามาเรียนก็พูดกลับไปกลับมาวนไปวนมาบ้าง พูดถึงการเตรียมตัวสอนก็หนักพอสมควรครับ เพราะต้องค้นคว้ามากกว่าเดิม อ่านหนังสือมากกว่าเป็นนักศึกษาอีก เตรียมตัวเยอะมากจนไม่มีเวลาทำอย่างอื่นเลย ทั้งเตรียมตัว เตรียมเนื้อหา เตรียมสื่อ แต่นี้ก็ไม่มีเวลาทำอย่างอื่นแล้ว ใครว่าชีวิตความเป็นครูสบาย ผมคนหนึ่งละจะเถียงหัวยั่นฝ่าเลยครับว่าไม่จริงเอามาก ๆ เลย

ผมสอนมา 4 - 5 เดือนที่ผ่านมายังรู้สึกว่ายังทำไม่ได้ดีเท่าที่ควร เพราะเตรียมตัวน้อยมาก อีกอย่างสื่อหรืออะไรต่าง ๆ ยังไม่พร้อม และที่สำคัญตารางสอนออกช้ามากเลยครับ ให้ตารางวันนี้ตอนเย็นสอนวันรุ่งขึ้น และผมเองไม่ใช่แม่คโกร์เวอร์ที่จะทำอะไรแล้วได้ดีทุกอย่าง ช่วงนี้ผมก็ถือว่าจะต้องเรียนรู้อีกมากกับอนาคตที่จะตามมา และเตรียมพร้อมเสมอ กับปัญหาที่จะเกิดขึ้นในชีวิต เพราะถ้าใครหนีปัญหาคนนั้นก็ คือคนแพ้อย่างสิ้นเชิง

เคยมีคนสอนผมว่า “จงอย่ากลัวปัญหา จงพร้อมที่จะสู้ปัญหา” เพราะปัญหาของแต่ละคนมีไม่เหมือนกัน ต่างคนก็ต่างปัญหา ฉะนั้นทุกวันนี้ผมจึงยินดีที่จะสู้กับปัญหาทุกอย่างที่จะเข้ามาในชีวิต ปัญหาทุกปัญหาย่อมมีทางแก้และทางออก จงใช้ปัญญาและสมาธิเข้าแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล เมื่อเราทำสำเร็จเราจะรู้สึกโล่งอกและสบายใจเป็นที่สุด

ท้ายที่สุดในโอกาสที่สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์ของเรา มีอายุครบ 25 ปี ผมก็ขอให้สถาบันของเรา จงมีความเจริญก้าวหน้าและเป็นสถาบันการศึกษาชั้นนำของประเทศไทยเร็ววัน ตัวผมเองในฐานะอาจารย์คนหนึ่ง ขอสัญญาว่าจะตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ โดยไม่ย่อท้อต่อสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น เพื่อสถาบันของเรา เพื่ออนาคตของประเทศชาติที่จะจบไปเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ อีกต่อไป

“ใครว่าชีวิตความเป็นครูสบาย
ผมคนหนึ่งละจะเถียงหัวยั่นฝ่าเลยครับ
ว่าไม่จริงเอามาก ๆ เลย”

จากความรู้สึกประทับใจ ของอาจารย์สาว (คนแรก)

อ.ปราณี สดใส (วิศกุล)

13 เมษายน 2515 เป็นวันแรกที่เดินทางมาถึงสถานีรถไฟบุรีรัมย์ ท่านผู้บริหารคือ อาจารย์ใหญ่ท่านแรกของวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ ท่านอาจารย์วิชา อุตศาสตร์ ได้จัดรถไปรับที่สถานี เป็นรถกระบะคันใหญ่สีฟ้า บางคนเรียกเขี้ยวสะอื้น โดยมีอาจารย์ชัยณรงค์ ศิริอำพันกุล ช่วยขับรถให้และพาชมเมืองบุรีรัมย์ ช่างใหญ่โตเหลือเกินในการต้อนรับอาจารย์หญิงคนแรกที่มาบรรจุ ณ วิทยาลัยครูแห่งนี้ อาจารย์ท่านอื่น ๆ คุยแล้วไม่มีใครเหมือนเรา

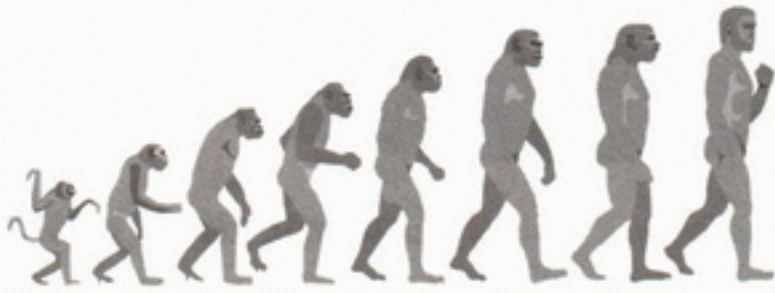

นอกจากนี้ความเอื้อเฟื้อต่าง ๆ ในหมู่คณาจารย์และ นักศึกษา ก็มีมาก การสอนขณะนั้นดำเนินควบคู่ไปพร้อมกับการก่อสร้างอาคารเรียน หอพักชายและหญิงเสร็จก่อนก็ใช้บางส่วนเป็นห้องเรียน หอพักอยู่ห่างกัน คนละฟากของบริเวณวิทยาลัย อาจารย์บางท่านก็หาจักรยานขี่ไปสอน อาจารย์บางท่านเห็นว่าผู้เขียนเดินไป-มาแต่ละหอพักน่าเห็นใจ จึงให้ยืมจักรยานขี่ไปสอน ซึ่งผู้เขียนเองก็ต้องขอขอบคุณอย่างมาก แต่ไม่อาจรับได้เพราะ จูรรถหรือขี่จักรยานไม่เป็น ดังนั้นก็ได้แต่นั่งซ้อนท้ายไปด้วย ถ้าสอนหอพักเดียวกัน

สำหรับนักศึกษามีทั้ง ปกศ. ต้น ภาคปกติและภาคค่ำ ต่างก็ให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งร่วมกันพัฒนาสถานที่บริเวณต่าง ๆ ให้สะอาดน่าอยู่อยู่เสมอสำหรับนักศึกษา ภาคค่ำบางห้องจะพากันหาเทียนไข ไม้ขีด ไฟฉาย เตรียมไว้ให้ใน วันที่ฝนตกหนักและไฟดับน้ำใจอย่างนี้ถึงแม้จะผ่านมาแล้วถึง 25 ปี ก็ยังคงประทับใจอยู่เสมอมา ดังนั้นงานฉลองครบรอบ 25 ปี ของสถาบันราชภัฏหรือชื่อเดิมวิทยาลัยครู จึงเหมือนกับ การกลับมาระลึกถึงความหลังครั้งเก่า พร้อมทั้งมองเห็นความเจริญก้าวหน้าของสถาบันฯ แห่งนี้อย่างไม่หยุดยั้งไปด้วย ในฐานะอาจารย์เก่าแก่คนหนึ่งของสถาบันฯ รู้สึกดีใจมากที่สุดที่จะได้พบกับศิษย์ทั้งเก่าและใหม่ในครั้งนี้

จากวันนั้น...ถึงวันนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ วิเชียรศิลป์

จากวันนั้นถึงวันนี้
รวมบุรีเปลี่ยนไกลใช้ตั้งฝัน
ฟ้าสีทองแฉะส่องตั้งอำพัน
ใช้ด้วคว้น เมฆ หมอก มานดบัง
คนทุกหมู่มีมืออยู่อย่างเวียนสุข
คนมีทุกข์ยังระจุกทุกหย่อมหญ้า
ทั้งหญิง เด็ก จนยาก มากชรา
หวังซึ่ง พา พัฒนา อย่างจริงใจ
วิทยาลัยครูสู่อุตสาหกรรม อาสาเป็น
ช่วยแบ่งปัน ความรู้ สุจริต
เพื่อกลบกลบความทุกข์ ปลุกชีวี
ให้มวลหมู่น้องพี่มีพลัง
จาก “สถานครู” สู่ “สถาบันราชภัฏ”
ตุจร่วมจัดสรรประทานให้ชาวไทยผอง
ขั้นแนวหมวด จดฟ้า สดสีทอง
หน้าที่ของชาวเราเหล่า “อาจารย์”
ปรากฏการณ์และเนื้อแท้มุ่งแก้ปลุก
แต่ลูก ลูก ศิษย์นาม “ราชภัฏ”
ได้นำแบบ ทำอย่าง สร้างประวัติ
ตามอาณัติ สัญญา ภาษาใจ
๒๕ ปี ปรากฏการณ์เขี่ยชนผ่าน
อุดมการณ์ของเนื้อแท้ที่แปรผัน
สะท้อนให้ ได้เห็นดังเช่นปัจจุบัน
สถาบันเขี่ยชนิก และตริภคธอง

ปัญหาใดใครเห็นเป็นภาพพจน์
ให้ปรากฏเป็นผลงานสะท้อนฝัน
“สำเร็จ” หรือ “ล้มเหลว” ปรับเร็วพลัน
เนื้อแท้ นั้น หรือ เพียงปรากฏการณ์
สังคมแน่แท้ที่ถ้ามแปรผัน
อเนกอนันต์อุดมการณ์แห่งเนื้อแท้
หากความคิด และจิตใจใฝ่ปรวนแปร
สังคมแย่ ย่อยยับ อับปางลง

วัตถุประสงค์อาจารณ์ ไร้ความหมาย
ถ้าใจกายจอมปลอม.....ย่อมพลิกผัน
ประหนึ่งความชั่วร้ายเข้าทำลายสถาบัน
สังคมพลันดำดิ่งยิ่งขึ้นไป

ณ. วันนี้ มุ่งความดีเป็นที่ตั้ง
สร้างพลัง เชื่อมั่นลงขันทุกขั้ว
พิงตระหนกทั้งคุณธรรมและความดี
เพื่อชีวิตสังคมไทย...บุรีรัมย์

ปรากฏการณ์ที่เรอฉันร่วมกันสร้าง
เพียงประมาณรูปวัตถุเท่านั้นหรือ
ต้องการเพียงให้สังคมได้เชิดชู
ทั้งที่รู้สังคมไทย ไร้ดีงาม

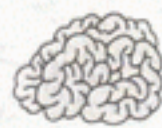
ปรากฏการณ์ถึงวันนี้ธรรมดีแท้
ช่วยมุ่งแก้ ละลด หมดปัญหา
ความเจริญ หลากหลายสุข ทุกพารา
ย่อมนำพาเกียรติภูมิสู่คู่สถาบัน

สัปดาห์ที่ ๑

ตัวเลข

นายวุฒิพงษ์ คงเสนา

ศิษย์เก่าดีเด่น ประเภทผู้บริหารสถานศึกษา

ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้อำนวยการโรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม ระดับ 8

ประวัติการศึกษา

1. ระดับประถมศึกษา โรงเรียนเสนาศิริอนุสรณ์ จังหวัดบุรีรัมย์
2. ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนบุรีรัมย์วิทยาลัย จังหวัดบุรีรัมย์
3. ระดับปริญญา วุฒิ ค.บ.เอกสังคมศึกษา รุ่นแรก วิทยาลัยครูบุรีรัมย์
สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2522

ประวัติการทำงาน

- 2502 ครูจัตวาโรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม
- 2506 - 2513 ครูตรี - ครูโท โรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม
- 2518 ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม
- 2521 - 2522 ศึกษาต่อวิทยาลัยครูบุรีรัมย์
- 2526 อาจารย์ใหญ่โรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก จังหวัดบุรีรัมย์
- 2532 ผู้อำนวยการโรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก จังหวัดบุรีรัมย์
- 2533 ผู้อำนวยการโรงเรียนหนองก๊กพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์
- 2535 - ปัจจุบัน ผู้อำนวยการโรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม

ผลงานดีเด่น

1. ริเริ่มก่อตั้งศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ วัดจำปาและเป็นจริยานิเทศก์
ของกรมศาสนาประจำศูนย์ฯ วัดจำปา อำเภอประโคนชัย
2. เป็นวิทยากรลูกเสือชาวบ้าน อ.ประโคนชัย อ.ละหานทราย (2517-2532)
3. เป็นวิทยากรอบรมหลักสูตรผู้นำท้องถิ่นของกองทัพภาคที่ 2 (2517-2519)
4. เป็นนายกสโมสรนักศึกษา วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ (2522)
5. เป็นนายกสมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม
(2536 - ปัจจุบัน)
6. เป็นประธานกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มที่ 2 (2536 - ปัจจุบัน)
7. เป็นกรรมการสามัญศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์
8. เป็นประธานกลุ่มโรงเรียนกรมสามัญศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ (2539-ปัจจุบัน)

นายประจวบ สิริเมือง

ศิษย์เก่าดีเด่น ประเภทผู้บริหารสถานศึกษา

ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้อำนวยการโรงเรียน ระดับ 9(เกษียณอายุราชการ 1 ตุลาคม 2539)

ประวัติการศึกษา

1. ระดับประถมศึกษา โรงเรียนบ้านสะอาด อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด
2. ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสารคามพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
3. ระดับปริญญา วุฒิ ค.บ. เอกสังคมศึกษา วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2525

ประวัติการทำงาน

- 2500 ครูจัดทาโรงเรียนวัดบ้านดอนทราย จังหวัดร้อยเอ็ด
- 2518 ครู ระดับ 4 โรงเรียนบ้านอู่เม้าสิงห์ไคล จังหวัดร้อยเอ็ด
- 2522 อาจารย์ 2 โรงเรียนบ้านจันทาร จังหวัดร้อยเอ็ด
- 2527 อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านแวง จังหวัดร้อยเอ็ด
- 2529 - 2535 อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านจันทาร จังหวัดร้อยเอ็ด
- 2535 ผู้อำนวยการ ระดับ 8 โรงเรียนชุมชนเชียงใหม่พัฒนา จังหวัดร้อยเอ็ด
- 2539 ผู้อำนวยการ ระดับ 9 โรงเรียนชุมชนเชียงใหม่พัฒนา จังหวัดร้อยเอ็ด

ผลงานดีเด่น

- 2527 ประธานกลุ่มโรงเรียนแวงจันทาร และ กปอ.
- 2535 รักษาการหัวหน้าการประถมศึกษากิ่งอำเภอจันทาร
- 2536 ได้รับเกียรติบัตร เป็นครูบุษยคุณจากเขตการศึกษา 10
- 2537 ได้รับการคัดเลือกเป็นข้าราชการดีเด่นประจำปี 2537
- 2537 โรงเรียนที่บริหารได้รับรางวัล ห้องสมุดดีเด่น และการบริหารด้านอนามัยดีเด่นเป็นอันดับ 1 ของจังหวัด
- 2538 ชนะเลิศการประกวดข้าราชการดีเด่นทุกประเภท
- 2538 ได้รับการคัดเลือกเป็นพ่อตัวอย่างประจำปี 2538

นายพิรุฬห์ สวัสดิ์รัมย์

ศิษย์เก่าดีเด่น ประเภทผู้บริหารสถานศึกษา

ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้อำนวยการโรงเรียนพระครูพิทยาคม ระดับ 8

ประวัติการศึกษา

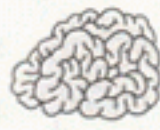
- ป.กศ. วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2516
- ป.กศ.สูง (สังคมศึกษา) วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2518
- กศ.บ. (ประวัติศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน
- กศ.ม. (ประวัติศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประวัติการทำงาน

- 2522 อาจารย์ 1 โรงเรียนตลาดโพธิ์พิทยาคม
- 2525 ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนภัทรบพิตร
- 2530 ผู้ช่วยผู้อำนวยการ โรงเรียนภัทรบพิตร
- 2531 ครูใหญ่ โรงเรียนลำดวนพิทยาคม
- 2532 ครูใหญ่ โรงเรียนพระครูพิทยาคม
- 2535-2536 อาจารย์ใหญ่ โรงเรียนพระครูพิทยาคม และรักษาการตำแหน่ง
ครูใหญ่โรงเรียนกนกศิลป์พิทยาคม
- 2536 ผู้อำนวยการ ระดับ 7 โรงเรียนพระครูพิทยาคม
- 2538 ผู้อำนวยการ ระดับ 8 โรงเรียนพระครูพิทยาคม

ผลงานดีเด่น

1. พ.ศ. 2522 - 2539 ได้รับเงินเดือน 2 ขั้น 3 ครั้ง ปรับเงินเดือน 3 ขั้น 1 ครั้ง
รับ 1 ขั้น 1 ครั้ง ขั้นครึ่ง 1 ครั้ง
2. รองประธานกลุ่ม โรงเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มที่ 1
3. ที่ปรึกษาประจำจังหวัดในการทำผลงานทางวิชาการ
4. ผู้ก่อตั้ง โรงเรียนสาขากนกศิลป์พิทยาคม
5. ครูดีเด่นสายงานบริหารการศึกษา จากสำนักงานคณะกรรมการ ครูสภา (2538)
6. ได้รับรางวัลโรงเรียนพระราชทาน ระดับมัธยมศึกษาขนาดกลาง (2538)
7. วิทยากรพี่เลี้ยงการอบรมผู้บริหารระดับสูง กรมสามัญศึกษา
ณ สถาบัน พัฒนาผู้บริหาร สถานศึกษา วัดไร่ขิง จังหวัดนครปฐม (2539)

นายสมาน เอกก้านตรง

ศิษย์เก่าดีเด่น ประเภทผู้บริหารการศึกษา

ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้อำนวยการกองสถานที่และอุปกรณ์กีฬา องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย

ประวัติการศึกษา

1. ระดับประถมศึกษาโรงเรียนวัดกลาง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด
2. ระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย จังหวัดร้อยเอ็ด
3. ระดับปริญญา วุฒิ ค.บ. วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2523

ประวัติการทำงาน

- 2504 - 2510 กองกีฬากรมตำรวจ
- 2511 - 2523 คุ้มครองการบริหารส่วนจังหวัดร้อยเอ็ด
- 2524 - 2533 หัวหน้าสำนักงานองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย สาขา 3 จังหวัดอุบลราชธานี
- 2533 - 2536 หัวหน้ากองวิชาการและฝึกอบรมองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย
- 2537 - 2538 ผู้อำนวยการกองวิชาการและฝึกอบรม
- 2539 - ผู้อำนวยการกองสถานที่และอุปกรณ์กีฬา

ผลงานดีเด่น

1. ได้รับโล่ผู้ฝึกสอนจักรยานดีเด่น (พ.ศ. 2518)
2. ได้รับโล่ผู้ฝึกสอนจักรยานดีเด่น (พ.ศ. 2520)
3. ได้รับเกียรติบัตรผู้ฝึกสอนรักบี้ดีเด่น (พ.ศ. 2522)
4. ได้รับโล่ของ พลเอกอาทิตย์ กำลังเอก ในฐานะศิษย์เก่าดีเด่นจากวิทยาลัยครูบุรีรัมย์ (พ.ศ. 2530)

นายสมศักดิ์ แต้มโตกสูง

ศิษย์เก่าดีเด่น ประเภทผู้สอน

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6 ปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม อำเภอห้วยราช จังหวัดบุรีรัมย์

ประวัติการศึกษา

1. ระดับประถมศึกษา โรงเรียนเขตการทางสงเคราะห์ 5 จังหวัดบุรีรัมย์
2. ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์
3. ป.ก.ศ.สูง เอกวิทยาศาสตร์ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ สำเร็จการศึกษา พ.ศ.2521
4. ค.บ. เอกวิทยาศาสตร์ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2526
5. ศษ.บ. สาขามัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พ.ศ. 2526
6. น.ม. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พ.ศ. 2536
7. ศศ.บ. สาขาสารนิเทศทั่วไป มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พ.ศ. 2539
8. กศ.ม สาขาเทคโนโลยีทางการศึกษา มศว.มหาสารคาม พ.ศ. 2538

ประวัติการทำงาน

- 2521 ครูโรงเรียนภัทรบพิตร จังหวัดบุรีรัมย์ หัวหน้างานโสตทัศนศึกษา
โรงเรียนภัทรบพิตร จังหวัดบุรีรัมย์ หัวหน้าหมวดวิทยาศาสตร์
โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ
โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ
โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์

ผลงานดีเด่น

- 2534 จัดตั้งห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ ครั้งที่โรงเรียนภัทรบพิตร
- 2536 จัดตั้งห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ ครั้งที่โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม
- 2536 ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับเขตการศึกษาโครงการพัฒนาชีวิตและสังคม
- 2537 -ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับเขตการศึกษาและรองชนะเลิศระดับ
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์
-เป็นวิทยากรบรรยายผลิตสื่อการสอนให้ครูสังกัดกรมสามัญศึกษาเป็น
-เป็นวิทยากรให้คำปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตปริญญาโท
มศว.มหาสารคาม
-สอบคัดเลือกได้อันดับ 1 ในการเข้าอบรมผู้บริหารสถานศึกษา
กรมสามัญศึกษา

นายประยุทธ วงศ์ประเมษฐ์

ศิษย์เก่าดีเด่น ประเภทผู้สอน

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ 3 ระดับ 7 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชัยภูมิ

ประวัติการศึกษา

1. ประถมศึกษา โรงเรียนบ้านกระสัง อ.กระสัง จ.บุรีรัมย์
2. มัธยมศึกษา โรงเรียนสาครวิทยวิทยา จังหวัดชัยภูมิ
3. ปวช. โรงเรียนช่างกลเพชรเกษม
4. ป.กศ.สูง วิทยาลัยพลศึกษามหาสารคาม
5. ค.บ. วิชาเอกพลศึกษา วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ สำเร็จการศึกษา 2524

ประวัติการทำงาน

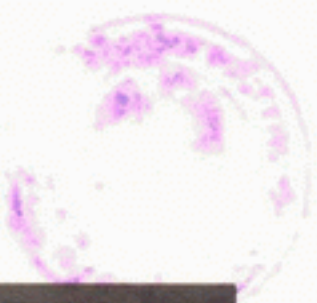
- 2521 - 2526 ครู 2 อาจารย์ 1 ระดับ 3 โรงเรียนภัทรบพิตร
- 2528 อาจารย์ 1 ระดับ 3 วิทยาลัยพลศึกษาชัยภูมิ
- 2538 อาจารย์ 3 ระดับ 7 วิทยาลัยพลศึกษาชัยภูมิ

ประวัติด้านการกีฬา

1. นักมวยสากลสมัครเล่นทีมชาติไทย
2. นักมวยสากลสมัครเล่นในกีฬาเขตครั้งที่ 9 ได้เหรียญทอง
3. นักมวยสากลสมัครเล่นในกีฬาสถาบันพลศึกษาและอาชีวศึกษา
4. นักมวยไทยอาชีพ
5. ผู้ตัดสินมวยไทยอาชีพ

ผลงานดีเด่น

1. ผู้ฝึกสอนมวยไทยสมัครเล่นทีมชาติไทยแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นชิงแชมป์โลกของสหพันธ์มวยไทยสมัครเล่นนานาชาติ
2. ผู้ฝึกสอนและควบคุมมวยไทยไปเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมในต่างประเทศ
3. ผู้ฝึกสอนกีฬาเทควันโดทีมชาติไทยในกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 18 (2538)
4. ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนกีฬามวยสากลสมัครเล่นทีมชาติไทยในกีฬา ครั้งที่ 17
5. ผู้ฝึกสอนมวยสากลสมัครเล่นทีมชาติในการแข่งขันคิงส์คัพ ครั้งที่ 19
6. กรรมการฝ่ายเทคนิคมวยไทย สถานีโทรทัศน์ที่ช่อง 7

นายสมศักดิ์ สิงวิบุตร

ศิษย์เก่าดีเด่น ประเภทผู้สอน
ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6 โรงเรียนบ้านโคกกลางเหนือ สปอ.
 เสนางคนิคม สปจ.อำนาจเจริญ

ประวัติการศึกษา

1. ระดับประถมศึกษา โรงเรียนบ้านสีแก้ว จังหวัดร้อยเอ็ด
2. ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย จังหวัดร้อยเอ็ด
3. ระดับปริญญา วุฒิ คบ. เอกภูมิศาสตร์ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์
 สำเร็จการศึกษา 2530

ประวัติการทำงาน

- 2530 - 2534 นักประสานงานชุมชนชลประทาน กรมชลประทาน
- 2534 อาจารย์ 1 ระดับ 3 โรงเรียนบ้านโคกกลางเหนือ
 สปอ.เสนางคนิคม อำนาจเจริญ
- 2537 อาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนบ้านโคกกลางเหนือ
 สปอ.เสนางคนิคม อำนาจเจริญ
- 2539 อาจารย์ 1 ระดับ 5 โรงเรียนบ้านโคกกลางเหนือ สปอ.เสนางคนิคม
 อำนาจเจริญ ปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 6 โรงเรียนบ้านโคกกลางเหนือ
 สปอ.เสนางคนิคม อำนาจเจริญ

ผลงานดีเด่น

- 2535 ครูดีเด่นประเภทผู้สอน ระดับกลุ่มโรงเรียน
- 2536 ครูดีเด่น ประเภทผู้สอนวิชา สปช. ระดับกลุ่มอำเภอ
- 2537 เกียรติบัตรบุคคลดีเด่นสายผู้สอน ระดับ สปจ. อำนาจเจริญ
- 2537 เกียรติบัตรครูผู้มีผลงานดีเด่นด้านการผลิต และการใช้สื่อของคุรุสภา
 จังหวัดอำนาจเจริญ
- 2538 ชนะเลิศครูสอน กพอ. ดีเด่นของ สปอ.เสนางคนิคม
- 2539 รองชนะเลิศ ครูสอน กพอ. ดีเด่น ของ สปจ. 2539 รองชนะเลิศ
 อันดับ 2 การประกวดสภาพแวดล้อมภายใน - ภายนอก ห้องเรียนดี
 เด่นระดับอำเภอ
- 2539 วิทยากรอบรมปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 ระดับอำเภอ
- 2539 วิทยากรอบรมพัฒนาครูผู้สอนกลุ่ม สปช. และทักษะระดับอำเภอ

นายสมพงษ์ วรารัตน์ศรีโรจน์

ศิษย์ดีเด่นประเภท ผู้ประกอบอาชีพธุรกิจ

ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้จัดการธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาลำปลายมาศ

ประวัติการศึกษา

1. ระดับประถมศึกษา โรงเรียนผดุงวิทยา อ.ลำปลายมาศ จ.บุรีรัมย์
2. ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนลำปลายมาศ (วิสามันต์) อ.ลำปลายมาศ จ.บุรีรัมย์
3. ระดับปริญญา ศศ.บ (เศรษฐศาสตราศาสตรบัณฑิต) วิทยาลัยครูบุรีรัมย์
สำเร็จการศึกษา 2532
4. กำลังศึกษาระดับปริญญาโท คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิต
พัฒนบริหารศาสตร์

ประวัติการทำงาน

- 2518 เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาบุรีรัมย์
- 2522 เจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าหน่วยธนาคารกรุงเทพ จำกัด(มหาชน)
สาขาลำปลายมาศ
- 2536 - 2531 สมุหบัญชีธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาชุมพวง และ
สาขาสุรินทร์
- 2532 - 2536 ผู้ช่วยผู้จัดการสาขาลำปลายมาศ
- 2537 ผู้จัดการสาขาลำปลายมาศ
- 2537 - ปัจจุบัน เป็นกรรมการบริหารหอการค้าจังหวัดบุรีรัมย์

ผลงานดีเด่น

- 2523 ได้รับรางวัลชนะเลิศด้านเงินฝากสูงสุดระดับสายงานภาคต่างจังหวัด
- 2526 ได้รับรางวัลชนะเลิศด้านเงินฝาก ระดับสายงานภาคต่างจังหวัด
- 2533 เป็นวิทยากรพิเศษ สอนคณะวิทยาการจัดการ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์
- 2534 - 2537 (4 ปีซ้อน) ได้รับรางวัลชนะเลิศ "โครงการธนาคาร สองแสนล้าน"